

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Vuitè període

Sèrie P - Número 119

Dijous, 6 de maig de 1999

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 79, segona i darrera reunió

Í N D E X

Interpellació

al Consell Executiu sobre el compliment de la Llei 10/1983, del 30 de maig, de creació de l'ens públic Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i de regulació dels serveis de radiodifusió i televisió de la Generalitat de Catalunya

Interpellació

al Consell Executiu sobre els treballadors estrangers extracomunitaris

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política d'infància, especialment pel que fa a les adopcions

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política general d'adopcions a Catalunya

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política d'adopcions internacionals

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política general d'adopcions

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política d'adopcions internacionals

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el finançament de les administracions públiques

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el servei públic d'ocupació de Catalunya

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre política agrària

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre política lingüística

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de reequilibrament territorial

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política urbanística, especialment pel que fa referència a la urbanització de la Riera, de Sant Pere de Torelló (Osona)

S U M A R I

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i set minuts.

- **1. Interpellació al Consell Executiu sobre el compliment de la Llei 10/1983, del 30 de maig, de creació de l'ens públic Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i de regulació dels serveis de radiodifusió i televisió de la Generalitat de Catalunya** (Tram. 300-00498/05) (Punt setzè de l'ordre del dia.) (10:07)
- El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.*
- Formulació:* Sr. Carbonell i Abelló (S). 8117
- Resposta:* conseller de la Presidència. 8118
- Rèplica:* Sr. Carbonell i Abelló (S). 8119
- Contrarèplica:* conseller de la Presidència. 8120
- El Sr. Carbonell i Abelló (S) i el conseller de la Presidència intervenen per contradiccions.* 8120
- **2. Interpellació al Consell Executiu sobre els treballadors estrangers extracomunitaris** (Tram. 300-00373/05) (Punt catorzè de l'ordre del dia.) (10:38)
- El president es reincorpora al seu lloc.*
- Formulació:* Sr. Riera i Gassiot (IC-EV). 8121
- Resposta:* conseller de Benestar Social. 8122
- Rèplica:* Sr. Riera i Gassiot (IC-EV). 8124
- Contrarèplica:* conseller de Benestar Social. 8125
- **3. Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'infància, especialment pel que fa a les adopcions** (Tram. 300-00407/05) (Punt dissetè de l'ordre del dia.) (11:09)
- Formulació:* Sr. Fuentes i Navarro (IC-EV). 8126
- **4. Interpellació al Consell Executiu sobre la política general d'adopcions a Catalunya** (Tram. 300-00408/05) (Punt divuitè de l'ordre del dia.) (11:20)
- Formulació:* Sra. Nadal i Aymerich (P). 8127
- **5. Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'adopcions internacionals** (Tram. 300-00420/05) (Punt dinovè de l'ordre del dia.) (11:30)
- Formulació:* Sra. Palau i Gil (CiU). 8129
- **6. Interpellació al Consell Executiu sobre la política general d'adopcions** (Tram. 300-00424/05) (Punt vintè de l'ordre del dia.) (11:40)
- Formulació:* Sra. Barenys i Martorell (S). 8130
- **7. Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'adopcions internacionals** (Tram. 300-00440/05) (Punt vint-i-unè de l'ordre del dia.) (11:51)
- Formulació:* Sr. Ridao i Martín (ERC). 8132
- Resposta conjunta:* consellera de Justícia. 8133
- Rèplica:* Sr. Fuentes i Navarro (IC-EV). 8139
- Rèplica:* Sra. Nadal i Aymerich (P). 8140
- Rèplica:* Sra. Palau i Gil (CiU). 8141
- Rèplica:* Sra. Barenys i Martorell (S). 8142
- Rèplica:* Sr. Ridao i Martín (ERC). 8142
- Contrarèplica conjunta:* consellera de Justícia. 8143
- **8. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el finançament de les administracions públiques** (Tram. 302-00255/05) (Punt vint-i-tresè de l'ordre del dia.) (13:31)
- Presentació:* Sr. Tugues i Boliart (M). 8146
- *Esmena del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1)*
- Torn a favor:* Sr. Pont i Puntigam, que proposa una esmena transaccional. 8147
- *Esmenes del G. Socialista (núm. 1 i 2)*
- Torn a favor:* Sr. Carnicer i Vidal. 8148
- Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:* Sr. Bargalló i Valls. 8149
- Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:* Sr. Novella i Izquierdo. 8150

<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Oleart i Comellas.	8151
<i>Posició del grup presentant:</i> Sr. Tugues i Boliart (M).	8152
<i>El Sr. Carnicer i Vidal (S) i el Sr. Tugues i Boliart (M) intervenen per contradiccions.</i>	8152
<i>El secretari primer llegeix l'esmena transaccional</i>	8152
<i>Votació del punt núm. 1 (14:17:18):</i> aprovat per 49 vots a favor, 37 en contra i 5 abstencions.	8153
<i>Votació del punt núm. 2 (14:17:52):</i> aprovat per 55 vots a favor, 37 en contra i cap abstenció.	8153

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i tres minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i quatre minuts.

9. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el servei públic d'ocupació de Catalunya (Tram. 302-00256/05) (Punt vint-i-quatrè de l'ordre del dia.) (16:34)

<i>Presentació:</i> Sr. Rañé i Blasco (S).	8153
— Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1 a 6)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Millo i Rocher.	8154
<i>Posició del G.P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Huguet i Biosca	8156
<i>Posició del G.P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:</i> Sr. Guillot i Miravet	8156
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Oleart i Comellas.	8157
<i>Posició del grup presentant:</i> Sr. Rañé i Blasco (S), que anuncia la presentació d'una esmena transaccional amb el G. P. de Convergència i Unió relativa als punts núm. 3 a 6 de la Moció.	8158
<i>El secretari primer llegeix l'esmena transaccional.</i>	8159
<i>Votació dels punts núm. 1 i 2 de la Moció (17:16:08):</i> rebutjats per 30 a favor, 49 en contra i 11 abstencions.	8159
<i>Votació de l'esmena transaccional (17:16:44):</i> aprovada per unanimitat.	8159

10. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre política agrària (Tram. 302-00257/05) (Punt vint-i-cinquè de l'ordre del dia.) (17:16)

<i>Presentació:</i> Sr. Vilalta i Oliva (S).	8159
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Ausàs i Coll.	8160
<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:</i> Sr. Gimeno i Sanz.	8161
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Fabregat i Vidal.	8163
<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sra. Pallé i Torres.	8164
<i>Votació (17:59):</i> aprovada per 78 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions.	8165

11. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre política lingüística (Tram. 302-00258/05) (Punt vint-i-sisè de l'ordre del dia.) (17:59)

<i>Presentació:</i> Sr. Huguet i Biosca (ERC).	8165
<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.</i>	
— Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1 a 6)	
<i>Torn a favor:</i> Sra. Bruguera i Bellmunt, que anuncia la presentació d'una esmena transaccional amb el G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya relativa als punts núm. 1, 4 i 5 de la Moció.	8167
<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:</i> Sr. Guillot i Miravet.	8168
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Escartín i Sánchez.	8168
<i>Posició del G. Socialista:</i> Sr. Carbonell i Abelló.	8169
<i>El president es reincorpora al seu lloc.</i>	
<i>Posició del grup presentant:</i> Sr. Huguet i Biosca (ERC), que anuncia la retirada del punt núm. 2 de la Moció.	8170
<i>El Sr. Curto i Casadó (P) intervé per allusions i el Sr. Bargalló i Valls (ERC) li respon.</i>	8170
<i>El secretari primer llegeix les esmenes transaccionals.</i>	8171
<i>Votació dels punts núm. 1 i 5 de l'esmena transaccional (18:36):</i> aprovats per 77 vots a favor, 10 en contra i cap abstenció.	8171
<i>Votació del punt núm. 4 de l'esmena transaccional i de la resta de la Moció (18:37):</i> aprovada per 59 vots a favor, 10 en contra i 18 abstencions.	8171

12. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de reequilibrament territorial (Tram. 302-00259/05) (Punt vint-i-setè de l'ordre del dia.) (18:37)

<i>Presentació:</i> Sr. Novella i Izquierdo (IC-EV).	8171
— Esmena del G. P. Popular (núm. 1)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Fabregat i Vidal.	8173
— Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1 a 4)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Pont i Puntigam.	8175
— Esmenes del G. Socialista (núm. 1 i 2)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Carnicer i Vidal.	8176
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Bargalló i Valls.	8177
<i>Posició del grup presentant:</i> Sr. Novella i Izquierdo (IC-EV), que anuncia l'acceptació de les esmenes del G. P. de Convergència i Unió núm. 1 al punt núm. 1, núm. 3 al punt núm. 5.b i núm. 4 al punt 6.a i la presentació d'una esmena transaccional amb el G. P. Popular i el G. Socialista relativa a la introducció i a la lletra a del punt núm. 2 de la Moció.	8178
<i>El secretari primer llegeix l'esmena transaccional.</i>	8178
<i>El Sr. Pont i Puntigam (CiU) intervé per aclariments.</i>	8179
<i>Votació del punt núm. 1, la introducció i la lletra a del punt núm. 2, els punts núm. 5.b i 6.a i l'esmena transaccional (19:26):</i> aprovats per unanimitat.	8179
<i>Votació del punt núm. 7 (19:27:20):</i> rebutjat per 26 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.	8179
<i>Votació de la resta de la Moció (19:27:46):</i> rebutjada per 26 vots a favor, 49 en contra i 9 abstencions.	8179

13. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política urbanística, especialment pel que fa referència a la urbanització de la Riera, de Sant Pere de Torelló (Osona) (Tram. 302-00260/05) (Punt vint-i-vuitè de l'ordre del dia.) (19:28)

<i>Presentació:</i> Sr. Boada i Masoliver (IC-EV).	8179
<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.</i>	
<i>El Sr. Roig i Grau (CiU) intervé per al·lusions i el Sr. Guillot i Miravet li respon.</i>	8180
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Bargalló i Valls.	8181
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Ros i Casas.	8182
<i>Posició del G. Socialista:</i> Sra. Tura i Camafreita.	8183
<i>El president es reincorpora al seu lloc.</i>	
<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sr. Escudé i Pladellorens.	8184
<i>Votació (20:15):</i> rebutjada per 23 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció.	8185

La sessió s'aixeca a les vuit del vespre i catorze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 79.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pel lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seuen el conseller de la Presidència, la consellera de Justícia i el conseller de Benestar Social.

El president

Es reprèn la sessió amb el setzè punt de l'ordre del dia.

Interpellació al Consell Executiu sobre el compliment de la Llei 10/1983, del 30 de maig, de creació de l'ens públic Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i de regulació dels serveis de radiodifusió i televisió de la Generalitat de Catalunya

Interpellació al Consell Executiu sobre el compliment de la Llei 10/1983, del 30 de maig, de creació de l'ens públic de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i de regulació dels serveis de radiodifusió i televisió de la Generalitat de Catalunya. Presentada pel Grup Socialista, té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Josep Maria Carbonell, per un temps màxim de deu minuts.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. Carbonell i Abelló

President, moltes gràcies. Senyores diputades, senyors diputats que ens han volgut acompanyar aquest matí de dijous, bon dia a tothom; senyor conseller, bon dia. Ens trobem avui davant d'una interpellació sobre la Corporació, una interpellació que, com ja vaig comunicar al seu Departament, tractarà un dels tres grans temes que afecten avui la Corporació. Ja en moltes ocasions he comentat que la Corporació, que una vegada vaig definir com el Titànic de la Generalitat, tenia tres forats negres, tres punts de gran preocupació.

El primer, el finançament. Li vull recordar, conseller, que el desembre del 98 l'endeutament de la Corporació a llarg i a curt suma una xifra aproximada de 70.000 milions de pessetes, i que en el pressupost aprovat per al 99 aquesta xifra podria arribar cap als 85.000 milions. Jo, senyors diputats, realment, vull que siguin conscients del que passarà: ens trobarem amb una Corporació amb, aproximadament, a finals del 99, un endeutament de 85.000 milions. Aquest és un gran problema.

Un segon gran problema és la política d'aliances i d'impuls de la indústria audiovisual. Aquí hi han dos aspectes estratègics d'aliances que estan fent també aigües: Via Digital i Mediapark. Però avui no en parlarem, d'aquest tema. És un tema estratègic que en parlaré en una altra sessió, sobretot quan s'acabin de clarificar els moviments que s'estan produint en l'acci-

onariat de Mediapark i el paper de la Corporació a Mediapark.

I en tercer lloc el tema recurrent, des de la fundació de la Corporació, que ha estat la política informativa. I quan em refereixo a la política informativa de la Corporació, em vull referir al servilisme al poder de la plaça de Sant Jaume; vull dir el sectarisme en la selecció i tractament de les notícies informatives; em refereixo a la degradació del pluralisme en les notícies; em refereixo a l'ocultació d'una part molt important de la realitat política, cultural i social del país; em refereixo a l'incompliment sistemàtic dels principis inspiradors de la programació, que es recullen en l'estatut de la creació de l'ens.

I aquí, senyor Trias, em sembla que és molt pertinent recordar, en aquesta casa, que és la casa del poble de Catalunya, que TV3 i Catalunya Ràdio, les televisions i les ràdios de la Corporació són unes ràdios i televisions del poble de Catalunya; no són unes ràdios i televisions al servei de l'Executiu de la Generalitat: són unes televisions i unes ràdios que tenen la seva legitimitat en aquesta casa, una casa representativa del conjunt del poble de Catalunya. Permeti'm que recordi això perquè, moltes vegades, quan veiem la televisió i la ràdio públiques de Catalunya, ens sembla que això vostès no ho tenen gens clar. Nosaltres, com ja hem fet en alguna comissió de control, volem fer públic un advertiment: si TV3 continua –i quan dic TV3 ho dic més popularment, vull dir televisions i ràdios de la Corporació, etcètera– aquesta deriva servil del poder convergent, es produirà un dany irreparable a la credibilitat del servei públic.

I en aquest tema, conseller, faré un petit parèntesi. A la Comissió d'Estudi que va aprovar aquest Parlament, i que espero que aviat el president ja ens porti les conclusions del treball que hem fet –i pensi que en aquest Parlament, entre les jornades audiovisuals, la Comissió d'Estudi, el treball de la Comissió de Control, s'ha fet una reflexió prou interessant–, hem arribat a unes quantes conclusions. Però una, conseller, és molt important. En aquest procés de transició d'un model estrictament públic a un model mixt, privat i públic, és indispensable, és essencial fer un pas endavant en els continguts, en la definició estratègica del servei públic de ràdio i televisió. Aquestes són les conclusions de tots els experts que hem sentit. I en aquestes conclusions es venia a dir: «Per a la perdurabilitat del servei públic, es fan indispensables dos criteris que en aquest moment han d'estar presents a les corporacions, independència i qualitat.» Sense independència i qualitat es farà molt difícil la pervivència d'un servei públic creïble.

Ara bé, en aquest últim any i mig, nosaltres –i ho hem dit, sobretot on tocava, que era a la Comissió de Control–..., s'ha viscut una degradació encara més forta. En un any o en un any i mig, ens hem trobat nosaltres amb tres casos que han estat exemples d'aquesta deriva sectària i servil de la política informativa. Li vull recordar el cas Francino, un editor que no signa ni presenta un telenotícies; li vull recordar el plante que van fer els primers secretaris de no anar a un programa, i en tercer lloc, el seu mateix soci de coalició, que va fer unes declaracions contundents sobre la manca de pluralisme.

Tot això, en menys d'un any. Tot això, exemples públics i notoris d'una degradació del pluralisme sense precedents i que en bona part s'explica, conseller, com a conseqüència d'un comissariat ideològic, sobreposat a les redaccions professionals, per vigilar els continguts de les informacions.

Nosaltres, avui, públicament, volem denunciar aquesta xarxa de control partidista i ideològica que controla els mitjans públics de la Corporació. Aquesta xarxa, aquest comissariat, fins i tot ha obligat el mateix Consell –i això, senyors diputats, escoltin-ho bé–, a la seva sessió del dimarts passat, setze anys després de la creació de l'ens, a prendre la següent resolució, que els la llegiré perquè vegin fins a quin punt el Consell d'Administració decideix intervenir davant d'aquest tractament, d'aquesta deriva servil de la política informativa de la Corporació.

El Consell d'Administració aprova dimarts passat, a proposta d'un soci de la coalició, el següent text; escoltin: «Que siguin d'aplicació a la informació política els següents criteris:» –setze anys després de la constitució de la Corporació– «1. La informació política s'elaborarà seguint criteris periodístics d'ordre general comuns a tota especialitat informativa propis d'una televisió pública.» –si ara ho han de dir, què deu passar?– «2. Que la informació política tingui com a prioritat recollir els fets més remarcables de la vida institucional i de les forces polítiques, tenint com a referent la representativitat parlamentària, sense que això pressuposi una deducció matemàtica que accentuaria molt més la presència dels partits majoritaris i minimitzaria notablement els minoritaris, la qual cosa podria anar en detriment de la pluralitat. 3. La informació política vetllarà pel rigor informatiu, la veracitat, la pluralitat, l'equitat i el respecte a les institucions i als seus representants, tal com marca l'Estatut de creació de l'ens. I finalment, que es constitueixi, que es creï una comissió de seguiment que es reunirà setmanalment i disposarà de la documentació necessària per poder fer el seguiment.»

Això, senyors diputats, senyora diputada, ha estat decidit aquest dimarts passat, setze anys després de la constitució de l'ens, i això, senyor Trias, vol dir alguna cosa.

Senyor president, moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Carbonell. Per contestar la interpellació i en nom del Govern, té la paraula l'honorable conseller de la Presidència, el senyor Xavier Trias.

El conseller de la Presidència (Sr. Xavier Trias i Vidal de Llobatera)

Honorable president, senyores i senyors diputats, això vol dir que és plural, això vol dir que és plural i que, per tant, es fan les coses, es discuteixen, s'intervé i les coses van endavant. Vostè ha fet una explicació; jo suposo que deu haver dormit malament, perquè aquest Titànic, aquest munt de catàstrofes que explica vostè, les aliances que ens portaran a un desastre, tot això..., bé, no ho veig així. Jo crec que TV3, o televisió, o la Corporació pot tenir una situació de finançament complexa, com tenen totes les televisions públiques, i haurem

de buscar una solució definitiva al finançament de les televisions i com es fa això, però, sincerament, no es pot negar que no sigui competitiva, que vagi endavant, que aposti per les noves tecnologies, que s'hagin buscat mecanismes d'aliances i de funcionament i que s'estigui intentant impulsar el món audiovisual a Catalunya amb grans dificultats; es pot dir, escolti, amb grans dificultats; és cert, amb grans dificultats, però és el que s'intenta fer.

Però com vostè diu, escolti'm, vostè, del que vol parlar avui és de la política informativa; vostè ha fet servir un conjunt d'adjectius que no hi puc estar en més desacord, crec que el que diu vostè no és cert, i vostè sap que no és cert, a més, vostè sap que no és cert. No, no, el que diu vostè no és cert i sap que no és cert. I a més, vostè, jo crec que, bé, utilitza uns arguments, utilitza uns plantejaments que, sincerament –almenys, el tipus d'expressions–, els trobo sincerament molt poc encertats, no?

Bé, la pregunta és sobre el capteniment del Govern de la Generalitat en relació amb el compliment de la Llei de creació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Jo li puc dir que el capteniment és el mateix que té el Govern en relació amb totes les normes legals vigents i aplicables, no? Aquest capteniment no és altre que el del compliment estricte i escrupolós del que estableix aquesta Llei, tal com, per altra banda, és porta a terme.

En concret, l'il·lustre diputat que acaba de formular la present interpellació qüestiona –sincerament, jo crec que de forma molt subjectiva, jo crec que fins i tot parcial– la pluralitat de la televisió de Catalunya i de les empreses que depenen de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, i crec que vostè està imbuït per la síndrome dels processos electorals i, per tant, crec que vostè cau en un error, que és desacreditar un mitjà informatiu públic i tots els professionals que hi treballen des d'una més que contrastada professionalitat i qualitat certificada per diferents mitjans, com enquestes valoratives i de qualitat, acreditacions, reconeixements a nivell estatal i internacional i –el que és important, encara que no decisiu– pels índexs d'audiència. Lamento la seva intervenció per la trajectòria i per la credibilitat de Televisió de Catalunya i de les emissores de Catalunya Ràdio, però ho lamento especialment pels professionals independents, professionals de reconeguda solvència que formen part de la plantilla de les empreses de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, i em sap greu que arran d'unes declaracions puntuals o d'unes incidències lligades, jo crec, amb una situació preelectoral es qüestioni el pluralisme democràtic de la televisió i les ràdios públiques de la Generalitat.

Al Govern de la Generalitat valorem especialment el paper dels mitjans de comunicació dependents de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i creiem que en cap cas es pot qüestionar el compliment dels preceptes continguts a la Llei 10/1983, i menys encara els que fan referència al pluralisme democràtic i a l'accés als serveis de la Corporació. Li vull recordar, a més, que, a diferència d'altres mitjans públics, la televisió i la ràdio públiques de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió estan sotmeses a un rigorós control públic,

democràtic, parlamentari i, per tant, polític, que les converteixen en unes de les més auditades i controlades del món. En aquest sentit, vull fer esment de quatre nivells diferenciats i complementaris, com són els següents: el Consell d'Administració, amb dotze membres elegits pel Parlament de Catalunya mitjançant majoria de dos terços; el Consell Assessor de cadascuna de les empreses públiques de la Corporació; el control parlamentari que es porta a terme a través de la Comissió de Control de la Corporació i a través de diferents iniciatives parlamentàries que es substancien en el Ple i que tenen com a destinataris tant el president de la Generalitat com el conseller de la Presidència i la resta del Govern; el Consell de l'Audiovisual de Catalunya, que es fa ressò periòdicament de les queixes i opinions de la societat catalana amb relació als mitjans de comunicació que operen a Catalunya i des del qual s'emeten dictàmens i informes en relació amb el contingut d'aquests. I d'altra banda, vull destacar que Televisió de Catalunya, juntament amb Canal 9, la televisió valenciana, són les úniques a nivell de tot l'Estat que tenen aprovat i en vigor l'estatut professional amb un comitè on s'estableixen les línies de treball i de diàleg per aconseguir una televisió professional, rigorosa i plural.

Voldria aportar, d'altra banda, una altra dada o criteri objectiu i, per tant, allunyat de valoracions subjectives i partidistes com les que motiven, jo crec, sincerament, aquesta interpellació; em refereixo a les enquestes que es disposen, de les quals es desprèn que TV3, a part de ser una televisió amb la millor imatge global de Catalunya, és la televisió més valorada quant a objectivitat i neutralitat política; és un element d'una certa obvietat, si es té en compte que, si no fos així, els seus índexs d'audiència serien uns altres, no? I en aquest sentit, dubto que altres mitjans públics, sobre els quals tenen responsabilitat de direcció diferents institucions, aguantessin aquesta comparació.

Tot i així, amb la voluntat de reforçar els mecanismes de control existents, amb data d'ahir —és veritat— el Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió va acordar la creació, un cop més, d'una comissió de seguiment de la informació política de TV3 de Catalunya i de Catalunya Ràdio i que s'ha de reunir setmanalment. Això no és nou; això s'havia fet sempre en els processos electorals; em sembla molt bé que s'estengui als processos preelectorals i, si es vol, escolti'm, que s'estengui tants cops com es vulgui —no?—, perquè, escolti'm, jo crec que amb això es vol intentar fer uns plantejaments que no són veritat. Jo crec que amb la introducció d'aquestes mesures complementàries per garantir la pluralitat..., m'agradaria que això ho fessin altres mitjans. És a dir, nosaltres realment estem intentant, intentarem de totes totes garantir aquesta pluralitat. Vostè intenta explicar que no existeix; jo li dic que existeix; existeixen els mecanismes de control; si algun dia es fa algun error, es corregeix l'error, i evidentment, jo crec que estem amb una televisió que dona una bona resposta... Escolti'm, jo crec que, quan vostè explica totes aquestes coses i diu totes aquestes coses de servilisme, de sectarisme, de comisaris, d'ideologia, etcètera, vostè, jo crec que està faltant als professionals de la Corporació, que no deixari-

en, en cap cas, que s'afectés la seva professionalitat sota aquests conceptes.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor conseller. El diputat senyor Carbonell té dret a rèplica; té la paraula.

El Sr. Carbonell i Abelló

Senyor president, gràcies. Senyor conseller, potser he dormit malament; ara, vostè sembla adormit davant els problemes de la Corporació o sembla com si el seu Govern s'adormís davant dels problemes de fons que està vivint la Corporació i que sembla que vostès passin de puntetes. Li puc dir, li podria reconèixer, senyor conseller, que jo m'equivoco; ara, no li puc reconèixer, perquè no és veritat, que jo estic mentint. Vostè m'ha dit mentider i espero que després ho retirarà, això, perquè no he mentit sobre aquest tema. I pensí, pensí una altra cosa, senyor conseller: el seu soci ha estat el que l'última setmana ha reconegut aquesta manca de pluralisme de la Corporació. I en tercer lloc, senyor conseller, lamento —i ho he de dir sincerament, eh?— que abans d'escoltar-me ja portés preparada la intervenció; alguna cosa hi ha de fons que vostès tenen ben present.

Miri, vostè ha parlat de professionals i ha parlat d'enquestes. Fa una setmana, uns quants diputats, en aquesta casa, vam acollir un professional acomiadat per la Corporació; un representant del Grup d'Iniciativa, d'Esquerra Republicana i jo mateix vam acollir aquí, en aquesta casa, un professional injustament acomiadat de la Corporació, com han reconegut les audiències successives; es diu Joan Solés; Joan Solés havia estat durant bastants anys el corresponsal de Catalunya Ràdio a Sarajevo i després a Jerusalem. En Joan Solés, a part d'explicar-nos les raons absolutament injustes que van portar a un acomiadament que després s'ha vist absolutament improcedent i que està guanyant totes les sentències, ens va explicar un fet de sectarisme que jo avui vull explicar aquí a la cambra, i que l'explico, senyors diputats, amb la seva autorització, que m'ha donat per escrit.

Ens comenta que l'any 94 ell era el corresponsal als Balcans i que l'any 94 es produeix la primera visita d'un polític català a la ciutat de Sarajevo. Ell se n'assabenta, telefona la direcció d'informatius de Catalunya Ràdio: «Escolteu, sé que l'alcalde de Barcelona ve a visitar Sarajevo, la primera visita d'un polític català a la ciutat assetjada, ferida... Bé, convé que doneu l'autorització per anar a Sarajevo.» —perquè és molt complicat: s'havia d'anar a Trieste, avisa, etcètera. Ho diu amb una setmana... La direcció d'informatius de Catalunya Ràdio diu: «Això no és notícia.» Escolteu, això no és notícia. Quatre dies més tard, la direcció d'informatius de Catalunya Ràdio el telefona i li diu, un dia abans, dos dies abans de la visita de l'alcalde de Barcelona a Sarajevo, li diu: «Escolti, a Sarajevo. —Escolteu, és molt difícil, a Sarajevo, en vint-i-quatre hores... —A Sarajevo! —Però què passa? —És que hi va el Roca, el cap de l'oposició.» Quan el cap de l'oposició hi va, aleshores és notícia. Senyor conseller, això és o no és

un cas de sectarisme informatiu? Això ho tinc per escrit –eh?–, i ens ho explica i ens ho va explicar, i els companys d'Esquerra Republicana i Iniciativa són testimonis d'aquesta realitat. Professionals.

Estudis, enquestes. Miri, nosaltres hem decidit tenir, fer un estudis mensuals de seguiment del tractament informatiu; costa molt de fer qualitatiu, perquè hauríem d'esmerçar molts diners, i fem, bàsicament, quantitatiu, no qualitatiu, no? Tinc les dades, de l'1 al 30 d'abril, de la presència al *Telenotícies Catalunya*, migdia i vespre, les dades d'una empresa que es diu Presscut Service –qui ho vulgui, li ho puc ensenyar–; són unes dades d'una empresa privada que no té res a veure amb el Partit Socialista i que fa anàlisis per a molts serveis. Li vull informar, per a la seva informació, senyor conseller, que el PSC, aquest mes d'abril, ha tingut en els informatius una hora, vint-i-tres minuts; que Convergència i Unió ha tingut –escoltin bé– dues hores, trenta-dos minuts; que Iniciativa, Ignasi, vint-i-tres minuts; Esquerra Republicana, vint-i-quatre minuts; el PI, quinze; Esquerra Unida - Alternativa, un minut, i el Partit Popular, nou minuts, tres segons. Li ho dic per a la seva informació. (*Veus de fons*). Després ja li ho comentaré, eh?

Bé, dades, dades –i se m'acaba el temps– que jo crec que l'haurien de fer reflexionar seriosament, senyor conseller. I, cregui'm –perquè ho vull tornar a dir aquí públicament–, totes i cada una de les paraules que he dit, me les crec profundament. I les he anat repetint durant aquests quatre anys a la Comissió de Control. I em dol profundament, com a català, que la nostra televisió i les nostres ràdios no estiguin a l'alçada de les circumstàncies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Carbonell. Per contestar la rèplica –també té dret a fer-ho–, el conseller de la Presidència, honorable senyor Xavier Trias.

El conseller de la Presidència

Senyor president, senyores i senyors diputats... Jo no li he dit que vostè digués mentides: jo he dit que vostè no diu tota la veritat. I ho torno a repetir... (*Veus de fons*.) No, no, no, escolti, si digués jo que ha dit mentides, demano disculpes públicament, però jo no ho he dit, eh? No, no, jo he dit: «Escolti'm, el que vostè ha dit no s'ajusta a la veritat», i ho repeteixo. I ara vostè m'acaba de tornar a donar la raó, quan vostè diu aquests resultats d'aquests estudis que vostè diu que es fan.

Aquest estudi no reflecteix la realitat informativa de Televisió de Catalunya: no hi consten les informacions sobre el PSOE espanyol; no s'inclouen les aparicions del senyor Asunción; no es compten les aparicions del president del Govern espanyol i del seu equip de Govern, així com tampoc del secretari general del PP o del portaveu del Govern, i, en canvi, sí que es compten, evidentment, les aparicions del president de la Generalitat i dels consellers de la Generalitat, i es comptabilitzen com si fossin del Partit de Convergència i Unió, de la coalició de Govern. Clar, escolti, vostè diu la veritat, però l'explica exactament a mitges i d'una manera ab-

solutament interessada. I, per tant, li he de dir que no estic d'acord amb els seus plantejaments, no?

Això que vostè explica del senyor Roca i del senyor Maragall, home, escolti, això és de ciència-ficció, creure's que, perquè hi va el cap de l'oposició, el senyor Roca, a Sarajevo, llavors sí que hi van els informatius de TV3. Jo, sincerament, escolti'm, crec que això, crec que és absolutament..., no, home, escolti'm..., una persona que se'n va de la televisió i tal, està enfadada, i entenc que pugui acabar explicant un conjunt d'anècdotes o un conjunt de situacions determinades, no? (*Remor de veus*.) Escolti, el que no és una anècdota i el que sí que succeeix és que, en ocasions, s'intenta desacreditar alguna corporació o alguna televisió, s'intenta fer uns plantejaments –i més en períodes electorals– que jo crec que són absolutament equivocats, i, en canvi, en ocasions, la gent no sap veure la palla en el seu propi ull, no?

Ara jo li diré una cosa que passa i que mai han fet la Televisió de Catalunya ni la Corporació, no? Ara li llegiré una carta del senyor Xavier Muñoz, dirigida a «ciutadans de Catalunya», que diu: «Pasqual Maragall té molt d'interès a conèixer què pensen els empresaris catalans sobre la situació de les empreses i els seus projectes. Hem de creure que els empresaris també estan interessats a conèixer el que pensa Maragall. A la pràctica, però, es fa difícil trobar-se personalment amb molts de vostès, i és per això que ens ha encarregat, a unes quantes persones properes a ells, que mantinguem uns primers contactes.» Aquestes persones són les següents: Ernest Maragall, regidor d'Hisenda de l'Ajuntament de Barcelona; Joan Majó, exalcalde de Mataró, exministre d'Indústria i diputat europeu; senyor Acevillo, director general de Barcelona Regional; Enric Sopena, director de COM Ràdio; Albert Broggi, director general de Barcelona Televisió.

Bé, escolti'm, això deu ser la pluralitat dels mitjans que depenen de vostès; jo li puc assegurar i li asseguro que la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió mai caurà en aquest aspecte.

(*Remor de veus*.)

El vicepresident primer

Moltes gràcies. Passem... (*El Sr. Carbonell i Abelló demana per parlar*.) Per què demana la paraula? (*Pausa*.) Si és per contradiccions, té la paraula; dos minuts.

El Sr. Carbonell i Abelló

El que haig de manifestar...

El vicepresident primer

Segons el Reglament són dos minuts.

El Sr. Carbonell i Abelló

...és la meua gran sorpresa, conseller, que vostè tingui coneixement d'un informe d'una empresa del PSC, i que, a més, tingui el coneixement dels criteris amb els quals s'ha fet aquest informe. Estic, francament...

El vicepresident primer

Perdó, això no són contradiccions...

El Sr. Carbonell i Abelló

Sí, home...

El vicepresident primer

No.

El Sr. Carbonell i Abelló

Està utilitzant una informació...

El vicepresident primer

Contradiccions és posar en la seva boca alguna cosa que vostè no ha dit. Ara li està replicant. Però acabi, acabi, si us plau... Vull que consti que vostè està replicant. No, ho dic als efectes..., per si ell vol replicar, llavors hi tindrà dret.

El Sr. Carbonell i Abelló

...la meua profunda sorpresa: com pot ser, em demano, que aquest senyor, el conseller, conegui els criteris d'aquest informe que ha encarregat el PSC?

El vicepresident primer

Molt bé, moltes gràcies. Vol replicar, el conseller? *(Pausa.)* Doncs, repliqui.

El conseller de la Presidència

El conec perquè vostè deu haver-ho explicat, i, per tant, m'han passat aquesta informació, no?

El vicepresident primer

Molt bé, moltes gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre els treballadors estrangers extracomunitaris

Passem al catorzè punt de l'ordre del dia, que és: interpellació al Consell Executiu sobre els treballadors estrangers extracomunitaris, que ha presentat el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Per formular-la, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ignasi Riera.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, jo voldria començar aquesta interpellació amb dues afirmacions que podrien ser, una mica, a tall de resum; a tall de resum del que serà aquest discurs permanent que hem anat fent sobre temes d'immigració.

El primer seria que, quan ahir la senyora Carme Tolosana glossava l'Informe del Síndic de Greuges, jo pen-

sava que la interpellació l'hauríem pogut fer, senzillament, dient: «Allò que el Síndic de Greuges diu al seu Informe, allò que ell pregunta sobre la situació de la immigració a Catalunya, allò és el que preguntem al Govern. Quina actitud, quin capteniment tindrà el Govern davant d'allò que planteja el Síndic de Greuges?» Ho dic perquè no repetiré avui el que ja es va dir sobre el Síndic de Greuges en aquest mateix Ple, però voldria insistir que hi estem totalment d'acord.

La segona afirmació –perdonin– és una imatge viva. No sé si la majoria de vostès arriben al Parlament, per entendre'ns, per davant del Govern Civil, o de l'antic Govern Civil, i veuen el que veiem tots nosaltres: són les cues. Jo no sé si alguna vegada s'hi han aturat; no sé si alguna vegada s'han posat a preguntar el per què d'aquestes cues. Quan es deia que un dels signes de modernitat era que justament no hi havia cues, els asseguro que aquestes cues impressionen. I si t'acostes i preguntes les històries que hi ha al darrere de cada una de les persones que estan fent cua, és de veritat impressionant. Jo goso suggerir una proposta, diguem-ne, pedagògica, de pedagogia política: per què, un dia d'aquests, representants de tots els grups parlamentaris no anem a les cues, no ens posem a les cues i preguntem què passa? Em penso que això ens ajudaria a entendre moltes de les qüestions bàsiques que hi ha al darrere, no d'aquesta interpellació –que, en tot cas, és un punt i seguit sobre l'actuació política en relació amb els treballadors estrangers extracomunitaris–, sinó, en tot cas, un moment, un instant de reflexió.

Fa nou anys, el nostre Grup Parlamentari va substanciar una interpellació sobre aquest tema. Érem deu anys més joves –això és una obvietat–, tant l'interpellant com el conseller de Treball que responia en nom del Govern. Han passat nou anys, i ens hem de preguntar, sense demagògies, com ha evolucionat la qüestió. Aquella interpellació va estimular una proposta encertada per part de la Conselleria de Treball: un seminari sobre la situació dels estrangers extracomunitaris, amb presència d'afectats, de representants sindicals, d'experts en demografia, d'un exconseller de Treball –avui vicepresident del Senat–, etcètera. El resum d'aquell seminari, el podran trobar en el número 13 de la revista *Món Laboral*, del primer semestre de 1991. És un material molt important, i, en tot cas, hi insisteixo, és un material..., anava a dir «gairebé indispensable» per al coneixement del que és la situació dels treballadors estrangers extracomunitaris a Catalunya. Un *Món Laboral* que impressiona, perquè hi ha, naturalment, recomanacions, i penses que nou anys són molts anys; que, quan fa nou anys dèiem: «Ara encara hi som a temps, però, amb compte, perquè no ens queda prou temps», han passat nou anys, i penses que en moltes qüestions no s'ha fet el que s'havia d'haver fet.

La base de la meua interpellació serà aquell seminari, o, més ben dit, el balanç de com estan les coses. Que sigui el conseller de Treball o el conseller de Benestar Social qui representi el Govern en aquesta interpellació, em penso que és, per a nosaltres, una qüestió menor. El Govern és un òrgan col·legiat, i, per tant, tant els temes de treball, com els temes que puguin ser més le-

gals o més d'assistència social, relacionats amb la immigració, són per a nosaltres temes connectats.

Perquè estem parlant de treballadors i treballadores, de persones que volen exercir el dret universal al treball, de persones que emprenen l'aventura duríssima de l'emigració, amb l'objectiu bàsic de trobar feina. Si en algun racó de món és possible i fins i tot fàcil entendre l'entrellat vital d'aquesta pregunta bàsica, aquest racó podria ser Catalunya, com ens recorda el demògraf Lluís Recolons, justament, en aquest treball. Parlem d'una pàgina dels eixos de la història de Catalunya del segle XX: els processos, els paranyes, les conquestes i els fracassos de les migracions socials. Però és que parlem, també, d'una afirmació estatutària: aquestes persones que viuen i treballen a Catalunya són catalans..., no gaudeixen de la condició política de catalans, perquè hi ha lleis que ho impedeixen, però, en canvi, em penso que l'objectiu polític de tots els que som aquí és que entenguem que són ciutadans catalans de ple dret, i que, per tant, tenen tots els drets i tots els deures propis de totes les persones que viuen i treballen a Catalunya. Aquest seria l'objectiu; però és que em penso que no pot ser només un objectiu utòpic, de més a més.

Com que abans he volgut passar al conseller –en aquest cas als consellers, que finalment s'han resumit en un– quines serien les meves preguntes, les torno a formular. En quina situació es troben, a parer del Govern, a Catalunya els treballadors estrangers extracomunitaris, en relació amb la situació d'ara fa nou anys? Com valora el Govern de la Generalitat el marc legal general en què s'emmarca aquest procés? I, naturalment, em refereixo a la vinculació del permís de residència amb el permís de treball, encara, en aquests moments, vinculant. Quines són les xifres bàsiques d'aquest procés de les anomenades «noves migracions» a Catalunya? Quines estimacions fa el Govern sobre el nombre de treballadors en situació d'economia submergida? Amb compte, tema molt important, que ja va ser detectat fa nou anys com un dels greus problemes que podia acabar afectant la cohesió a Catalunya. Quines estimacions fa el Govern sobre els treballadors temporers a Catalunya? Hi ha hagut una acció parlamentària sobre aquest tema, i em penso que l'acció parlamentària i l'acció de Govern han pogut portar a bones solucions, si més no, diguem-ne, eventuais, també, en aquest cas, en tant que solucions.

Quina és la situació dels treballadors estrangers extracomunitaris –i no creguin que aquesta és una pregunta perquè sí, estranya, perifèrica– a les presons a Catalunya? La pregunta és per què, si el nombre de treballadors estrangers o d'estrangers extracomunitaris a Catalunya no arriba al 2%, el nombre d'estrangers extracomunitaris entre la població reclusa catalana arriba al 20%; per tant, estem parlant d'una cinquena part de la població reclusa a Catalunya. I, en aquests moments, a partir de les modificacions del Codi penal i del fet que no es vinculi la possibilitat de reducció de pena amb el treball, fa que el nombre de persones que estan treballant a les presons catalanes, sigui, avui per avui, majoritàriament, de treballadors estrangers extracomunitaris que són a la presó. Quins han estat, al llarg d'aquests anys, els recursos de formació ocupacional

destinats als treballadors estrangers extracomunitaris? Si eren recursos de compensació, de reequilibri, naturalment, aquí hi ha un sector que necessita molt aquesta compensació i aquest reequilibri.

Encara goso formular una pregunta que formulava el conseller de Treball, senyor Ignasi Farreres, en aquest número. «En el camp del mercat laboral» –deia al conseller– «m'agradaria preguntar a determinats empresaris si és coherent adoptar com a ciutadans actituds de rebuig d'aquests immigrants i, en canvi, contractar-los il·legalment per aprofitar-se des de l'òptica estricta d'uns beneficis i uns avantatges econòmics.»

Voldria continuar encara: per a una persona que treballi, les condicions de treball no es limiten a l'adequació del lloc de treball, a la seguretat i higiene en el treball –temes molt importants–, quan exigim que els treballadors estrangers extracomunitaris ho siguin, i del tot, els hem de garantir una assistència sanitària, reagrupament familiar, accés a un habitatge digne i dret a vot; això si no volem fer més gran la bossa de marginació, de pobresa, d'exclusió social contra un col·lectiu de persones que, amb la seva feina, estan cooperant en el demà i en l'avui del país on ara viuen i treballen.

I voldria fer-me ressò amb això de les paraules de l'honorable Frederic Rahola, síndic de Greuges, que en l'informe del 1989 i en el *Llibre segon sobre la marginació a Catalunya*, ens adverteix amb seriositat sobre com arribaria a ser de tràgic que en aquests moments afegíssim als grups i als col·lectius en situació de marginació social els treballadors estrangers extracomunitaris.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula, per a la resposta, l'honorable senyor conseller, Antoni Comas.

El conseller de Benestar Social (Sr. Antoni Comas i Baldellou)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, jo li agraeixo –crec que no és la primera vegada que ho faig– que vostè periòdicament tregui aquesta temàtica, perquè és una temàtica que, d'alguna manera, afecta la nostra vergonya col·lectiva mantenir durant tants anys que es mantingui.

Jo sí que he anat a les cues –fa temps– d'aquí, del Govern Civil –Delegació del Govern, actualment–, i he preguntat a la gent, i hi he conversat; ho vaig fer. I això em va donar la convicció que s'havia de lluitar contra la Llei d'estrangeria. Quan jo ho vaig fer en unes jornades que es varen fer a la ciutat de Girona fa uns sis anys –ara cercava l'any, a mesura que vostè ho deia, i no ho he trobat–, deu fer cinc o sis anys, tenia a veure no amb un estudi teòric de la situació, sinó en base a les converses que havia mantingut amb la gent que patia aquesta situació.

Perquè aquesta Llei, la Llei d'estrangeria que hi ha a Espanya, és una llei que atempta contra els drets humans. I a mi m'escandalitza que en aquests moments en què hi ha alguns projectes de llei i de reforma d'aquesta

Llei d'estrangeria, no hi hagi pressa, perquè a mi em sembla, en funció del que jo he constatat, que no hi ha pressa a reformar aquesta Llei d'estrangeria. O com a mínim fer la Llei, que aquesta ha estat la proposta que s'ha fet des de la Comissió Assessoradora d'Immigració de la Generalitat de Catalunya, una llei d'integració, que realment deixés sense validesa alguns dels aspectes essencials de la Llei d'estrangeria, que és només –com hem dit algunes vegades– una llei de control de fluxos, impregnada d'un caràcter altament policial. I amb això no es pot fer cap tasca d'integració.

I, a més a més, vostè s'ha referit a la conjunció dels permisos de residència o de treball. Això dona..., es pot donar el cas d'una persona que es passi treballant a Catalunya, a Espanya –perquè la Llei és a nivell de l'Estat– més de quaranta anys, i al moment de la jubilació no tingui dret a cap prestació perquè no tenen concordança els permisos de residència amb els permisos de treball que ha tingut en la seva vida. Si això no és una situació que atempti contra els drets humans, no sé pas quina ha d'ésser.

I sense la modificació d'aquesta norma podem fer coses; n'hem fet –jo les assenyalaré, algunes d'elles, amb el que dona la possibilitat el temps de què dispo–, però quedem molt condicionats per una norma, per una llei que configura qualsevol altra normativa que es faci i que és una llei –com dic i repeteixo– que atempta contra els drets humans. Vostè també s'ha referit que no contempla la Llei d'estrangeria el dret de viure en família; simplement en deixo constància, per veure un altre aspecte de la seva absoluta inadequació.

Nosaltres hem proposat amb aquesta proposta, proposició, avantprojecte de llei d'integració dels immigrants, la desvinculació del permís de residència del desenvolupament d'una activitat laboral, i establir dos permisos formalment separats, tant per a la concessió com la renovació. I, al mateix temps, modifica el silenci negatiu que existeix tant en la Llei d'estrangeria com en el seu reglament per a les resolucions de la sol·licitud de pròrroga dels permisos, establint el silenci administratiu. Així mateix, per facilitar tant la integració laboral com social, atorgar la renovació automàtica del permís de treball per a les següents situacions: pròrroga del mateix contracte, pròrroga dels permisos de treball de familiars reagrupats durant la prestació de la renda mínima d'inserció i durant la prestació de l'atur. I si es parla d'integració, cal parlar també del dret a permanència indefinida. La Llei d'estrangeria no contempla aquest dret, i el seu reglament només atorga els permisos permanents amb el requisit de sis anys de permanència i, alhora, de sis anys de treball efectiu.

La Proposició de llei d'integració reconeix el dret a permanència indefinida, basat en l'arrelament a la terra, tant si has treballat com si no, establint un sol permís, atesa la residència. Aquest permís dona dret a treballar pel simple fet de tenir-lo. De tota manera, aquest permís de permanència indefinida, basat en l'arrelament, considero que atesos els actuals fluxos migratoris, es podria estudiar rebaixar-lo a tres o quatre anys de residència continuada, en comptes dels sis que s'estableix en l'actualitat.

Cal remarcar també que existeix una bossa d'immigrants irregulars que accedeixen a una possible regularització a través del sistema de contingents. Aquest sistema ha estat pensat per garantir aquelles ofertes de treball no ateses pel mercat laboral autòcton, mitjançant l'entrada de nous immigrants. En l'actualitat, però, s'està desvirtuant el concepte inicial i s'està convertint en un procés extraordinari de regulació.

Per intentar acabar amb aquesta bossa de marginació dels estrangers irregulars, la Proposició de llei d'integració preveu l'establiment d'un procediment especial per eliminar-la i permetre la regularització d'aquests immigrants amb base en l'arrelament. A més, aquesta Proposició de llei també regula el dret dels immigrants a no ser discriminats en les condicions de treball, així com reconeix el dret de viure en família com a dret fonamental de tota persona, per tal d'aconseguir la integració laboral i social d'aquestes, que han vingut al nostre país, en condicions –com vostè ha dit molt bé– no fàcils, buscant un futur digne i esperançador. En aquests moments tenim aproximadament un 2% de la població catalana que té aquesta procedència, i es calcula –diuen– entre un 15 i un 20% –jo, per la meua percepció, m'atansaria més aviat al 20% que no pas al 15%– de població irregular, de població que no té els permisos en regla i que són la base d'aquest treball submergit a què vostè ha fet referència.

El Departament de Treball, dins del marc del Pla interdepartamental d'immigració, desenvolupa, atenent la política general de la Generalitat de Catalunya, un programa genèric d'inserció i formació laboral, posant, això sí, èmfasi en la població immigrada estrangera resident a Catalunya. L'esmentat programa consta de diversos projectes, els quals s'executen conjuntament amb les administracions locals, amb les associacions sindicals i entitats sense ànim de lucre.

Pel que fa a la col·laboració amb els ens locals, cal esmentar la tasca que es desenvolupa conjuntament, per exemple, amb l'Ajuntament de Santa Coloma de Gramenet, és un exemple que podria esdevenir –l'alcaldesa, ara no és aquí però és membre del Parlament–, de cara a la inserció de dones immigrades d'origen magribí, i els convenis signats amb diversos ajuntaments de les comarques de Lleida per a la millora de les condicions d'habitabilitat per a treballadors temporers del camp. Aquest darrer projecte també és portat a terme amb el sindicat Unió de Pagesos. Amb les organitzacions sindicals, Comissions Obreres i UGT, s'està treballant per fer arribar a la població immigrada la informació i l'assessorament pertinent, dins de l'àmbit laboral i la seguretat i higiene en el treball, així com els drets i els deure que tenen els treballadors immigrants estrangers en el nostre país.

Pel que fa als cursos ocupacionals, la participació de la població immigrada estrangera en els cursos ordinaris organitzats pel Departament de Treball de la Generalitat s'ha incrementat respecte a l'any 1997 d'un 265%, tot i que el nombre de cursos específics s'ha mantingut. El nombre d'alumnes també ha augmentat i ha passat de 202 persones a 217, l'any 1998. Aquests darrers cursos s'han realitzat en la seva gran majoria per a la població femenina.

8124

Així mateix, també s'ha participat en accions de formació ocupacional en el marc de la iniciativa europea Horizon. Aquestes accions han estat adreçades específicament a persones immigrades estrangeres. Concretament, aquesta tasca s'ha desenvolupat a la comarca del Tarragonès, dins del Pla intermunicipal de formació d'immigrants no comunitaris, amb un caràcter comarcal i plurianual; i també el Projecte de formació d'immigrants com a agents comercials import-export, que s'executa al barri del Raval de Barcelona, i el qual també és plurianual.

Quant a l'aspecte essencialíssim a què vostè ja ha fet una referència de l'habitatge, vostè és testimoni –alguna vegada que hem coincidit amb el fet de donar les claus als nous adjudicataris d'habitatges de promoció pública– que es veuen persones immigrades de procedència no comunitària, el que passa és que, en aquest aspecte, també el compliment de la Llei dificulta moltíssim que moltes persones que hi tindrien dret, si la Llei ho facilités, perquè tenen les condicions d'estada al país i la puntuació en funció de la composició familiar, doncs, haurien de ser més. Però, realment, des de Catalunya –després, si puc, m'hi referiré–, a través de la Comissió interdepartamental de la Comissió Assessoria de la Immigració s'intenta, dintre de les nostres possibilitats, que aquestes persones tinguin el màxim nivell d'arrelament i de posicionament possible dins de la nostra comunitat.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Riera. Cinc minuts.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, gràcies, senyor president. Senyor conseller, jo, en aquesta interpellació, com ho he fet altres vegades, ja veu que més que entrar en debat sobre aspectes concrets de la política del Govern, gairebé preferiria arrencar compromisos del Govern –i li ho dic amb tota la claredat del món. Vostè em parlava d'això dels habitatges. En aquests moments hi ha un seguit de ciutats holandeses que estan fent habitatges justament per poder garantir que la nova migració arribarà en més bones condicions; em sembla fantàstic!

Un dels compromisos que vull arrencar és el de l'actualització d'aquell número del *Món Laboral*; han passat moltes coses des d'aleshores, hi ha hagut, per exemple, les jornades –importantíssimes– de Girona; hi ha hagut un seguit d'iniciatives que s'han portat a terme. Aniria molt bé, senyor conseller, poder tenir un material on tornéssim a tenir xifres actualitzades; per exemple –com vostè ha dit– que es digui: no sabem exactament els irregulars, però hi ha una estimació que ens diu que els irregulars poden ser tants...; no sabem exactament la geografia o l'atles d'aquests treballadors estrangers, però ens sembla que la geografia o l'atles... Pot haver-hi aportacions municipals molt importants en això, pot haver-hi moltes aportacions; crec que el treball, que, repeteixo, ha estat molt útil fins ara, podria ser més útil encara.

El debat sobre la Llei d'estrangeria. Sí, hi ha cinc propostes de modificació d'aquesta Llei. La pregunta és: no seria bo un pacte de totes les forces polítiques –ho plantejava la senyora Marina Geli en una proposició no de llei– parlamentàries, per tal de demanar al Congrés dels Diputats una més gran diligència parlamentària per reactivar una ponència que, avui per avui, sembla congelada? Ho ha estat demanant la ponent del nostre Grup, senyora Mercè Rivadulla, que fins i tot ha demanat l'empara del president del Parlament de l'Estat perquè té la sensació que es pot arribar al final de la legislatura sense que s'aprovi la nova Llei, i això seria, en molts aspectes, un fracàs notable.

Més encara, la Convenció internacional sobre la protecció dels drets de tots els treballadors migratoris i dels seus familiars, adoptada per les Nacions Unides en la seva assemblea general del 18 de desembre de 1990, signa un seguit d'acords. L'Estat espanyol no ho ha fet encara, fet que ha portat el nostre Grup a entrar en aquest Parlament una proposició no de llei per tal que el Parlament de Catalunya insti el Consell Executiu a dur a terme les gestions necessàries davant del Govern central, amb la finalitat que l'Estat espanyol, mitjançant els tràmits corresponents, signi, ratifiqui i apliqui amb urgència els acords de l'esmentada Convenció internacional.

Un altre punt de pedagogia social. Miri, senyor conseller, senyores diputades i senyors diputats, quan algú em diu: «És que vénen de fora i ens roben el nostre treball.» Jo els contesto que tan de bo hi hagués un acord vinculant que digués: «Molt bé, vostè, que diu això, durant deu anys farà aquest treball que diu que li estan robant, amb les condicions que vostè diu que li estan robant el treball, condicions salarials.» Li asseguro que si això es fes tres vegades no es tornaria a sentir mai més aquesta afirmació, que és una bajanada total. I aniria molt bé que ens poséssim d'acord en aquest punt. Qui digui que ens estan robant el treball que sigui obligat durant deu anys a fer aquest treball. Ja sé que és una afirmació més voluntarista i més simbòlica i més pedagògica que amb possibilitats reals.

Deixi'm acabar, però, en aquest minut, vint-i-vuit segons que em queden, parlant d'un tema que em sembla molt, molt greu: el tràfic il·legal d'immigrants. Em temo que ens podem trobar davant d'un negoci de molt gruix. D'un negoci, diguem-ho clarament, mafiós. D'un negoci per al qual no ens han ajudat les sentències, com el fet que un camió que traslladava un seguit d'immigrants, després resulti que no hi ha base gairebé ni per jutjar-lo.

Una persona que coneix a fons la qüestió em comenta que en un sopar amb petits empresaris algú oferia, en nom de la solidaritat, la possibilitat d'acceptar un estranger extracomunitari en el seu treball: «Amb un document blindat, només l'hauràs de tenir una setmana, i, a canvi i com a compensació, rebràs tres-centes mil pessetes.» La persona que formulava això va formular-ho amb una persona que treballa en una instància oficial –no dic quina per, justament, evitar que...– i, evidentment, aquesta persona va formular la denúncia, i quan va formular la denúncia resulta que aquest és un sistema que funciona.

Una de les coses interessants a preguntar en les cues és que les persones que han acabat d'entrar aquí molt sovint han pagat un milió i mig de pessetes per arribar a una empresa que no existia, que era la que els concedia el dret de treball, o que existia però que al cap d'una setmana els ha fet fora. Evidentment, hi ha en aquests moments la possibilitat que ens trobem davant d'una nova esclavitud del segle XX, i no crec que faci retòrica barata dient que, per tant, ens trobem davant d'una situació d'injustícia molt greu.

Fa nou anys el senyor Hinojosa ens recordava un acord del Congrés dels Diputats, amb un punt cinquè que deia: «Intensificar la lluita contra l'explotació del treball clandestí d'estrangers, reforçant les actuacions inspeccionadores i sancionadores.» Totalment d'acord. Contra aquest tema, contra aquesta xacra, em penso que podem arribar a la unanimitat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Benestar Social

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, el Govern de la Generalitat està preocupat i, alhora, té en permanent presència tota la política que cal fer al servei de les persones que vénen a fer de Catalunya el seu país. Per una qüestió de drets humans, per una qüestió de respecte a les persones, també per una qüestió de cohesió interior, si moltes vegades ens hem oposat a frases poca-soltes, que és la paraula més lleu que es pot dir, referides a persones procedents d'altres indrets que han vingut aquí, també ens hem d'oposar amb tota energia a aquest aspecte que «ens vénen a robar el treball», que vostè ha assenyalat. Però amb tota energia. Perquè això és un signe de confrontació, és un signe de desvertebració i d'exclusió del país que no podem pas permetre.

I, a més a més, jo ja ho he escoltat, això. Es diu en uns moments..., avui mateix diuen els diaris que el ministre de Treball està preparant incrementar la quota d'immigració perquè hi ha moltes feines que no es troben..., avui ho posa el diari. Més o menys es diu això en alguns indrets, quan, realment, si mai és veritat, en aquest moment la veritat en tot cas és el contrari, com diuen avui els diaris.

Per tant, ens hem d'enfrontar fortament a això. I ens hem d'enfrontar i hem de treballar amb tot allò que té a veure amb possibilitar aquesta integració. Per exemple, el Govern de la Generalitat abans d'ahir va sentir, va donar conformitat a una proposta que es va generar en el mateix Consell Assessor d'Immigració, per constituir una subcomissió sobre l'islamisme, per analitzar l'aspecte de l'islamisme, que és un aspecte molt important. Nosaltres hem resolt, sense que hi hagués problemàtica ni sortís com un problema, per exemple, tots els aspectes que tenen a veure amb la religió islàmica respecte als enterraments, que era una problemàtica que teníem en certs llocs de Catalunya. Això ho hem resolt i volem aprofundir, amb experts, sobre tot el

que comporta l'islamisme de la gent, l'adhesió a la religió islamista de la gent que ve aquí a Catalunya.

Vostè m'ha demanat uns compromisos. Jo la publicació de la revista *Món Laboral*, ja li he de dir que sí, perquè després jo li dic que això és un acord que ja tenim. Perquè això és una proposta que va sortir en la Comissió Assessora de la Immigració, que ja es va demanar i ho vaig parlar amb el conseller de Treball, i ell, en principi, està d'acord amb aquest aspecte. Per tant, si vostè ho reflecteix a la Moció subsegüent, pot quedar d'una forma..., millor contestada, però això és quelcom important.

El pacte de totes les forces polítiques per a la reforma de la Llei d'estrangeria o per a l'aprovació de la Llei d'integració: jo crec que tot el que es faci en aquest sentit serà benvingut. Per part del Govern no tan sols varem agafar la iniciativa de fer un avantprojecte de llei, que no ens pertocava, des del punt de vista competencial; no solament això, sinó que jo personalment vaig demanar una compareixença a la Comissió pertinent del Congrés dels Diputats, per exposar-ho a tots els grups parlamentaris del Congrés dels Diputats. També n'he parlat en dues ocasions amb el senyor ministre de Trabajo y Asuntos Sociales. I em proposo seguir-ne parlant, tantes vegades com sigui necessari, perquè aquesta és una qüestió, com ja he dit abans –suposo que se m'ha entès–, que jo considero absolutament fonamental. Sense resoldre això, sempre treballarem en precari, en tot el que aportem. Per tant, el pacte de totes les forces polítiques sigui benvingut i jo, realment, l'agraeixo i crec que pot ser útil. Ens hauríem de posar entre cella i cella que tenim quelcom, tenim una normativa que, com he assenyalat abans, atempta contra els drets humans, i poca cosa podem dir en relació amb aquest aspecte si no ens afanyem a suprimir aquesta normativa que, realment, no solament no fa cap favor, sinó que a mi em sembla que és una qüestió de vergonya col·lectiva que segueixi vigent, a pesar d'haver constatat, d'una forma contínua, que és inadequada als moments que vivim.

Espero, doncs, la seva moció i tingui per segur que, amb el terreny que vostè l'ha exposat, la veurem amb tot l'interès i amb tot el desig de donar-li conformitat.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'infància, especialment pel que fa a les adopcions

Procedeix ara substanciar la interpellació número 17, sobre els temes de l'adopció. Però aquesta presidència, abans de donar la paraula al diputat senyor Roc Fuentes, ha rebut la informació que en aquest moment vol demanar la conformitat dels diputats interpellants de les interpellacions 17, 18, 19, 20 i 21, i, naturalment, també de la senyora consellera, si poden ser tramitades conjuntament, tenint en compte que totes tracten de la

temàtica d'adopcions. Això voldria dir... (*Pausa.*) La senyora consellera em diu que sí amb el cap i els altres diputats interpellants veig que també. Per tant, intervin-dran en primer lloc tots els diputats interpellants dels diferents grups, contestarà a tots ells conjuntament la senyora consellera, hi haurà un torn de rèplica de tots ells i, després, el torn de rèplica de la consellera. Pro-cedirem així perquè veig que hi ha aquiescència de tots els diputats interpellants.

Té, en primer lloc, la paraula, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, per a la política d'infància, es-pecialment pel que fa a les adopcions, el diputat senyor Roc Fuentes, per un temps màxim de deu minuts. Na-turalment, la senyora consellera estarà compensada en el temps, per a la seva intervenció.

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, honorable senyora consellera, el nos-tre Grup Parlamentari, Iniciativa per Catalunya - Els Verds, ha presentat aquesta interpellació relativa a la protecció de la infància, amb referència a les adopcions i, naturalment, d'una manera especialíssima a les adop-cions internacionals per la importància quantitativa que tenen a casa nostra, que s'emporten més del 90% de les adopcions que es tramiten, a partir de les nostres prò-pies posicions, de la nostra inquietud sobre aquesta qüestió, però també, cal dir-ho, d'una manera especial a partir de les sollicituds, a partir de les reflexions, a partir de les aportacions que ens ha fet la Fundació ADDIA, entitat col·laboradora per a l'adopció interna-cional, i també la Federació d'Associacions per a l'Adopció, a les quals, des del nostre Grup Parlamen-tari, volem agrair molt sincerament el seu treball, la seva col·laboració, les seves aportacions, molt ben do-cumentades, que han estat la base –hi insisteixo– de la nostra interpellació.

Jo crec que, abans d'entrar exactament en els propòsits de capteniment del Govern en relació amb aquestes matèries que nosaltres pensem que han de comportar un canvi important de timó en les polítiques de la Ge-neralitat, jo crec que és bo que fem, encara que sigui breument, una reflexió sobre el que estem tractant.

Estem tractant ni més ni menys que dels drets dels in-fants. Els drets dels infants tenen, com és obvi, la con-sideració de drets humans fonamentals, però amb un plus. Amb un plus afegit que els fa especialment protegibles, perquè tots els poders públics, les institu-cions, coincideixen que precisament per la dificultat de fer efectius, pels mateixos interessats, aquests drets, és necessari un mecanisme especial de protecció per a la realització d'aquests drets. Això està recollit en la Constitució espanyola, en l'article 39; això està recollit també en la Convenció de les Nacions Unides sobre els drets dels infants; això està recollit, també, en altres convenis, en definitiva, en altres pactes que ha subscrit l'Estat espanyol i que ens obliguen a tots plegats.

He de dir que també en aquests pactes es recull l'adop-ció com una via, com una via per a la realització dels drets dels infants, per tant, com un instrument al servei dels drets dels infants, d'una manera especial i especí-

fica. I això és tan així que el nostre propi Codi de famí-lia, que varem aprovar el juliol de l'any passat, recull, en el seu article 124, aquesta caràcter de l'adopció, per tant, li dóna aquest sentit d'interès essencial per a l'in-fant i, a més a més, que això s'ha de fer, naturalment, sense cap tipus de contraprestació.

He volgut situar tots aquests aspectes, que jo crec que són absolutament coneguts, obvis i notoris, a l'inici de la meua intervenció, perquè crec que em serviran per argumentar la necessitat, en primer lloc, de veure, d'analitzar què pensa fer el Govern de la Generalitat, perquè tot això que estem dient, i amb la qual cosa es-tic convençut que estem tots d'acord, es pugui materi-alitzar millor a casa nostra. Perquè nosaltres pensem que la Generalitat de Catalunya, que s'ha dotat d'uns instruments legals i reglamentaris, que s'ha dotat tam-bé d'uns instruments organitzatius i de funcionament, com és l'Institut Català de l'Acolliment i de l'Adopció, ha de fer i hem de fer tots plegats un balanç, perquè pensem, sincerament, que hi ha molts aspectes franca-ment millorables.

Haurem d'analitzar –i entro ja en les qüestions més concretes– si no hem de canviar –i nosaltres pensem que sí, que s'ha de modificar substancialment i que s'ha d'anar, per tant, cap a la seva substitució– el sistema d'ajuts econòmics a les entitats acollidores en els paï-sos d'origen, per a les adopcions. Pensem que aquest és un mecanisme pervers, que introdueix elements de mercantilització que van en contra de tot això que hem assenyalat abans; que van en contra, fins i tot, del que diu el nostre Codi de família. Per tant, s'ha de tendir a anar al que també recomanen aquestes convencions, aquests organismes i aquestes normes que ens obliguen –he de dir que hi ha països que ho han recollit també molt específicament al seu dret positiu, com és el cas d'Itàlia–, que és substituir aquestes donacions, directes i específiques, per programes d'ajut a la infància en els seus països d'origen, tota vegada que l'adopció interna-cional és sempre un mecanisme subsidiari. Però, alho-ra, hem de veure que a casa nostra es produeixen tam-bé altres disfuncions que cal modificar, que cal millo-rar, que cal canviar.

L'avantatge que té una interpellació d'aquestes carac-terístiques, seguida de quatre d'altres grups que vénen al darrere, és que jo, que em deixaré moltes coses, se-gur que els altres ho complementaran. Però, en qualse-vol cas, la Generalitat –com deia–, entre els instruments de què s'ha dotat, hi ha les entitats col·laboradores per a l'adopció internacional. Nosaltres pensem que aques-tes entitats s'han d'adjudicar, precisament, per la via del concurs, per la via de complir uns requisits. Per tant, s'ha de canviar el procediment que existeix avui, com pensem que s'han de canviar, també, procediments que fan referència a la participació de les famílies que ja han adoptat en el procés d'informació, en el procés de formació, en definitiva, en tots els procediments relatius a l'adopció.

També pensem que s'han d'obrir les possibilitats en relació a les entitats que estan qualificant, que estan donant certificats d'idoneïtat, s'han d'introduir ele-ments de subvenció per part del Govern de la Genera-litat a les entitats col·laboradores de l'adopció interna-

cional. Per què? Se'm dirà: «Home, l'adopció dels adoptants no és un dret fonamental, és evident, és un instrument. El que sí que és un dret fonamental són els drets dels infants a gaudir d'una família, i aquest és un instrument.» Per tant, els poders públics tenen l'obligació –i la Generalitat– de millorar aquests mecanismes, millorar aquests instruments i fugir d'una altra situació perversa que es pot donar i es dona a casa nostra, que és que el cost exorbitant, en molts casos, de l'adopció internacional faci que la situació econòmica familiar sigui un element determinant. I la situació econòmica familiar mai ha de ser, des del nostre punt de vista, un element determinant. Això seria caure en un economisme al qual nosaltres de cap manera podem donar suport.

Per tant, nosaltres demanem al Govern de la Generalitat si està disposat a introduir mesures per modificar aquests mecanismes d'ajut directe als orfenats i a les entitats que acullen els menors als països d'origen. Si està disposada la Generalitat, també, a modificar les seves aportacions, a incrementar, a dotar, precisament, de suport econòmic aquestes entitats, precisament perquè es redueixi tot aquest cost. Si està disposada a obrir les possibilitats que els adoptats puguin acollir-se a altres entitats a l'hora de fer les avaluacions, que no sigui sempre un mecanisme tancat. Si està disposada a introduir mecanismes públics per a aquestes avaluacions. Per tant, si està disposada a reduir el cost. Si està disposada a modificar –com deia– la participació de les associacions de famílies adoptants en els organismes de direcció; i si està disposada, perquè nosaltres pensem que és imprescindible, a partir de totes aquestes reflexions, a anar a la modificació del Decret que regula el funcionament, les funcions, la composició, els objectius de les entitats col·laboradores de l'adopció internacional.

Nosaltres pensem que és imprescindible una modificació dels criteris de la Generalitat, de les polítiques de la Generalitat, dels instruments de la Generalitat, perquè els que tenim en l'actualitat no compleixen adequadament aquesta funció. Estem davant d'un instrument bàsic –hi insisteixo–, un instrument bàsic per als infants, per als adoptats. Això no vol dir, naturalment, que els adoptats no tinguin drets. En un estat com el nostre, de dret, els tenen, i importants. Tenen el dret a la igualtat, tenen el dret a tenir uns serveis públics que els permetin, realment, realitzar adequadament aquesta funció. La Conselleria de Justícia ens ha demostrat més d'una vegada que és capaç d'analitzar, de reflexionar i de modificar, quan cal. I nosaltres pensem que, en aquest cas, això és imprescindible.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats; moltes gràcies, senyora consellera.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política general d'adopcions a Catalunya

Pel Grup Popular, té la paraula la diputada senyora Dolors Nadal, també per un temps màxim de deu minuts.

La Sra. Nadal i Aymerich

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, fa dos anys vam tenir també en el Ple del Parlament un ampli debat entorn de la política d'adopcions del Govern, un debat que el Grup Popular va valorar com a molt positiu perquè va ser un debat fructífer, i hem de reconèixer que si va ser un debat fructífer va ser per l'actitud que va prendre l'honorable consellera de Justícia, que va entomar en aquell moment, i de forma valenta, el rebuig social i polític que s'havia produït no només per l'aprovació del Reglament d'adopcions, sinó també per la política general del seu Departament en aquesta matèria. Jo li deia en aquell moment, honorable consellera, que vostè havia sabut rectificar i que tenia, per tant, una virtut que és molt poc habitual entre els polítics i que aquesta actitud l'honorava.

Em semblaria injust no reconèixer que després d'aquell debat, després de la modificació del Reglament d'adopcions, en la redacció definitiva del qual el Departament va acceptar moltes, jo diria que gairebé totes les propostes que va fer el Grup Popular, i després també de la creació de l'Institut Català de l'Acolliment i l'Adopció, ens trobem en el moment de substanciar aquestes interpellacions en una situació ben diferent de la de l'any 97. És a dir, s'ha produït una substancial millora en el sistema d'adopcions a Catalunya; s'ha produït una millora, però una millora insuficient, honorable consellera. Li dic que és insuficient perquè són moltes encara les queixes, són moltes encara, especialment, les reivindicacions que ens arriben de les associacions de pares i mares adoptius o de pares i mares que han iniciat el procés per aconseguir ser-ho.

Les reivindicacions que se'ns adrecen –com ha esmentat abans l'illustre diputat senyor Roc Fuentes–, especialment les associacions ADDIA i Fada, que han fet un magnífic treball, el Grup Popular les agrupa en cinc blocs: primer, la demanda d'una major participació de les famílies adoptives en tot el circuit de l'adopció; segon, que s'introdueixin canvis en el mateix procés; tercer, el mateix funcionament de les ECAI; quart, l'abaratiment del cost de les adopcions, i cinquè, quelcom que no és de la seva competència, però que sí que m'agradaria fer una reflexió a l'entorn, que és l'equiparació entre maternitat biològica i maternitat adoptiva, pel que fa, especialment, al que és la baixa per maternitat, i també pel que fa especialment en aquelles situacions d'acolliment preadoptiu.

Primera qüestió: una major presència de les associacions de famílies adoptives en tot el procés. El Grup Popular considera que l'experiència dels que han passat pel procés d'adopció, que són pares i mares adoptius, tenen un bagatge, tenen uns coneixements que valorem com altament positius, que puguin compartir amb els que estan en els tràmits per ser pares i mares adoptius.

Perquè poden compartir no només experiència –com deia abans–, sinó tot un conjunt de vivències que els farà entendre millor el que és aquest procés per accedir a la paternitat o a la maternitat. Per tant, li demanaríem a l'honorable consellera que respongués si el seu Departament estaria d'acord que es produís una participació més intensa –perquè em consta que ja hi participen– en el comitè tècnic d'avaluació de les propostes d'idoneïtat en el Consell Rector de l'Institut Català de l'Acolliment i l'Adopció, però considerem que molt especialment la seva presència en el que és el procés d'informació i de formació. Perquè –com ha dit abans, com s'ha dit abans– les adopcions es nodreixen, especialment, d'adopcions internacionals, i per tant, ens trobem amb infants, amb criatures que ens arriben de països de cultures molt diverses, criatures que han de canviar de cultura, que han de canviar de país, que han de canviar de llengua, que han de canviar, en definitiva, de família. I això fa que els pares adoptants, els pares que estan en tràmits d'adopció, puguin tenir una certa angoixa, una certa preocupació pel que serà l'acoblament de la criatura a la nova família, i, en aquest sentit, ens sembla que és no només enraonada, sinó molt profitosa la participació dels pares que ja han viscut aquesta experiència, que poden participar, a més a més –no els pares, només, sinó acompanyats dels seus fills–, en tot aquest procés.

Segona qüestió: canvis en el procés de formació. El nostre Grup Parlamentari considera que cal remarcar el caràcter pedagògic d'aquest procés d'assessorament. Cal reforçar el coneixement que tinguin les parelles o les persones que individualment volen adoptar del que serà la futura paternitat i maternitat, que puguin percebre molt clarament, per fer desaparèixer aquestes temences, que no és la sang el que fa la família, que el que fa la família és el cor. Li deia «canvis en el procés», honorable consellera, perquè gran part de les queixes que se'ns adrecen és que en els cursos de formació, a més a més del que són psicòlegs, del que són educadors, s'hi troben el que són observadors anotadors, la qual cosa crea angoixa en les parelles que estan en el procés d'adopció, no es poden desenvolupar amb comoditat, de forma relaxada; per tant, insistir a fer desaparèixer aquest caràcter més fiscalitzador per incidir en el caràcter pedagògic que ha de tenir el procés de formació.

Tercera qüestió: funcionament de les ECAI. Una de les reivindicacions fonamentals que es plantegen al voltant de les ECAI és la possibilitat d'escollir a quina ECAI ha de tramitar l'adopció. Jo estaria d'acord amb vostè, honorable consellera, que s'ha d'evitar..., és a dir, si hi ha una llibertat absoluta d'escollir, es poden plantejar dos problemes. Es pot plantejar el problema d'una excessiva homogeneïtat dintre de cadascuna de les ECAI, és a dir, que per afinitat s'acudeixi a una determinada ECAI, pares o mares que adopten individualment, i considerem que és profitós que es tingui no una visió parcial del que seria l'adopció, sinó més global. Aquest podria ser un problema, realment. I un altre problema podria ser que algunes ECAI, per aquesta mateixa afinitat o per una millor situació fins i tot física, tinguessin un major nombre de demandes, amb la qual cosa ens podríem trobar que hi hauria ECAI col·lapsades,

mentre que hi hauria ECAI que les tindriem desaprofitades. Tot i reconeixent que es podria plantejar això, volem insistir en la necessitat que els pares tinguin, pares i mares que volen acudir a l'adopció, que tinguin, que s'incrementi la seva capacitat d'elecció respecte a les ECAI.

S'ha esmentat anteriorment, però vull insistir en el reglament de les ECAI. Perquè és un reglament importantíssim. No esmentaré els requisits que ja s'han esmentat anteriorment, però sí que voldria fer èmfasi en tres que abans no s'han esmentat. Que són les actuacions que han de realitzar prèviament, en el país de l'adopció, i posteriorment que aquesta s'ha produït. I això encara està regulat per un decret de l'any 95, és a dir, per un decret que és anterior a l'aprovació del reglament i que és anterior fonamentalment a la creació de l'Institut Català de l'Acolliment i l'Adopció, que canvia completament l'estructuració del sistema. Considerem, per tant, que és imprescindible l'elaboració d'una nova normativa que vingui a regular les ECAI des del que és la nova realitat. I que això es fes, a més a més, escoltant les associacions de famílies adoptives.

Quarta qüestió, i jo diria que qüestió fonamental en les reivindicacions de les associacions de famílies adoptives: l'abaratiment del cost de les adopcions. Al respecte, li faria dues propostes, honorable consellera. Una proposta per abaratir els costos de les adopcions seria que aquelles ECAI que tinguin romanents pel fet que tramitin un gran nombre d'adopcions, destinin, sempre d'acord amb el Departament de Justícia, una part d'aquests romanents, justament, a sufragar les despeses d'aquelles famílies que pel seu baix nivell de renda ho necessitin. És a dir, aquelles famílies que sí que poden pujar una criatura, però el que no poden fer és front a la despesa, important despesa que representa acudir a l'adopció internacional. Dic que ho destinin a això, a sufragar aquestes despeses, en part, en la totalitat, com es pugui, en lloc de destinar-lo a altres finalitats –com s'esmentava abans, també– absolutament legítimes, però per a nosaltres menys prioritàries.

La segona proposta –veig que se m'acaba el temps en aquest primer torn d'intervenció– seria..., després m'estendré més, però crec, honorable consellera, que no es pot fer el cobrament del cost de les adopcions si no és mitjançant un preu públic. Després li demanaria que em respongués també a això; després, en tot cas, ja aprofundiríem, perquè ens semblarien també, les dues vies, els romanents de les ECAI i la fixació mitjançant preu públic del cost de l'adopció, ens semblarien dos instruments importants per aconseguir l'abaratiment.

La cinquena qüestió, perquè no sembli que vull defugir el que no són estrictament responsabilitats de l'honorable consellera, sinó que són responsabilitats del Govern central, és el tema de l'equiparació absoluta, és a dir, d'eliminar la discriminació entre el que és maternitat biològica i maternitat adoptiva en els permisos de maternitat.

Se m'ha exhaurit definitivament el temps. Espero que en torn de rèplica puguem aprofundir en aquestes qüestions i les respostes de l'honorable senyora consellera.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'adopcions internacionals

Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula la diputada senyora Eva Palau.

La Sra. Palau i Gil

Moltes gràcies, senyor president. Honorable consellera, senyores i senyors diputats, pujo a aquesta tribuna animada, animada perquè amb els dos diputats que m'han precedit, el senyor Roc Fuentes i la senyora Dolors Nadal, veig que tenim coincidències d'idees, coincidències de plantejaments, i això vol dir que tenim un mateix punt de mira, uns mateixos objectius i que podrem, segurament, avançar en aquesta interpellació i en les posteriors mocions que hi hauran.

L'objectiu d'aquesta interpellació per part del nostre Grup Parlamentari és fer una anàlisi de la situació de les adopcions internacionals a Catalunya, i aquesta valoració l'orientarem tenint en compte tres vessants, per a nosaltres totalment complementàries i importants: l'Institut Català d'Acolliment i d'Adopció, les entitats col·laboradores en adopcions internacionals i el paper dels pares o famílies adoptants. Per què creiem interessant en aquest moment fer aquesta interpellació?

Primer, perquè, home, és positiu aturar-se de vegades i veure què hem fet, què estem fent i què volem fer en endavant, i, a més, jo diria que hi han quatre fets que ens poden ajudar a fer aquesta valoració d'una forma molt més objectiva. El primer, l'increment de sol·licituds d'adopcions d'infants d'altres països per part de persones residents a Catalunya, situació explicable en bona part pel dèficit de menors a Catalunya, susceptibles de ser adoptats. Deixi'm fer aquí una referència perquè a vegades aquesta percepció comporta una percepció errònia a dir que no hi han infants a Catalunya; a Catalunya hi ha molts infants, potser més dels que volem, en centres tutelats per la DGAI, però que, per diferents circumstàncies que ara no és el cas de parlar, no són susceptibles de ser adoptats. El segon fet és l'augment del nombre d'acreditacions d'entitats col·laboradores d'adopcions internacionals. Possiblement, tot va lligat, per tal de donar resposta a la major possibilitat, a la major demanda d'adopcions internacionals en aquests moments. Un tercer fet que ens pot ajudar és l'augment de l'experiència de l'Institut Català de l'Acolliment i l'Adopció en els darrers temps en el camp d'adopcions internacionals. I un quart fet, que no vol dir ni molt menys que sigui el menys important, que és l'augment del nombre de pares adoptius, adoptants d'infants d'altres països, que en aquests moments estan a Catalunya, majoritàriament representats per la Fada i l'ADDIA, però que també hi han altres representacions; col·lectiu amb un paper clau en tot el procés de les adopcions, com va quedar palès en el darrer Congrés sobre Adopció Internacional que va tenir lloc a Barcelona.

Voldria també, com han fet altres diputats que m'han precedit, abans d'entrar de ple en la interpellació, fer unes consideracions òbvies, però bàsiques, que crec que ens han de centrar totes les mesures que a partir d'aquí, que ja hem tingut en compte, però que a partir d'aquí avançarem en aquest camp; objectius que són: l'adopció internacional, com tota adopció, per sobre de ser una manifestació de solidaritat —que ho és—, ha de ser una mesura de protecció del menor; una mesura que li permeti desenvolupar-se integralment com a persona, així com exercir de ple els seus drets. Les adopcions han de ser legalment impecables, socialment i psicològicament preparades i, sobretot, sempre, la millor alternativa per als infants sense llar. Mai podrem acceptar aquella adopció internacional o nacional que tingui com a únic objectiu donar uns fills a aquelles persones que, per diferents raons, no en tenen. Oferir a un infant un ambient familiar és un dret exigible pel menor. Totes les mesures legislatives existents fins ara ja ho contemplen, però tots aquests arguments que els acabo de dir: prioritat del respecte als drets dels interessos dels infants per sobre de qualsevol altre factor... Crec que aquest ha de ser l'eslògan de tota acció que comporta una adopció.

Començaré a fer una valoració o demanar-li, honorable consellera, que em faci una valoració vostè de l'Institut Català de l'Acolliment i de l'Adopció. Realment, ha millorat en la globalitat la seva actuació dins del camp de les adopcions internacionals que avui ens preocupa? La percepció que se'n té jo crec que sí, que s'ha millorat; que pot ser millorable, com deia el senyor Fuentes? Evidentment que pot ser millorable, tot és millorable.

Passant una mica als tràmits que es realitzen en aquest Institut, deixi'm parlar del primer tràmit: les sessions formatives i informatives. Com anem, com està la forma en què es fan aquestes sessions: el contingut, ha millorat, ha variat? Creiem que no podem oblidar, en aquestes sessions, quin és l'objectiu, que és donar una informació acurada de la situació actual i real de les adopcions internacionals i dels recursos que tenen aquelles persones que hi assisteixen per tal d'accedir a aquestes adopcions.

El segon pas, el procés de valoració mitjançant el qual s'obté o no el certificat d'idoneïtat, realment, s'han agilitat els tràmits d'aquest procés? Crec que els objectius d'aquest procés són, molt breument, tres: informació, orientació i assessorament de tot el procés de l'adopció; tot el procés, vull dir, des del primer moment que aquests pares o persones vénen a aquestes sessions, amb aquestes tramitacions, fins al moment no tan sols que els pares tenen l'infant amb ells, sinó fins i tot posterior; la integració d'aquest infant a la família i a l'invés també —no ho oblidem— la integració de la família a aquest infant. Sabem que des de fa un temps hi ha una participació, que jo li dic que valoro i el nostre Grup valora positiva, però ens agradaria saber la seva opinió, participació de pares adoptants i d'infants, fins i tot en algun moment del procés d'aquesta valoració per explicar les seves experiències i les seves vivències; ens agradaria saber també com ho valora.

Una sensació que de vegades tenim els que no vivim directament tots els temes de les adopcions és una mica

la sobremassificació o –deixi'm utilitzar un terme que en altres camps el coneixem molt bé– la llista d'espera. Sembla o dona la imatge que a Catalunya hi ha moltes persones ja amb el certificat d'ideïtat i –deixi'm fer un incís– m'agradaria saber també quin tant per cent de certificats d'ideïtat en aquests moments estem obtenint. Dona la sensació –com deia– que hi ha moltes persones que estan en llista d'espera amb el seu certificat d'ideïtat a la mà, però pendents que se'ls assigni un infant. Segur que no depèn directament de l'Institut Català d'Acol·liment i d'Adopció, però sí que ens agradaria, si es pogués fer, de forma general, quins són els motius d'aquest retard o allargament del procés d'assignació d'aquests infants.

Una altra problemàtica que ens arriba sobre el tema de les adopcions internacionals és que, per raons de legislació de països d'origen, moltes de les adopcions no són plenes, sinó simples quan arriben aquí, i això comporta fer un conjunt de tramitacions en el nostre país per tal de regularitzar la situació del menor, i això comporta una sèrie, diguem, d'irregularitats en la situació, per exemple, del permís laboral, baixa maternal, etcètera. S'ha fet algun exercici, alguna tramitació per agilitar aquest pas de regularització?

Deixi'm passar a la segona vessant que vull analitzar: les ECAI, entitats col·laboradores d'adopcions internacionals, i, dintre d'aquestes, deixi'm fer esment de dos punts que, per cert, ja s'han fet esment abans. Un, el procés d'acreditació. Realment creiem que dona resposta al que volíem que donés resposta quan el vam implantar fa quatre anys, aquest procés, o potser és el moment de plantejar-nos si l'hem de modificar i adequar-lo a la realitat? I el segon, els costos. Sabem, perquè l'Institut Català, mitjançant auditories que fa periòdicament, ho pot conèixer, els possibles excedents que aquestes entitats poden tenir; potser que ens plantejem què fer amb aquests excedents. Un objectiu podria ser –que no se'ns escapa– ajudar els països d'origen, mitjançant projectes de col·laboració; l'altre s'ha apuntat per aquí: abaratir els costos d'adopció, si més no, per a aquest col·lectiu de persones que aquests costos els pot decidir a fer o no fer aquest pas d'adopció internacional. Ens agradaria saber aquestes possibilitats.

Com que veig que estic acabant el meu temps, un altre incís: el paper dels pares adoptants. Realment és important, hem d'afavorir-los, quin paper vostè creu que ara hi tenen i quin paper poden tenir en un futur en tots els òrgans directius del procés d'adopció?

De moment ens quedàrem aquí; agrair als senyors diputats i senyores diputades i a l'honorable consellera, i a la rèplica continuàrem amb alguna pregunta.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Interp·l·lació al Consell Executiu sobre la política general d'adopcions

Pel Grup Socialista, té la paraula la diputada senyora Rosa Barenys.

La Sra. Barenys i Martorell

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, senyors diputats, senyores diputades... Aquest debat, senyora consellera, no és el de fa dos anys –ja ho veu pel to que s'està produint en les intervencions dels diferents diputats–, però jo crec que també, pel que s'ha dit, és un debat de balanç. Fa tres anys i mig que vàrem firmar el Conveni de L'Haia i crec que és el moment d'analitzar on estem, com anem i com hem d'actuar per millorar totes aquelles coses que en aquest moment considerem que no funcionen bé. I diem això perquè, igual que als altres diputats, se'ns han adreçat aquí federacions, pares entitats, molt especialment, com ja s'ha dit aquí també, Fada i ADDIA, a part de grups de pares que continuen també tenint dificultats i problemes en els procediments a seguir per a l'adopció.

Nosaltres, senyora consellera i per entrar ja en matèria, tenim diverses qüestions a plantejar. I la primera i prèvia és per situar responsabilitats en el sentit del que estableix el capítol 3 del Tractat de l'Haia, pel que fa a les funcions de les autoritats centrals, en aquest cas de l'autoritat central catalana, a la nostra comunitat autònoma. Nosaltres creiem que hi ha una insuficient coordinació entre les diverses comunitats autònomes, per economia de recursos i per coneixement de les dificultats i per millorar processos, creiem que no hi ha prou coordinació o que no hi ha coordinació; creiem que hi ha una insuficient col·laboració entre l'autoritat central catalana, la comunitat autònoma amb els estats d'origen dels menors, creiem que l'Institut Català de l'Acol·liment i de l'Adopció no actua massa en aquest sentit quan hauria de tenir una funció de connexió, coneixement de legislació, obrir portes, facilitar el camí de les entitats col·laboradores. I, per altra banda, creiem que hi ha una falta de directives i controls per part de l'Institut de cara a les ECAI. Per tant, aquestes serien tres qüestions fonamentals de procediment en el funcionament.

Llavors li preguntem, senyora consellera, quins creu que han de ser els nivells de cooperació entre les comunitats autònomes i les comunitats autònomes i l'Estat, l'autoritat central, per millorar els procediments? Si aquesta coordinació es produeix o no i amb quina intensitat? Quins nivells de col·laboració s'han establert per informar de la legislació dels països d'origen, dels procediments dels països d'origen, no únicament a les ECAI, sinó també als pares adoptants, la qual cosa facilitaria moltes dificultats i problemes d'enteniment. I també li preguntem com entenen vostès els nivells de cooperació que s'han de fer des de l'Institut Català amb aquestes entitats, ECAI, les quals vostès denominen entitats col·laboradores o cooperadores, però, de fet, els estan fent una pseudodelegació de funcions. Per tant, m'agradaria poder aprofundir sobre aquesta qüestió.

El segon tema és l'acreditació i el Decret 337/95, que, com s'ha dit ja aquí, estableix els requisits, els proce-

diments i les funcions que han de realitzar les entitats col·laboradores. Jo crec que aquesta acreditació i aquesta coordinació és una simple sol·licitud escrita, eh? No hi ha concurs, creiem que hi hauria d'haver concurs per a aquesta acreditació, perquè això pot portar a una valoració poc objectiva i poc transparent. Jo crec, nosaltres creiem que les ECAI, amb el seu funcionament, sobrepassen en mesura les funcions de cooperació, és a dir, fan funcions de delegació, però delegació que no està donada, i per tant i com és conseqüent, hem d'intentar ordenar aquesta qüestió. La seva opinió, senyora consellera, sobre aquest tema.

La tercera qüestió és el reconeixement de les ECAI. Vostès, en aquest Decret, defineixen dos tipus d'institucions col·laboradores: les ICIF, que intervenen en les adopcions nacionals, i les ECAI, que intervenen en les adopcions internacionals. Les funcions d'una i altra entitats són de mediació. Per quins motius, ens preguntem –i no és la primera vegada que li fem aquesta pregunta–, unes són reconegudes com a entitat de servei públic del sistema de serveis socials, és a dir, integrades a la xarxa, i per què les altres no? Quina és la valoració que en fa el seu Departament per establir aquesta discriminació en el tracte, quan a totes dues hi «delega» –i ho dic entre cometes– funcions relacionades amb la infància i amb la família? Per què amb les ICIF estableix convenis de col·laboració, i amb les ECAI no estableix cap acord, sigui en la forma de relació, simples circulars? Crec que vostè s'ha de plantejar lligar millor aquestes funcions de mediació amb unes i altres entitats i no afavorir aquesta discriminació.

Quart aspecte: el cost d'una adopció internacional. S'ha dit també aquí: quan es tracta de l'adopció d'un infant a Catalunya, el cost va a càrrec de la Conselleria de Justícia; quan es tracta d'una adopció internacional, no. Vostè m'ho ha dit en la Comissió de Justícia, en una compareixença: «La Conselleria interpreta que és una opció particular d'un pare o d'una mare que, lliurement, opta per adoptar un infant tutelat per entitats públiques de països estrangers, per tant, les despeses van al seu càrrec», i ha establert així dues maneres de mesurar. Jo crec que no podem frivoltzar sobre aquesta qüestió. Evidentment, que és una opció personal, la de l'adopció nacional i la de l'adopció internacional, però hem ratificat el conveni de l'Haia, hem ratificat la Convenció dels drets dels infants. En Roc Fuentes ha fet una primera intervenció situant molt bé els nostres deures i responsabilitats per la firma d'aquests nostres tractats. En conseqüència, jo crec que vostè, senyora consellera, ha de dir-nos si continua pensant això o pensa plantejar les qüestions d'una altra manera.

La cinquena qüestió fa referència a les donacions. Fa uns dies un diari de Colòmbia denunciava que, en els últims tres anys, 2.000 nens colombians van ésser adoptats de manera il·legal. Sabem que hi ha xarxes, ho sabem quan agafem Internet i busquem la informació corresponent. Però també sabem que es produeixen donacions per aconseguir més agilitat en el tràmit de l'adopció internacional. Creiem que aquest no és un procediment adequat, i vostè en això hi estarà d'acord. Jo no sé si vostè ho coneix o no ho coneix: nosaltres sabem en quins països això es produeix amb més facilitat. Per tant, la seva opinió sobre aquesta qüestió.

La sisena és la participació dels pares. Com deia al començament, a tres anys i mig de la firma del conveni, a Catalunya ja s'ha format un moviment important d'associacions de pares adoptants. I creiem que des del Departament de Justícia s'ha de recollir aquesta experiència positiva que poden aportar per coordinar, vetllar i assessorar millor els nous pares que volen fer una adopció internacional. I en aquest sentit, creiem que és necessària una representació qualificada en el comitè tècnic d'acolliments familiars i de l'adopció, que crea el Decret 127/97, del 27 de maig, de la mateixa manera que creiem que les famílies adoptants, a través de les associacions, haurien de poder prendre part en els processos d'informació per tal d'exposar les seves experiències tal com es fa en altres comunitats autònomes. I, així mateix, s'hauria d'establir la possibilitat d'escollir l'entitat que ha de fer aquest estudi. Són quatre les entitats que en aquest moment ho fan, però, com a mínim, ja que els pares paguen, i paguen 140.000 pessetes –que en parlarem en acabat, quan vostè ens contesti sobre la possibilitat o no d'abaratir costos–, ja que paguen 140.000 pessetes per l'informe d'idoneïtat, el lògic fóra que poguessin escollir, i no se'ls designés directament aquesta entitat.

I l'últim punt és el debat a nivell de l'Estat. Nosaltres considerem que la Conselleria hauria de fer una actuació, que és fonamental, amb el Govern de la nació, de l'Estat, en el sentit que s'haurien d'impulsar i instrumentar, a través de la Conferència Sectorial, o com es digui la reunió que fan vostès, totes les conselleries o direccions generals del menor, amb el Ministeri, la manera de coordinar millor, de coordinar millor, de passar la seva informació, els seus recursos, veure de quina manera podem agilitzar millor els processos d'adopció. No pot ser que en una comunitat autònoma es pugui fer una adopció amb un temps d'espera de sis, vuit mesos, i que aquí en siguin molts més. Ens sembla que alguna cosa falla, alguna informació que vostès no ens traspassen, perquè això succeeixi.

I l'altra és donar suport a les iniciatives legislatives que estic convençuda que, a través del seu Grup Parlamentari, el Grup que representa Convergència i Unió en el Congrés, es fa. En aquest moment estan en debats aquestes tres o quatre iniciatives sobre el reconeixement de tots aquells requisits de protecció a la maternitat i reforma de l'Estatut dels treballadors que equiparen la maternitat biològica a la maternitat per adopció. Per tant, en aquest sentit crec que no hi ha, no hi deu haver dificultat, però també ens agradaria que ens donés la seva opinió sobre aquesta qüestió. Jo ja li avanço que el nostre Grup Parlamentari va presentar al seu dia una iniciativa, que ahir es va acabar el termini d'esmenes en el Congrés de Diputats i que aquesta senadora, en representació del seu Grup Parlamentari, també participará en aquest debat quan es produeixi en el Senat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Punt 6

Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'adopcions internacionals

Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable consellera, a l'inici de la meua intervenció també vull coincidir amb la resta, amb la pràctica totalitat de portaveus que m'han precedit, a l'hora de constatar un fet que em sembla que és indiscutible. I és que la creació, l'any 97, de l'Institut Català de l'Acolliment i l'Adopció, i la revisió que oportunament es va fer del polèmic procés previ de valoració de les famílies que opten a ser adoptants –a partir d'aquells polèmics requisits excoients, el Decret 2/1997, que va originar un moviment social i polític unànime de rebuig–, de ben segur, de ben segur que han agilitat el conjunt de processos i de tràmits per a l'adopció a Catalunya i, en definitiva, han contribuït a una millora molt substancial del procés, una millora obligada, d'altra banda, una millora del procés que ha permès superar la por, la inseguretat jurídica generada en la situació anterior.

Fins i tot podem coincidir que aquesta millora ha contribuït, en definitiva, o ha portat, també, a afavorir un increment molt important del nombre d'adopcions, que triplica el de l'any 97, a incrementar fins i tot un 30% el nombre de sol·licituds d'adopció. I aquest és un aspecte, òbviament, que té molt a veure amb la vocació tradicionalment solidària d'aquest país, que no té, a més a més, cap tipus de prejudici per raó de raça o raó de pell, però té molt a veure, també, amb la millora global d'aquest procés.

Ara bé, aquesta millora no vol dir, d'entrada, que no hi hagi problemes. Ni que el *via crucis* legal, psicològic, l'alt cost personal que l'aventura adoptiva té avui a Catalunya, no es doni, i que no es doni amb una certa cruesa en determinats casos. Un *via crucis* que és en alguns casos imputable al marc legal i reglamentari, al paper o a la funció de la mateixa Administració de justícia, però també a determinades pràctiques i interpretacions del marc legal que en aquests moments es fa des de l'Administració. Un *via crucis* que comença amb el primer escull, que pot ser el certificat d'idoneïtat. Si no hi hagués problemes amb el certificat d'idoneïtat, seria necessari el visat consular d'entrada a Espanya, sotmès a un autèntic judici jurídic sobre les possibilitats d'homologació d'aquest. Si això no fos poc, després que el cònsol atorga el corresponent visat, cal la inscripció en el Registre Civil central. La casuística, per tant, és amplíssima i afecta diverses etapes d'aquest procés –el procés previ de valoració, la inscripció registral, els canvis de nom, si s'han de produir, la problemàtica derivada dels permisos de maternitat i paternitat, etcètera, etcètera.

Els problemes, per tant, són molts, i subsisteixen, fins al punt que el cop de timó que en el seu dia van preconitzar el Departament de Justícia i l'honorable consellera amb molta agilitat i, crec, oportunitat fa dos anys a partir d'un concepte –entenem– més progressista i

més d'acord amb els nostres temps, corre el perill, seriosament, de quedar en ben poca cosa. I posem, per exemple, dos punts bàsics per nosaltres, i que centren aquesta interpellació, dos punts negres que voldríem tractar més extensament. El primer, el de les avaluacions prèvies a les famílies, i el segon, el funcionament de les ECAI. I en això coincidim amb la pràctica totalitat de grups que m'han precedit.

Pel que fa a la problemàtica de les avaluacions preadoptionals, com és sabut, entre la documentació que tota parella ha d'aportar, hi ha el certificat d'idoneïtat, que acredita una parella com a apta per poder adoptar. Certament, quan es tracta d'una adopció internacional, hi ha determinats països que exigeixen o aconsellen un curs de formació, per la qual cosa l'Institut Català capacita, com és sabut, unes determinades entitats i fundacions amb acreditació psicossocial perquè imparteixin unes sessions de formació i avaluació. Unes sessions, un curset, que costa 150.000 pessetes, que és un cost ineludible, sense que existeixi una alternativa pública i gratuïta o la possibilitat que aquestes entitats rebin algun tipus d'ajut econòmic, que garanteixin, en definitiva, l'accés igualitari i sense discriminació a l'adopció. Les entitats acreditades per realitzar aquest tipus de recorregut són fundacions privades que pertanyen a una determinada escola psicològica semblant, amb un programa més o menys consensuat i homogeni, de manera que s'exclou altres tendències, s'exclou la pluralitat. L'assignació –i això ens sembla molt important– d'una institució a cada família es determina per l'ICAA i mai no es contempla la lliure elecció per part de les famílies. Els cursos ens sembla que tenen una orientació massa restrictiva; parteixen bàsicament, encara, de dues premisses, com són les carències de l'infant i el trauma de la parella que va a adoptar, el que com a mínim exclou, en la nostra opinió, una orientació més àmplia sobre temes referents a la realitat sociocultural del país d'origen, sobre les dificultats d'adaptació cultural i lingüística de l'infant. I fins fa poc no es contemplava la possibilitat que les famílies participessin en aquest procés i, per tant, que aportessin la seva experiència, molt valuosa, la d'aquelles famílies que han passat per un procés similar.

Pel que fa a la durada del recorregut, aquest procés, com se sap, dura dos dies sencers –un divendres i un dissabte–, setze hores aproximadament, en un lloc tancat, sota permanent observació –com s'ha dit– d'un equip de vuit avaluadors, el que per a molts pares, per a moltes famílies, constitueix una pressió psicològica incessant, i amb una insistència que en alguns casos genera dubtes, genera inseguretat als possibles pares, sobretot a partir d'una premissa com és la voluntat de trobar uns pares per a un nen i no un nen per a uns pares, que sembla que és l'element que presideix aquest tipus de tasques de formació inicials.

I pel que fa a les idoneïtats, les fundacions, com se sap també, emeten els informes que avaluen la capacitat i en cas que es canviï de país aquest tipus d'informes s'han de convalidar. Aquests informes són avaluats, a més, pel comitè tècnic de l'ICAA, on estan representades les ECAI i altres tècnics, però no les associacions

de pares. I aquesta és una situació que també volfem canviar.

Pel que fa al segon apartat, que és el paper de les ECAI –com deia, un dels punts negres del nostre sistema, i no perquè no n'hi hagi d'haver, i això ho vull deixar molt clar, sinó perquè el Decret regulador de les ECAI porta a un determinat tipus d'entitats col·laboradores que ens sembla que és poc útil i d'un funcionament car i, en alguns casos, una mica irregular. L'Institut Català ha delegat en aquestes entitats col·laboradores, les ECAI, la tramitació dels expedients d'adopció. Alguns països especifiquen entre els seus requisits la necessitat de mediació d'una institució reconeguda per les dues parts. En la pràctica, per tant, en la majoria dels casos és necessària la intervenció d'aquestes ECAI, però les possibilitats no en tots els casos es redueixen a les ECAI. Per tant, les possibilitats de tramitar una adopció internacional..., pot fer-se a través de la tramitació per la pròpia família i a través de la mediació d'una ECAI. I aquí és on podem establir unes diferències i uns supòsits en què les famílies que opten per les ECAI es veuen greument discriminades.

De manera que una alternativa que aparentment hauria de ser positiva, que inicialment hauria de representar un alleujament de funcions per a l'Administració, comporta en la pràctica una sèrie de problemes en primer lloc derivats de l'exclusivitat de les ECAI. L'acreditació d'una sola ECAI per país, que ostenta, per tant, una situació de monopoli, ens sembla que fa, que obliga les famílies a anar a una ECAI designada sense possibilitat d'escollir-ne una altra. I això és una situació almenys no totalment positiva.

Pel que fa a les tarifes i costos, l'excessiva burocratització que exigeix l'actual marc regulador de les ECAI, la rigidesa en la seva estructura, l'exigència d'un determinat personal, encareixen molt el cost d'aquests processos, que, en definitiva, penalitza les possibles famílies. I entenem, per exemple, que la responsabilitat en el seguiment postadoptiu no hauria de recaure en les ECAI. Les ECAI haurien de deixar clar, també, quin és el cost de cada tràmit de manera que les famílies puguin adoptar conscientment, i que puguin tramitar aquells documents que vulguin de forma personal.

Pel que fa al funcionament de les ECAI, si el paper de les ECAI, com deia, és un paper doble, és a dir, de tramitar i seguir els expedients dels països d'origen i assessorar les famílies, la pràctica, honorable consellera, ens demostra, en la nostra opinió, que aquest doble propòsit, aquest doble objectiu, no es dona en totes les ECAI. Hi ha algunes ECAI que han estat acreditades, en la nostra opinió, sense prou coneixement del país i del procés adoptiu, i això ve, per exemple, molt marcat per la prohibició que en aquests moments hi ha que els expares adoptius poguessin constituir empreses en els dos anteriors, últims anys de l'adopció.

L'ICAA hauria de facilitar també, ens sembla –per acabar aquest primer torn–, una informació més clara i gratuïta, no només de les ECAI, sinó també de totes les associacions vinculades amb aquests països, i sobretot pel que fa a les tarifes que pot aplicar cada ECAI, per-

què no s'incrementin de manera continuada i indiscriminada.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, honorable consellera.

El president

Moltes gràcies. Per a la resposta, té la paraula l'honorable consellera, senyora Núria de Gispert. Té dret fins a seixanta minuts; n'hi marco cinquanta, de moment.

La consellera de Justícia (Sra. Núria de Gispert i Català)

Sí, i menys també. Moltes gràcies, molt honorable president del Parlament. Senyores i senyors diputats... En primer lloc, alguns dels diputats, o ben bé quasi tots, han recordat una sessió parlamentària d'ara fa dos anys i tres mesos. Tenint, com dic moltes vegades, les presons a Catalunya, sempre, quan establim períodes, diem «dos anys, tres mesos i quatre dies». Doncs, una mica és el que vull començar amb la meua intervenció.

Ara fa dos anys i exactament tres mesos que estava aquí responnent interpellacions que clarament eren amb un to totalment diferent. Jo crec que, realment, en aquell moment va suscitar-se un debat social i polític prou seriós, que em va obligar a replantejar-me la política sobre adopcions i acolliments, i me la va replantejar d'una manera ràpida, conscient que potser no seria fàcil fer totes les modificacions que avui podem dir que són una realitat, però també conscient que era un tema en el qual la societat catalana era molt i molt sensible, i que, com a responsable del Departament de Justícia i responsable del tema d'adopcions i acolliments, em sentia totalment obligada a lluitar perquè aquesta situació millorés..., no millorés: canviés radicalment.

Recordo el gener del 97, que s'aprovava un reglament d'adopcions que no va arribar a entrar en vigor, i que al cap de quatre mesos justos, després d'aquest debat i d'aquesta reflexió, s'aprovava una modificació del reglament inicial, en el qual es canviava sobre el paper, sobre la norma, quin era el procés, la forma, el sistema d'adoptar a Catalunya. En definitiva, el que es plantejava en aquell reglament i el que ja s'anava plantejant a partir de l'endemà de les interpellacions, amb una moció aprovada per aquest Parlament, era una reorientació clara del tema d'adopcions.

Jo crec –i molts de vostès ho han dit– que hi ha hagut un canvi profund, un canvi d'organització, de persones, de manera de veure les coses, d'atenció a les famílies, de desburocratització del sistema. I penso que l'any 97 va ser l'any de l'inici d'aquest canvi, que el novembre va acabar amb la creació, per part d'aquest Parlament, de l'Institut Català de l'Acolliment i de l'Adopció, i que l'any 98 ha estat un any, jo diria, de consolidació de tot el que es plantejava durant l'any 97, de canvi profund.

Avui estem a dos anys, a l'any 99. Per mi, l'any 99 és l'any de les millores, de les revisions, dels balanços. Crec, sincerament, que podem estar satisfets de la feina feta, però no suficientment. Hem de millorar, i és ara el moment oportú per poder millorar, perquè ara podem

tenir no només les dades estadístiques de l'any 97, sinó sobretot un any complet, l'any 98; un any en el qual l'ICAA ha treballat directament en aquest tema i en què totes les persones que han estat a l'entorn del tema d'adopcions i acolliments, persones físiques i jurídiques, han pogut demostrar la seva experiència, la seva manera de treballar, han pogut demostrar si són capaçs de canviar aquesta orientació i a partir d'aquí, sentint també el que vostès m'han dit, intentar millorar molts i molts d'aquests processos.

Jo els faré un balanç d'aquests dos anys, i sobretot parlaré de l'any 98. I en aquest balanç hi hauran molts aspectes que vostès han tocat i que ja s'estan o solucionant o en vies de solució. Per tant, crec que poques de les coses, jo diria que quasi cap de les que han sortit en les seves intervencions en aquest moment no estan o solucionades, o en vies de solució, o amb voluntat de millora. Perquè, en definitiva, tots estem aquí pel mateix: perquè això millori, perquè això funcioni i perquè, com en altres temes Catalunya ha estat pionera en positiu, jo voldria que en el tema d'adopcions i acolliments, el mes de gener del 97, el mes negre en aquest tema, desaparegués del mapa i només ens recordéssim del que s'ha fet després i de com funcionen ara les adopcions i els acolliments.

L'Institut Català de l'Acolliment i de l'Adopció va néixer amb tres objectius prioritaris. El primer, una millor atenció a les famílies. El segon, una potenciació dels acolliments simples en família aliena, que avui no se n'ha parlat i al qual jo faré una molt petita referència, però que crec que és un tema molt i molt important i que estava, jo diria, una mica abandonat, per les mateixes dificultats del sistema. O sigui, lògicament, no és que ningú hi posés interès, sinó que el problema és que és difícil trobar famílies acollidores. I el tercer aspecte, que avui és el que toca molt i molt directament, que és la promoció de l'adopció internacional.

Les dades que jo els donaré volen destacar sobretot aquest període que els he dit: des de maig del 97, quan es va aprovar el reglament de modificació de les adopcions, fins al maig del 99 –dos anys–, fent una especial referència a l'any 98.

Millor atenció a les famílies. Què vam fer? El primer de tot, crear sobre el paper una estructura orgànica que complís amb els mínims i els màxims d'atenció a les famílies que no s'havien tingut fins aquell moment o que s'havien tingut d'una manera no prou directa. Tinc, a l'Institut Català de l'Acolliment i de l'Adopció, una unitat d'informació i una unitat d'atenció a les famílies. Jo crec que a vegades el nom fa les coses, i per mi era molt important que sortís en l'estructura una unitat d'atenció a les famílies, perquè, d'entrada, ens obligava de cara enfora i, a més a més, obligava el personal que està adscrit a aquesta unitat que, realment, la seva primera obligació era atendre les famílies, assessorar-les, informar-les, i que les famílies tinguessin sempre, si era possible, un sol interlocutor.

A partir del mes de maig del 97, les sessions informatives es van dur a terme amb un nombre molt més reduït de persones o de famílies, amb la finalitat de facilitar-los la major part d'informació i de donar-los una

més gran confiança. Inicialment, les reunions informatives es feien amb cinquanta, seixanta persones; avui, els grups són d'un màxim de vint. Això facilita la interconnexió, facilita la informació i facilita la confiança. També ha canviat la durada d'aquestes sessions informatives: en lloc d'una hora, s'ha passat a dues hores i mitja. Jo recordo que en els primers temps em deien des de l'Institut que hi havien hagut sessions informatives de quatre i de cinc hores. Ara no és necessari, perquè els pares futurs estan més informats i perquè, també, la nostra experiència ha fet que puguem saber quins són aquells temes que més els preocupen, i, per tant, ho intentem tenir tot en aquest temps de dues, dues hores i mitja.

Les famílies ateses en les sessions informatives també han canviat moltíssim. Estem incrementant dia a dia: en aquest moment... Posaré les dades fins a l'abril: l'any 97, fins a l'abril, 400 famílies; l'any 98, fins a l'abril, 568 famílies; l'any 99, fins a l'abril, 716 famílies. O sigui, tot, totes les dades van creixent, tant en sessions informatives, en recorreguts, en sol·licituds, en certificats d'idoneïtat, i també –i crec que és el més important– en assignació de menors.

Canvi important en el nou procés d'estudi i valoració de persones o famílies; jo crec que aquest era el punt més important de la nostra política d'adopcions i de la reorientació que s'havia de donar. Jo vaig viure, vaig veure, vaig llegir, vaig sentir moltes i moltes crítiques, queixes, angoixes de famílies que havien patit tot aquest procés de valoració, i que l'havien patit en un procés que jo crec que es va iniciar amb tota la professionalitat i la bona voluntat dels professionals de la Direcció General, però que al cap d'un temps s'havia d'haver revisat i no es va fer, potser perquè a vegades pensem que ja funciona.

Jo crec que el canvi operat ha estat extraordinari, i que el que ha donat és una major confiança a les famílies o, simplement, una gran confiança a les famílies. I s'ha fet pensant en les seves necessitats, pensant què era el millor per a elles, que no se sentissin jutjades –la meua obsessió és que no se sentissin jutjades–, i quan avui, en alguns moments, ha sortit el tema dels observadors..., jo crec que en aquell moment –i això serà revisable, lògicament, perquè, si vostès ho diuen, alguna cosa hi deu haver–, jo crec iestic segura que en aquell moment, quan vam posar els observadors en els recorreguts formatius, va ser per tot el contrari: perquè no quedés en mans dels dos que porten el recorregut formatiu, perquè jo no volia que la decisió sobre la idoneïtat o no-idoneïtat quedés en mans de dos professionals, com havia quedat fins aleshores, i que aquests observadors ajudessin els dos coordinadors a prendre la decisió, i que, per tant, fossin quatre ulls, i no dos, els que només veiesin la possible idoneïtat o no d'aquestes famílies.

Si la sensació –que és molt important–, el sentiment d'aquestes famílies que passen pel recorregut formatiu és aquest que vostès diuen –m'està escoltant la directora de l'Institut–, ens hi posarem a sobre, mirarem si realment aquest és un problema, si això els crea una certa angoixa, una certa inseguretat, i intentarem donar-li la volta, perquè crec que no hi ha cap problema ni cap dificultat. I el que intentarem, està clar, des del primer

moment, és informar les famílies que, de fet, és com una segona garantia. Igual que la creació del Comitè Tècnic d'Avaluació era una tercera garantia per a les famílies –i també per a mi, perquè, si m'arribava després un recurs contra la resolució del Comitè Tècnic, a mi em donava una certa tranquil·litat que hagués passat per tres rasers diferents–, en aquest cas, també el que ens interessa és que, si ho hem pensat per a garantia de les mateixes famílies, que aquestes ho visquin així. Si no ho viuen així, mirarem de modelar aquest sistema.

Quines han estat les novetats més remarcables d'aquest nou procés formatiu? D'entrada, la flexibilitat. Jo crec que és molt més important i molt millor per a les famílies en general, per a les famílies..., segur que hi haurà un percentatge petit que hauria preferit sessions en tres o quatre mesos, però la majoria, pel fet que les reuneixis en un dia i mig, saben que aquell dia i mig s'han de dedicar a aquella petició, a aquell problema, a aquella situació en què es troben, però que, passat aquest dia i mig, els queden una o dues entrevistes. I això jo crec que és important.

Segon, també és molt important perquè saben que, malgrat que el reglament diu un màxim de vuit mesos, la mitjana en què donem el certificat d'idoneïtat està entre cinc i sis mesos. Una entitat ho dona en tres, però només és una; les altres, ho donen entre cinc i sis mesos. I crec que això és molt i molt important per a la pròpia tranquil·litat de les famílies. Jo crec que aquesta angonya que també comportava l'allargament del procés s'ha perdut.

Després, és un procés que no és simplement de preguntes i respostes; no és la sensació d'un judici, no és la sensació que et preguntaran el que sigui sobre la teva vida i tu has de pensar què has de contestar per deixar contents aquells dos professionals, que era una mica el que passava fa anys. Jo crec que ara no, que se senten molt més tranquils; que potser les primeres hores del divendres, doncs, tothom s'ha de situar i s'ha de col·locar, però després s'adonen que és com una mena de grup de treball, en el qual tots estan amb les mateixes angonies, amb la mateixa il·lusió, i que, per tant, estan allà per ajudar-se. I que els coordinadors o els professionals que porten el grup el que volen és que parlin, que expliquin i que sentin, sobretot, tots aquells temes formatius i informatius que són necessaris per preparar una parella per a l'adopció internacional, o per a l'adopció.

Jo vull destacar aquí que des del primer moment, des del juliol del 97, en què vam iniciar la primera experiència pilot d'aquest recorregut formatiu, vam fer, vam crear una enquesta, a contestar per les famílies, i que ens interessava molt que la contestessin just en acabar el recorregut formatiu, per valorar si estaven contents de l'entitat que estava encarregada de fer aquest recorregut, si els agradava el sistema, si es podia millorar, en què, i tenim totes les respostes de tots els recorreguts formatius.

Jo, avui, els donaré les dades de les d'aquest any; les famílies que fins ara, de gener a abril, han passat pel recorregut formatiu i han contestat la nostra enquesta. El 97% diuen que aquest recorregut és òptim i és bo;

d'aquest 97%, el 34 diu «òptim», i el 63, «bo»; la resta, «discreta», «mediocre». Una persona diu «baixa»; dues persones, «mediocre» i onze persones, «discreta»; 301, «bona», i 159, «òptima». Jo crec que això és important. Està clar que voldria que en comptes del 63% de «bona» estigués més en «òptima», i aquí hi estem treballant. Hi estem treballant per a això, per millorar el recorregut, i estic convençuda que les dades que els pugui donar l'any vinent o d'aquí a dos anys seran, en aquest sentit, millorables.

La mitjana del temps, ja els ho he dit: una mitjana de cinc, sis mesos; en algun cas, de tres mesos. I també hi ha hagut una reducció important del nombre d'entrevistes. Recordaran que hi havia una mitjana de sis –arribàvem fins a nou. Ara la mitjana és de dos. Després del recorregut formatiu tenen una, dues entrevistes. I també hi ha hagut una millora en la reducció del nombre de persones desestimades. L'any 97 el 90% van ser «idònies»; el 9, quasi el 10%, «desestimades». I durant l'any 99, el 97,7% han estat «idònies», i el 2,29, «no idònies». En el procés anterior, la mitjana del temps que suposava aquest recorregut formatiu era d'un any.

Un altre aspecte a tenir en compte, important, com a garantia per a aquest procés, és la creació del Comitè Tècnic d'Avaluació. La funció principal és: informar preceptivament de totes les propostes d'idoneïtat o no idoneïtat que sorgeixen de les entitats encarregades de portar-les a terme. I sobretot, i també, donar més garantia al procés.

Aquí també s'ha demanat –i introdueixo el que vostès m'han demanat– una major participació de les famílies, de les famílies adoptants, dels pares, de les associacions de pares i mares adoptants. Jo crec que ja s'està fent, en alguns casos ja hi és; en altres es pot revisar. En el Comitè Tècnic d'Avaluació, que es revisa cada dos anys i que suposo que toca revisar-lo, doncs, d'aquí a poc temps, podem tornar a mirar-lo. Però, de fet, en la pràctica –en la pràctica real–, sense que sorgeixin d'una associació de pares, dos dels representants que tenim en el Comitè, un és pare adoptant i una altra és mare adoptant; no han sortit d'una associació. Però la realitat és que vaig buscar la doble via, que fossin d'una entitat i que fossin..., una d'elles és una jurista que té una experiència gran en dret de família i en adopcions en particular; jurista que, a més a més, és mare adoptiva, i, per tant, vaig buscar la doble visió. Si el que es vol és que, a més a més, en el decret que en pugui modificar la composició sigui d'una manera oficial que surtin de les associacions de pares i mares, no hi tinc cap inconvenient. Tenim una relació positiva amb aquestes associacions i, de mica en mica, estan introduint-se en tots els processos. No estaven en el procés de recorregut formatiu; ara hi són. I si hi han de ser en el d'informació –que em sembla que també hi són–, hi seran. No tenim cap problema, al contrari, el que volem és que els pares tinguin una visió global de tot. Per tant, ja plantejo aquesta possibilitat i si s'han de modificar alguns decrets en aquest sentit, no hi tinc cap inconvenient i, de fet, amb l'ICAA ja estem parlant de la modificació d'alguns d'aquests reglaments.

No parlaré ara de les adopcions nacionals a Catalunya; si després em dona temps i vostès ho volen, els dona-

ré algunes dades, però crec que, com que no ha sortit el tema i vostès saben que hi ha una suspensió transitòria del procés, no els donaré dades.

Respecte a la potenciació dels acolliments simples en família aliena, només dir-los que del 97 al 99 hem crescut d'un 50%. Vostès diran: és moltíssim. Sí, és molt, però és poc en números. De fet, tenim en aquest moment 349 nens en mesura d'acolliment simple en família aliena -349; fa dos anys en teníem 236.

Promoció de l'adopció internacional. El dèficit de menors a Catalunya és el que ens va obligar a plantejar-nos que des de l'ICAA es promocionés, com un dels objectius més importants, l'adopció internacional. I en dos anys les dues dades més importants són l'increment de sol·licituds, i per tant l'increment de certificats d'idoneïtat, i, sobretot, l'increment en l'assignació de menors. Normalment, en aquests darrers tres anys rebíem, dels països de procedència dels menors, 90, 115 menors, quantitats molt semblants a dues de les comunitats autònomes que més treballen en el camp internacional, que són Madrid i València; molt semblants. A vegades ens passava Madrid, però ens passava per 10 o 15. L'any 98, Catalunya ha assignat 297 menors, o sigui, ha triplicat l'assignació. I això ha estat pels motius que els dic i per la implicació més clara de l'Institut en la promoció de l'adopció internacional. Implicació que ha suposat dedicar esforços, dedicar recursos econòmics, dedicar personal i, per tant, quan parlem..., i quan jo he dit que l'adopció internacional i les despeses que suposa l'adopció internacional no els podem comparar amb la nacional, perquè la nacional és assignar menors que són nostres i que busquem famílies acollidores o adoptives i que, per tant, és una obligació clara i legal de l'Administració de fer-se càrrec de totes les despeses; en l'adopció internacional jo dividiria les despeses en dues parts, i tot el que suposa feina directa de l'Administració s'està fent des de l'ICAA, i el pressupost de l'ICAA, que està en aquest moment en quasi 700 milions de pessetes -700 milions de pessetes-, el 30% es dedica a l'adopció internacional. Per tant, estem esmerçant molts recursos en l'adopció internacional; el que no estem fent és subvencionar les entitats col·laboradores ni les famílies, però és un tema que també en parlaré.

Quines han estat les sol·licituds presentades i quina ha estat l'evolució. L'any 97 van haver-hi 822 sol·licituds d'adopció internacional; l'any 98, 1.181; i l'any 99, fins a l'abril, 531. Els països que més es demanen són: el Brasil, Colòmbia, Guatemala, l'Índia, Romania, Rússia, Ucraïna i la Xina. Així i tot, hi ha un ventall de trenta, quasi trenta-cinc països que són sol·licitats per les famílies.

Nombre de certificats d'idoneïtat emesos: fins a l'abril, 329; l'any passat, 958. Nombre d'expedients tramesos: fins a l'abril, 280; l'any passat, tot l'any, 757. Nombre de menors assignats -és el canvi espectacular que jo deia abans-: l'any 97 es van assignar 119 infants, igual que a València i que a Madrid; l'any 98, 297; l'any 99, només en els quatre primers mesos, ja n'hem assignat 107. Per tant, vol dir que cada vegada més, aquesta actuació de l'ICAA, a través de les ECAI, s'està ampli-

ant, s'està perfeccionant; jo crec que s'està consolidant i que ara és el moment de la millora.

Les ECAI tenen una funció de mediació, i com vostès han dit es van crear -i es van regular els seus requisits, la seva forma de treballar, la seva estructura- a través d'un decret de l'any 96, que era un decret molt teòric, perquè era un decret que es feia sense saber quina seria l'experiència; i la realitat ha estat una altra.

Tenim un projecte de decret sobre la taula, a punt de donar per a consulta, i assumeixo el que vostès m'han demanat de poder donar-lo a consulta a les entitats col·laboradores, a les associacions de pares i, si em permeten, igual que vaig fer en el seu dia amb la modificació del Decret d'adopcions, també l'enviaré als grups parlamentaris perquè em puguin suggerir esmenes o millores en el projecte de decret. No hi tinc cap inconvenient, al contrari, crec que ha de ser un decret, en la mesura del possible, al més consensuat possible, i que és un decret que modificarà bastant la situació actual, perquè ens fixarem molt en l'experiència. I per tant, vostès han dit: «S'hauria de fer per concurs.» Està claríssim, és que pensem fer-lo per concurs; és que creiem que s'ha de fer per concurs. Vostès diuen: «S'hauria de pensar com es pot ajudar les famílies adoptives en l'abaratiment de costos.» Jo -vostès ho saben- no sóc gaire partidària de les subvencions en aquest sentit, però hi ha moltes vies, ja alguns de vostès ho han dit; hi ha la via, un cop consolidades les ECAI -n'hi ha unes més consolidades que altres-, un cop revisat any per any, i jo diria revisats sobretot l'any 97 i l'any 98, perquè a l'any 96 tothom començava, podem veure quin és el nombre d'expedients que porta cada una i es pot veure també de quina manera se'ls pot demanar o se'ls pot exigir una certa solidaritat en els seus excedents. I aquests excedents podrien anar per dues vies; una, per la de cooperació internacional, per aquells països on ja se'ns està demanant, i de fet el cost de moltes adopcions és important pel preu que es paga oficialment per a millora de l'atenció dels menors d'aquests països, i una altra la d'aquelles famílies que tinguin una situació socioeconòmica baixa, que puguin, lògicament, fer-se càrrec d'aquest menor però que el cost de l'adopció els suposa un trasbals en la seva economia. I, per tant, jo crec que això és possible, això és factible i, això, l'Institut Català de l'Acolliment i de l'Adopció ja porta mesos treballant en una proposta en aquest sentit. Per tant, crec que aquí ens posarem d'acord, i pot ser una manera, en el futur, de poder abaratir certs costos.

Per tenir una idea de quins són aquests costos, en aquest moment, segons el país... Sobretot segons el país i segons el que demana aquest país, tenim adopcions que van des de les 600.650 pessetes, fins al 1.832.000. Aquesta és la que en aquest moment té el preu més elevat; i el país és Guatemala, i per una raó essencial: el país demana directament una col·laboració oficial de 8.000 dòlars, o sigui, 1.255.000 pessetes. Això les famílies ho saben. No és que hi hagi massa peticions per a Guatemala, però Déu n'hi do, saber que hi ha aquests preus, d'alguna manera, públics! En aquest moment tenim peticions, trenta peticions, per a Guatemala; trenta peticions per a Guatemala de famílies que saben que

han de pagar aquest preu públic. Jo crec que hem d'intentar buscar solucions per a aquests preus públics, però, de fet, en tota la informació que es dona a les famílies saben quins països demanen aquests preus i quins no. Com el primer que he dit, el qual no demana cap preu públic, i el que suposa el cost de l'adopció són les despeses de tramitació i les despeses d'infraestructura de l'entitat col·laboradora.

Fins aquí el balanç que he intentat fer de tot un any, o de dos, de les adopcions internacionals a Catalunya i de la creació de l'Institut Català de l'Acolliment i de l'Adopció. Jo voldria, a partir d'ara –i moltes coses ja han sortit– repassar el que cada un dels diputats m'ha demanat, i dir quines són aquelles coses en què estem en principi totalment d'acord o que, si no les havíem pensat, doncs, a partir d'ara iniciarem els estudis per poder arribar-hi ara amb les seves sol·licituds.

El senyor Roc Fuentes em demanava una anàlisi de la situació –que ja hem fet–, aquest balanç per millorar el tema. Jo crec que, realment, el tema s'ha millorat i molt. I vostè ja ho ha dit; com ho han dit els altres diputats, però que l'any 99 és el de la revisió i, per tant, el de millorar cada un dels processos que toquen l'adopció internacional. Vostè ha parlat de les ECAI, de modificar el tema d'ajuts i d'intentar procedir al concurs. Ja està fet per part nostra; en el projecte de decret això es contempla, i, per tant, en el moment en què el Decret pugui ser aprovat pel Govern, s'obrirà un procés en el qual, per concurs i d'acord amb una sèrie de requisits, les entitats col·laboradores d'adopció internacional hauran de procedir a presentar-se en aquest concurs.

Vostè demana que s'introdueixi el caràcter subvencionable en les ECAI. Jo sóc més partidària del que he dit abans, intentar buscar la manera d'abaratir els costos, pensant en dos aspectes: les famílies amb problemes socioeconòmics, que no vol dir famílies amb problemes econòmics importants, perquè, si no, ens trobaríem que molts dels països d'origen dels menors ens demanen una seguretat econòmica per poder assignar el menor, però sí que aquests costos, que són tan importants per a determinades famílies, algunes d'elles rebin alguna ajuda. I que, en el cas dels excedents de les ECAI, a partir d'aquest moment –jo crec que no es podia fer abans perquè les ECAI s'havien de consolidar i, realment, no estaven consolidades–, es pugui buscar una solució per ajudar o bé projectes de cooperació, o bé les mateixes famílies.

En la modificació del Decret entrarem en les ECAI i entrarem en les ICIF i, per tant, intentarem actualitzar les dues maneres de treballar d'aquestes dues entitats, actualitzant-les en la realitat que avui tenim.

La senyora Dolors Nadal també parlava dels canvis en aquest Decret. Jo crec que això ja està dit i crec que ho farem –de fet, ho estem fent. Demana una participació més intensa de les famílies, de les associacions de pares i mares. Ho farem: en allò on no hi siguin, hi seran, i ja li dic que en el Comitè Tècnic d'Avaluació tenim dos pares adoptius, en el Consell Rector hi ha un representant de l'Associació de Pares de la Fada –crec que és el president de la Fada–, i en alguns altres..., en el

recorregut formatiu ja han començat a estar famílies de pares adoptius. Per tant, jo crec que en aquest punt estem totalment d'acord que el que hem d'intentar és que allà on puguin donar una experiència o una informació de la seva pròpia experiència, doncs, puguin participar.

Canvis en el procés de formació. Vostè parlava dels observadors. He pres nota i mirarem a veure si, realment, aquesta angoixa és una realitat i si podem donar-li la volta, modular el sistema. Però, sincerament, això era, potser, una mania meua, que només quedessin dues persones i que n'hi hagués dues més que no controlassin els pares, sinó que vigilessin els coordinadors. Per tant, si s'ha donat l'efecte contrari, el modificarem i mirarem de mostrar o convèncer les famílies que és una major garantia per a elles.

També n'ha parlat, de l'abaratiment del cost de les ECAI. En aquest sentit, estic d'acord amb el que vostè ha dit: buscar que els excedents possibles de les ECAI puguin anar a dues vies: a les famílies en situació socioeconòmica més senzilla i, també, a projectes de cooperació.

I, finalment, ha parlat de preus públics. Teòricament, els preus de les ECAI són preus públics; el que passa és que no estan en una norma. I això també obeeix que el Decret del 96, doncs, és un decret de fa tres anys, totalment desfasat. Hem de treballar amb això i l'ICAA ja sap que ha de treballar en aquest tema i que, probablement, a la llei de pressupostos que s'aprovarà en aquest Parlament a final d'any, o quan s'aprovi, doncs, haurem d'introduir els preus públics de les ECAI o de les ICIF. Estic totalment d'acord que s'ha de fer. En aquest moment, no ho ha fet cap comunitat autònoma, però això no vol dir que no estiguem una mica en l'alegalitat; per tant, jo estic convençuda que això s'ha de fer i ho estem treballant per regularitzar totalment aquests preus públics.

I, finalment, ha fet un esment de l'equiparació entre maternitat biològica i adoptiva. Vostè sap –igual o més que jo– que estem treballant des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió a Madrid amb el Grup Popular en una sèrie de mesures que són molt més àmplies: conciliació família-treball. I una de les mesures és la igualació absoluta de la maternitat biològica i adoptiva, en la qual estem totalment d'acord. De fet, algunes mesures hem pres en aquest sentit, i algunes ja estan solucionades: aquelles que toquen directament a l'Administració de la Generalitat, i, en tot el que són permisos per maternitat, des de la Conselleria de Justícia hem fet informes, i, en aquest sentit, s'han assumit per part de funció pública per a aquesta igualació. El que passa és que ha de ser per a tots els pares i mares catalans. En aquest moment vostè sap que és un tema que està en el Congrés de Diputats i que segur que en aquest punt tots els partits polítics es posaran d'acord.

La senyora Eva Palau em demanava la valoració de l'ICAA. Penso que, en el balanç, jo ja li he fet la valoració dels tràmits, les sessions formatives o informatives. Tot és millorable, però crec que tampoc és necessari que els recorreguts i els certificats d'idoneïtat es donin en un mes i mig. La família també ha de reflexionar, ha de tenir un temps de reflexió. I, per tant, si ens

mantenim en aquests terminis de cinc, sis mesos, jo crec que ja és el que havíem de fer i que no tenim per què anar més de pressa, sobretot, per a aquest procés de reflexió que la mateixa família requereix.

Jo crec que s'ha millorat en la informació, en l'orientació i en l'assessorament, però això no treu que hem de seguir millorant. Estic convençuda que els funcionaris de l'ICAA ho fan amb tota la professionalitat possible i amb l'atenció necessària, però, de vegades, segur que s'equivoquen, com em puc equivocar jo o vostè o qual-sevol professional. I, en algun moment, per nervis, per tensió, per pressions, de vegades, poden, potser, no ser prou diligents. Ells saben que ho han de ser, la directora de l'Institut està a sobre de cada un d'aquests casos, i jo crec que les queixes que hi pugui haver deuen ser mínimes i molt petites. La participació dels pares adoptants en diferents processos i recorreguts, ja ho he comentat: crec que s'està fent i que es farà en el futur amb més intensitat.

Motius de les llistes d'espera. La veritat: els motius o les culpes d'aquestes llistes d'espera, a partir del certificat d'idoneïtat, no són de l'Administració; tampoc són de les ECAI. Jo diria que són dels països; sí, però tampoc els vull donar la culpa. De vegades, aquests països tenen una burocratització exagerada, i aquesta burocratització fa que molts tràmits quedin molt endarrerits. Els canvis polítics comporten un aturament total del procés d'adopció i en aquests països, per desgràcia, els canvis polítics són continuats. Per tant, això són motius clars que la llista d'espera, de vegades, es fa més llarga; fins i tot, en les sessions informatives es diu: «Miri: avui, aquest país és molt ràpid. En sis mesos han assignat un nen o estan assignant nens. Avui és molt ràpid, però potser, quan vostè s'apunti i comenci la tramitació, hi ha un canvi en el procés d'adopció, hi ha un canvi en els responsables, i aquests sis mesos es converteixen en un any i mig.» Això s'avisava a les famílies, però, realment, de vegades, és impossible, i et trobes aquesta llista d'espera.

Adopcions plenes o simples, i problemes que això comporta. Cada vegada estan més solucionats. Hem tingut molts problemes amb els nens adoptats a l'Índia i a la Xina. En aquest moment, això ja no té cap problema, ni legal. S'han solucionat via Parlament, via Congrés i via Direcció General dels Registres i del Notariat, i, per tant, en aquest moment, a petició de Catalunya, el tema de la Xina i de l'Índia ja no té cap problema, i les adopcions, tal com vénen allà, aquí es consideren plenes i amb tots els drets. Quant als costos de l'adopció internacional, totalment d'acord amb el que vostè ha dit —és el que jo he comentat—, i quant al paper dels pares adoptants en els òrgans directius, el mateix.

La senyora Rosa Barenys em demana i em pregunta quina és la coordinació o si no hi ha prou coordinació entre les diferents comunitats autònomes. Cada tres mesos, si no m'equivoco, tenen reunió les diferents comunitats autònomes amb els responsables d'adopcions. Aquestes reunions són, més aviat, de tramesa d'informació, d'interconnectar experiències i d'intentar aquells aspectes en què, realment, ens pugui ajudar el Ministeri d'Assumptes Socials, ja que és la reunió pròpia per poder demanar, doncs, més convenis de colla-

boració o més obertura amb diferents països. Això s'intenta; el que passa és que, de fet, aquestes reunions més ens serveixen a nosaltres per saber com està cada comunitat autònoma en aquest tema que no pas per copiar gaire el que fan, perquè, potser, doncs, a excepció de Madrid i València, la resta estan molt, molt a la cua. I Madrid i València estan seguint una mica el que nosaltres fem. El que està clar és que, per exemple, en el procés de selecció —que nosaltres hem canviat de dalt a baix—, la resta de comunitats estan plantejant-se aquest canvi, però els costa molt. La inèrcia fa que no acabin de prendre's seriosament el canvi aquest.

Quant a l'ampliació de països o ampliació d'ECAI, jo crec..., tenia els números: fins al maig del 97, teníem cinc ECAI acreditades per a deu països; avui tenim deu ECAI acreditades per a vint-i-dos països. A més a més, les famílies poden demanar països que no estiguin ajudats o portats per ECAI. Per això, de vegades tenim peticions fins a trenta o trenta-cinc països. Però la realitat és que s'ha doblat, com s'ha vist, també, en el nombre de certificats, en el nombre d'expedients tramitats i, sobretot, en el nombre de menors assignats. En aquest moment, estem en el primer de tots. No hi ha comunitat autònoma que estigui com nosaltres, no hi ha cap comunitat autònoma que, l'any 98, hagués assignat a les seves famílies 297 menors. Totes estan —les que més— en el 115, 120, que nosaltres teníem a l'any 97.

Totalment d'acord amb el canvi —ja li ho he dit—, el decret, que, a més, els enviaré, perquè vostès em suggereixen aquelles esmenes o millores possibles. El concurs és bàsic, la valoració més objectiva, també, i, entre les funcions de mediació que tenen aquestes ECAI i la diferència respecte a les ICIF, en aquest decret també quedarà clar l'actualització d'aquestes situacions.

El cost. Ja he dit el que pensava fer i el que estem treballant per fer. Recordo que el 30% del pressupost de l'ICAA es dedica a adopció internacional en personal i en recursos; està preocupada per aquesta xarxa de venda, de donacions de menors. Nosaltres també estem en contacte directe amb les ambaixades i estem en contacte directe amb els responsables d'adopcions dels diferents països, però vostè sap que això és molt difícil de perseguir perquè necessites proves i, de vegades, tens dades, però no tens proves.

I, finalment, quant al debat a nivell de l'Estat per coordinar-se millor i per iniciatives legislatives, és el que també he comentat: estem treballant en aquestes iniciatives —i crec que tots els grups parlamentaris al Congrés hi estan d'acord—, iniciatives de conciliar família-treball i, en una d'aquestes iniciatives, equiparar totalment la maternitat biològica amb l'adoptiva.

I, finalment, al senyor Ridao, agrair-li, com als altres, la constatació que el procés d'adopció i la creació de l'ICAA ha canviat radicalment. Estic d'acord que ara hem de millorar alguns processos, però que aquestes dos anys han servit per afavorir moltíssim l'increment de sol·licituds —els números canten—, però, sobretot, jo crec que és molt i molt important saber que, d'un any a l'altre, hem triplicat el nombre de menors adoptats dels països estrangers. Hi ha encara alguns problemes, com vostè diu —claríssim!—, que s'han de canviar, i al-

guns estan en el marc legal o en la manera d'interpretar aquest marc legal. Estem en aquestes modificacions i, com li he dit, a l'Institut —que, en persones, no són massa, i això és més fàcil, llavors, de controlar i de dirigir—, la gent que es dedica als tres objectius bàsics que té ho fa no només amb professionalitat sinó amb vocació, que és el que jo demanava: que, sobretot, tinguessin en compte que tenim persones i que tenim menors, i que el més important era tractar adequadament i acuradament aquestes persones. Això no vol dir que, de tant en tant, doncs, hi pugui haver alguna queixa o algun tracte no massa acurat. Però això ens pot passar a tots, i crec que és revisable i millorable.

Temes concrets com el que vostè ha dit: el *via crucis* de la parella. Jo crec que hem millorat i que el certificat d'idoneïtat es dona amb bastant o amb molta agilitat. És cert que, després, comença un veritable *via crucis* i que, de vegades, doncs, el *via crucis* dura sis mesos i, de vegades, un any i mig —depèn del país—, i a nosaltres ens és molt difícil dir a quin país poden anar, perquè, de vegades, ho hem dit i en aquest moment allò anava perfectament i molt ràpid i, de vegades, en dir-ho, han canviat el procés, els tràmits, i aquella parella que ha cregut —m'invento els països: Perú, Colòmbia o Romania— que, en sis mesos o en vuit mesos, els podrien assignar un menor s'ha trobat que, al cap d'un any i mig, encara no el tenien.

Per tant, això no és fàcil; no es pot solucionar des d'aquí. Jo crec que les ECAI fan un paper molt important, igual que les ICIF en el moment del tractament i de la formació de les famílies, i les ECAI en el moment de la tramitació i la seva representació en els països, estan fent aquest paper d'agilitació i d'intentar buscar solucions a tots els problemes que es plantegin, però lluiten, de vegades, amb imponderables que són molt difícils de preveure. Així i tot, elles saben que ho han de seguir fent i que, de fet, l'Institut, cada any, inspecciona el funcionament de cada ECAI i, per tant, si alguna falla o alguna ho fa pitjor que alguna altra, doncs, saben que poden no continuar amb el seu conveni de mediació, i més ara, si modifiquem el Decret i s'han de presentar per concurs, doncs, aquells requisits que posarem, lògicament, tindran en compte tot allò que, en la pràctica, ens ha demostrat que s'ha de millorar. Les ECAI estan disposades a treballar en tot això, però segur que poden millorar la seva feina, segur que hi ha ECAI que funcionen millor que altres, però, en conjunt, no és en absolut adjudicable a les ECAI el problema del retard, sinó —sobretot i per desgràcia— en l'organització de cada un d'aquests països.

Finalment, vostè, bé, parla de les ECAI, dels preus públics, d'intentar modificar el Decret en el qual ja sap que estem treballant, i també ha dit que l'estructura no sigui tan rígida. Això, ja ho farem; jo crec que les ECAI, com que van crear-se l'any 96 amb una idea teòrica del que havien de fer, doncs, es van exigir uns requisits que potser ara hauríem de fer més flexibles i, en canvi, afegir-n'hi alguns altres que no vam preveure en aquell moment, i això ajudarà també que els costos de les mateixes ECAI no siguin tan importants. Després ha parlat, finalment, del seguiment postadoptiu. Jo crec que és molt important, que s'ha de fer, en-

tre altres coses, perquè molts països ens ho demanen, ens ho exigeixen, però, a més a més, perquè a nosaltres, com a Administració protectora d'aquests menors, ens interessa saber si, realment, aquests nens estan bé i les famílies se senten bé amb aquests nens. Per tant, aquests seguiments s'estan fent cada sis mesos i el que s'intenta, amb aquests seguiments, és no simplement fer un paper per a complir l'expedient, sinó conèixer els problemes i ajudar tant com sigui possible les famílies que han adoptat criatures.

Jo crec que he fet una revisió global de totes les demandes o suggeriments que vostès m'han fet i repeteixo que la meua idea, avui, era fer un balanç dels dos anys d'actuació de la Direcció General d'Atenció a la Infància, primer, i de l'Institut Català de l'Acolliment i de l'Adopció, segon, sobre els tres grans objectius que em vaig marcar ara fa dos anys i tres mesos: millor atenció a les famílies, una potenciació clara dels acolliments en família aliena i una promoció, al més àmplia possible, de l'adopció internacional com a mesura de solidaritat, com a mesura de protecció a la família i com a mesura de suport a les famílies que no poden tenir fills.

Estic a la seva disposició per a la rèplica.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. Iniciem els torns de rèplica; en primer lloc, el diputat senyor Roc Fuentes, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Fuentes i Navarro

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyora consellera, gràcies molt sincerament per les seves paraules; nosaltres l'hem obligat, una mica, a fer una sessió —jo en diria— maratoniana de resum, de balanç i de resposta a les nostres inquietuds, i crec que, això, amb independència de les obligacions de cadascú, jo vull agrair-li-ho molt sincerament.

Alhora, també li vull agrair que vostè, que ha posat l'accent, com és obvi, en les millores que s'han produït durant aquest temps i en aquests processos, als quals estem fent referència —especialment, en el que ens hem centrat, fonamentalment, que són les adopcions internacionals—, també hagi reconegut que hi ha molts aspectes que s'han de millorar, que són millorables, que s'han de posar mesures per modificar-los, i a nosaltres, que, com és obvi, també posem molt més l'accent en totes aquelles qüestions que s'han de millorar, que s'han de reformar, que s'han de modificar, sense deixar de reconèixer que hi ha hagut, certament, des del gener del 97, una evident transformació i millora en aquest camp, insisteixo que aquesta expressió, per part del Govern, de la voluntat de canvi, de la voluntat de millorar i de canviar, ens porta a pensar que serà possible que nosaltres puguem impulsar una moció en què recollim molts d'aquests aspectes.

Jo volia, ara, fer algunes referències, sobretot a aquells aspectes que em sembla que cal reforçar més. S'ha parlat —la senyora Nadal i també, després, altres companys hi han insistit i jo també vull insistir-hi, encara que això sigui una qüestió que s'està debatent en el Congrés dels

Diputats i que anirà al Senat, com deia molt bé la senyora Barenys— que és molt important —jo ho crec— treballar, naturalment, per l'equiparació entre la filiació biològica i la filiació adoptiva, però, d'una manera molt especial i urgent, en la resolució de les iniciatives que hi ha en el Congrés i que fan referència a l'acolliment preadoptiu, a la llicència per maternitat en els casos de l'acolliment preadoptiu, en què encara no hi ha una adopció plena i, tanmateix, això comporta perjudicis per a les famílies i —no ho oblidem— perjudicis, naturalment, també, per als infants. Per tant, aquesta és una qüestió que crec que, al Parlament de Catalunya, amb independència que s'estigui tramitant a Madrid —o, potser, millor per impulsar això—, serà bo que nosaltres també ho recollim ara, aquí, a l'hora de fer una moció.

Jo crec que, el decret que vostè ens ha anunciat que està en projecte i que nosaltres li hem reclamat, s'ha d'intentar per tots els mitjans que estigui al màxim consensuat possible, sens perjudici de les facultats del Govern, però, sens dubte, les associacions, les entitats, els grups parlamentaris i, sobretot, els sectors afectats, nosaltres pensem que hi tenen molt a dir. Vostè ha reconegut que el Decret anterior va ser un decret molt més teòric, segurament, per raons evidents: perquè el feien una mica a partir de formulacions més teòriques i genèriques. Ara hi ha l'experiència, ara hi ha la realitat i, per tant, el decret amb relació a les ECAI es podrà fer molt més amb aquests elements que donin, per tant, més seguretat jurídica, que permetin més flexibilitat, més possibilitat d'elecció; en definitiva, que serveixin per millorar aquest instrument, que és, ara com ara, un instrument de delegació de facultats que podria també, en part, realitzar el Govern, però, com a mínim, l'instrument, sí que necessita una millor regulació.

Jo volia insistir en un aspecte a què he fet referència i que vostè hi ha passat molt per sobre, que són els mecanismes de col·laboració, de cooperació amb els països d'origen dels menors adoptables, precisament, per substituir les donacions als centres d'acollida, és a dir, a fi i a efecte que es tirin endavant programes que potenciïn les mesures de protecció dels infants en el seu propi país. Aquest és un element —ens sembla— important per evitar la mercantilització, per reduir costos i, en definitiva, per protegir millor els drets dels infants.

Pensem també, com hem dit abans, que s'ha d'avançar en les millores, en la participació en tots els àmbits —ja s'està fent però que s'ha de fer molt més— i, també, en la gratuïtat d'altres serveis, com són els dels certificats d'idoneïtat, potenciar el pluralisme en aquest camp i jo crec que s'ha d'impulsar des de la Generalitat una via de servei públic i gratuït en aquest àmbit.

Ho repeteixo: gràcies, senyora consellera; també vull donar les gràcies a les companyes i als companys que han intervingut en aquesta interpellació i al senyor president per la seva paciència.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica, en nom del Grup Popular, té la paraula la diputada senyora Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, no és protocol·lari l'agraïment d'aquesta diputada a les respostes de la consellera, perquè, si hem hagut de reconèixer tots els grups parlamentaris, a l'inici de les nostres intervencions, que s'havia produït, aquests dos darrers anys, una millora molt substancial en la política d'adopcions a Catalunya, després del primer torn de resposta de l'honorable consellera, ben segur que podrem arribar a una moció que ens permeti avançar en aquesta línia.

Jo li havia plantejat cinc punts concrets a l'honorable consellera. El primer era, concretament, la millora de la participació de les famílies en els tres àmbits: el comitè tècnic avaluador, l'òrgan de govern de l'ICAA i el mateix recorregut de la formació i informació. L'honorable consellera ha donat resposta satisfactòria en el sentit del compromís d'incrementar aquesta presència.

Respecte als canvis en el procés, també la satisfacció del Grup Popular pel compromís adquirit per l'honorable consellera de modular el sistema respecte als observadors anotadors, i aquí sí que voldria fer-li —en aquests canvis en el procés—, m'agradaria fer-li un parell d'observacions, senyora consellera. És a dir, vostè ha situat en sis mesos el termini en què es lliuren els certificats d'idoneïtat, que, a més a més, és el termini que li havia demanat el Grup Popular quan va fer les propostes per a la reforma del Reglament d'adopcions; va ser una de les propostes que no van ser acceptades i, finalment, va quedar en vuit mesos. De tota manera, quant a les informacions que ens arriben —vostè té les dades i ben segur que són certes—, estigui amatent perquè les informacions que ens arriben és que el termini s'exhaureix gairebé sempre. Jo no dic que hi pugui haver una excepció en què el termini sigui de tres mesos, però les informacions que ens arriben és que el termini s'exhaureix gairebé sempre. I, de tota manera, també fer el raonament que, si només es tracta d'aquestes dues entrevistes, doncs, potser sí que hauríem d'arbitrar mecanismes per poder-lo escurçar.

Una altra qüestió important: la satisfacció que mostren les famílies respecte a les enquestes que se'ls passen per respondre el grau de satisfacció que tenen del servei que han rebut. Jo voldria fer-li una reflexió, senyora consellera, en el sentit que també ens ha arribat que, potser, persones amb una major seguretat no estan sota aquesta síndrome, però que sí que hi ha persones que han acudit a l'adopció que estan una mica, encara, sota la síndrome de la por de no tenir la criatura, i aleshores, potser, veure si l'enquesta es pogués passar en un altre moment, en què es pogués superar aquesta situació de... Ja ho dic: no vull dir sempre —ni molt menys—, però, en alguns casos, sí que es produeix aquesta situació, encara, de falta de llibertat absoluta per respondre l'enquesta.

Respecte al funcionament de les ECAI, ha quedat clar el compromís de reforma del Decret; ha quedat clar, també, el compromís de l'acreditació mitjançant concurs. El que m'ha semblat que la consellera passava una mica per sobre era veure quins mecanismes podíem implementar per incrementar aquest dret de l'acció de

les persones que acudeixen a l'adopció. Ja li deia abans que jo mateixa reconeixia –i, a més a més, se m'havia fet arribar així, també– que podrien produir-se certes dificultats, però sí que li agrairia, senyora consellera, que aprofundís una mica en aquesta qüestió –com es podria resoldre–, perquè s'ampliés aquesta capacitat de les persones que acudeixen a l'adopció, perquè s'ampliés la seva capacitat d'elecció. I, en qualsevol cas, fins que no tinguem el decret reformat, fins que no tinguem el nou decret, sí que, des del Grup Popular, li demanem que estigui amatent, honorable consellera, que s'informi les famílies, els pares que acudeixen a l'adopció, d'aquells tràmits que poden realitzar directament.

Hi havia una qüestió molt important –tinc poc temps–, que és el tema del cost de les adopcions. Aquesta diputada li ha plantejat, per una banda, la utilització dels romanents, però, per una altra banda, la fixació del que és el cost de l'adopció mitjançant preu públic, i m'ha semblat que hi havia una certa confusió –per tant, li agrairia, a la senyora consellera, que es clarifiqués– en el que és el preu conegut, el preu publicitat amb el que és un preu públic. Quant al preu públic, el que li estava dient el Grup Popular és que sigui un preu fixat per llei. Certament, hi ha moltes comunitats autònomes que tampoc no ho fan, però mal de molts, epidèmia, senyora consellera. Potser no immediatament perquè, aleshores, en ser un preu públic, no es pot pagar directament a l'entitat i s'ha de pagar a la Generalitat, però seria, potser...

El president

Senyora diputada, ha exhaurit el seu temps. Acabi.

La Sra. Nadal i Aymerich

...sí, acabo ja, senyor president–, el moment d'afrontar aquesta reforma.

Respecte a l'equiparació entre maternitat biològica i maternitat adoptiva, tindrem ocasió, potser, en la moció, d'aprofundir. Només dir que, durant el primer any de govern del Partit Popular, ja es va –per als primers nou mesos– fixar en setze setmanes el permís de maternitat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per al torn de rèplica, té la paraula, pel Grup de Convergència i Unió, la diputada senyora Eva Palau.

La Sra. Palau i Gil

Senyor president, senyores i senyors diputats, honorable consellera, en aquest torn de rèplica, deixin-me fer incís en uns punts que, per a nosaltres, són importants. Reforcem o recomanem que es reforcin totes aquelles mesures per tal de donar la imatge correcta que les sessions informatives formatives tenen un caràcter pedagògic; evitem totes aquelles mesures que puguin fer la sensació als pares, als futurs pares adoptants que se'ls

està fent un judici en aquells moments, perquè no és positiu ni per als uns ni per als altres, de la mateixa manera que jo diria que el procés de seguiment que es fa després de l'adopció és necessari, és necessari per saber la integració d'aquests infants a les famílies, i fins i tot per detectar possibles problemes, però també valdria la pena explicar que no s'està fent un control de si es fa bé o no de pare, sinó que estem valorant la integració i detecció de possibles problemes.

Un altre punt que creiem que s'ha de reforçar i que hi hem de treballar: estem parlant, majoritàriament, de països amb molta precarietat, amb institucions, d'aquests països, precàries, que de vegades no tenen ni ajuts del seu propi Govern, i això comporta els pagaments a aquestes institucions per part dels pares adoptius, no sé si faig bé de dir «illegals», perquè no ho són, d'illegals, però sí irregulars, i de vegades això, aquí a Catalunya, es tradueix en la sensació de «qui més paga, més pot triar, més ràpid va». Sé que això no està a les mans del Govern de la Generalitat, però sí que podríem iniciar unes mesures per aconsellar aquests països que fixin uns preus, unes taxes, des que s'assigna l'infant fins que es té, per regularitzar tota aquesta situació.

Un altre punt que ens agradaria, al nostre Grup, remarcar –se n'ha parlat aquí–: celebrem les mesures que, en el Congrés de Madrid, els diferents grups parlamentaris –des del PP, passant també pel nostre Grup de Convergència i Unió, pel Grup Socialista i per la resta de grups– estan tenint, en aquests moments, a debat, per tal d'equiparar la maternitat adoptiva i la maternitat natural, increment d'excedència laboral, ampliació de permís maternitat/paternitat. No oblidem de tenir en compte les adopcions o els acolliments múltiples i, també, un procediment especial per a les adopcions internacionals, perquè comporten, moltes vegades, una estada prolongada al país d'origen de l'infant, i no tots els pares, no totes les empreses poden subministrar aquest temps de més que els pares necessiten en aquests països d'origen.

Un altre punt que ens agradaria remarcar –ja per acabar– és el paper de les administracions, en tots els seus nivells, i de les organitzacions acreditades, per tal de donar i garantir el principi de subsidiarietat i de defensa dels interessos dels menors. No hem d'escatimar cap d'aquests recursos, perquè crec que és una obligació de tots nosaltres.

I, ja per acabar la meua intervenció, anunciar –com algun dels diputats que m'ha precedit– la voluntat del nostre Grup Parlamentari de mantenir, jo diria, el clima de consens que hi està havent en aquestes interpellacions en les mocions subsegüents.

Gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president, honorable consellera.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Socialista, en el torn de rèplica, té la paraula la diputada senyora Rosa Barenys.

La Sra. Barenys i Martorell

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, no diré res de la participació dels pares, perquè vostè clarament ha manifestat que la seva voluntat és que es puguin obrir més canals de participació, més vies de participació de les associacions de pares, però recordar-li el decret del Comitè Tècnic d'Atenció i Acolliment de Famílies, que regula la Direcció General de la Infància com una de les peces clau de la participació i en la definició d'objectius i d'estratègies en la política d'infància i, en aquest cas, en la política de l'adopció internacional.

Respecte als temes que li he plantejat, senyora consellera, no he quedat satisfeta i prou informada, i potser vostè tampoc em pot informar adequadament, de si cal o no cal reordenar els processos d'adopció internacional pel que fa a la cooperació amb els països d'origen, amb la informació, el traspass d'informació fluida d'aquí cap enfora, i entre les comunitats autònomes, per a la superació d'obstacles, per al traspass d'experiències, en definitiva, per oferir millor tranquil·litat als pares que sovint –o almenys aquesta és la informació que ens han passat– es troben amb buits d'informació, i quan van al país d'origen no troben les vies adequades per bellugar-se amb seguretat, o sigui, jurídicament segurs, per dir-ho d'una manera concreta.

Llavors, jo no sé si això és molt difícil o no, vostè m'ha dit que es reuneixen cada tres o quatre mesos i es passen alguna informació, però jo crec que això requereix una estratègia, una metodologia, una manera d'ordenar..., segurament, el plantejament d'una espècie de reglament de funcionament, no?, de cara endintre i de cara enfora. Per tant, he quedat amb els meus dubtes respecte a aquesta qüestió i, l'altre dubte que m'ha quedat és si vostè pensa o no reconèixer les ECAI en el mateix nivell que reconeix les ICIF; recordi que el Decret diu que les ECAI són institucions de suport dels serveis socials i les ICIF són serveis socials per a l'atenció de la família, dintre de la xarxa pública, però vostè ha de fer un pas. Segurament li preocupa que, si reconeix les ECAI com a entitats de serveis socials, haurà de fer un altre plantejament de costos, però fem-lo, fem-lo, i plantejem-nos-ho, perquè, és clar, el que no pot ser és que vostè digui: «no, miri, les ECAI, amb els seus excedents, ja hi ajudaran.»

Vostè sap que hi ha moltes ECAI, o comença a haver-hi algunes ECAI escanyades, però també hi ha feina per a tothom. Vostè em reconeixia que calia que hi hagués poques ECAI i bones, que tinguessin un bon volum de feina, amb uns bons serveis de suport. És clar, depèn de com vostès facin aquest concurs per a l'acreditació, anirem per una via o anirem per una altra. Però, en tot cas, jo crec que cal un reconeixement, perquè això ho continuarem defensant fins a la fi, perquè són entitats de serveis socials i han de formar part de la xarxa pública de serveis socials. I com a conseqüència, senyora consellera, hi ha d'haver especificats, definits, els preus públics; ho ha dit la senyora Nadal i jo me n'he oblidat. Una de les funcions del Consell Rector és definir els preus públics o les taxes. Vostè sap que aquí tenim un conflicte permanent amb la Conselleria de Benestar Social perquè no hi ha manera que els preus

s'estableixin públicament per llei, amb la Llei de taxes i preus públics d'aquest Parlament. Jo crec que vostè, això, ho ha d'abordar ràpidament, ho ha d'abordar ràpidament perquè, si no, els pares no saben a què atènyer-se, no saben si els cobraran més o menys. És difícil establir els preus, perquè, en funció dels tràmits de cada país, poden variar, però hi ha un preu fix, que s'hauria d'establir. I una part d'aquest preu fix són les 140.000 pessetes que es paguen per l'expedient i l'informe d'idoneïtat. Sàpiga, senyora consellera, que a la majoria de comunitats autònomes no es cobren les 140.000 pessetes, això és gratuït. Ens copien a nosaltres, però nosaltres, potser, també els hauríem de copiar a ells, fent que aquestes 140.000 pessetes formin part d'aquest 30% del pressupost que té l'Institut Català de l'Acolliment i de l'Adopció.

I em sembla que no em deixo res més; crec que, pràcticament, ho he dit tot. En tot cas, com que encara tenim a debat la Moció corresponent... Sí, em deixava una cosa, senyora consellera: la possibilitat que s'establís un registre de queixes. Això ho estableix la Llei orgànica de protecció del menor; algunes comunitats autònomes ho han posat en marxa, ja, el registre de queixes per a les famílies, i crec que fóra una bona cosa el fet de poder establir també a Catalunya, i crec que, si els altres grups parlamentaris hi estan d'acord, ho podríem proposar a la Moció a debatre.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. També per al torn de rèplica, té la paraula, en nom del Grup d'Esquerra Republicana, el diputat senyor Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable consellera, agrair també les explicacions i la bona disposició de la consellera, que em sembla que deia, a l'inici de la seva intervenció, que l'any 99 era l'any de les millores, de les revisions i dels balanços. Deixi'm dir-li, per això, que els balanços han de ser sempre, han de procurar que sempre siguin objectius; no refugiar-nos únicament en la dada estadística, en el nombre de convenis, en els infants donats en adopció, en el nombre de sol·licituds, perquè, en aquest tema, bàsicament, el que està en discussió és la part més complexa i més difícil de tot el procés; allà on no hi ha indicadors objectius per avaluar els processos és la part humana del procés, bàsicament. Jo també vull coincidir amb una demanda –li ha plantejat la senyora Nadal–, i és de relativitzar el paper de les enquestes fetes, a més a més, en una part del procés, segurament, que no són tan objectives com caldria.

Deixi'm insistir, en tot cas, en unes quantes qüestions, que vostè hi ha anat passant una mica de puntetes, o m'ha fet l'efecte que no havia abordat o respost amb la intensitat que jo li demanava. En primer lloc, pel que fa a les avaluacions preadoptives, nosaltres hem insistit molt en el tema del cost del certificat d'idoneïtat, com ho han fet altres grups, i insistim –i, de fet, ho farem en la Moció– en la necessitat que existeixi una autèntica

alternativa pública, gratuïta, i ens sembla que això és indiscutible, perquè hi ha una coresponsabilitat òbvia de l'Administració i del Govern en aquest terreny.

El tema de la lliure elecció..., jo crec que s'ha de garantir la lliure elecció i, de la mateixa manera que vostè és refractària a parlar de subvencions, és una filosofia perfectament legítima, segurament liberal, d'aquest tema, de la mateixa manera que, per coherència, la lliure elecció i la lliure concurrència haurien d'estar garantides.

Jo li he parlat també del tema de l'orientació dels cursos. Ens sembla que hauria de ser una mica més àmplia, més heterogenia, i posar, sobretot, l'accent en el tema de la informació, que és bàsic. Això és el que, fonamentalment, demanen aquells pares, aquelles famílies que estan aquell divendres i dissabte, aquelles setze o divuit hores tancats; el que demanen, bàsicament, és informació.

I, després, hi ha un tema que és el certificat que cal que sigui convalidat si es canvia de país; em fa l'efecte que, a més a més, com que obliga, això, a omplir la negativa o el buit de l'Administració, i acabar recorrent a la justícia ordinària per convalidar aquest certificat, em fa l'efecte que caldria modificar, insistir en la possibilitat que aquell document, aquell certificat pugui ser fàcilment, automàticament convalidable.

En el tema de les ECAI, en el marc de la modificació anunciada del Reglament regulador, insistir una vegada més en el tema de l'exclusivitat de les ECAI, que hi hagi dret d'opció i, per tant, des d'aquest punt de vista, em fa l'efecte que avançaríem molt.

En el tema dels costos, he vist que era molt, molt refractària al tema de les subvencions. Per què nosaltres insistim en el tema de les subvencions? És clar, em sembla que ho deia el senyor Roc Fuentes, que parlava de delegació de funcions o d'atribucions. L'ICAA té externalitzada, en aquests moments, una bona part del servei de tramitació d'adopcions internacionals a través de les ECAI, i això, no cal dir-ho, suposa per a l'Administració un estalvi molt considerable de recursos, d'infraestructures, de personal tècnic, de psicòlegs, de treballadors socials, de personal administratiu..., i, per tant, des d'aquest punt de vista, òbviament, hi ha una coresponsabilitat per part de l'Administració.

Vostè ha parlat d'excedents. En teoria, d'excedents no n'hi ha d'haver, perquè amb la filosofia del conveni de l'Haia, aquestes entitats no tenen afany de lucre; per tant, beneficis no en poden tenir. Ara, ens sembla, fins i tot, que la immensa majoria d'aquestes entitats tenen molt pocs mitjans, que es veuen amb seriosos problemes per subsistir, i que gairebé han de suportar en la seva existència les famílies d'adoptants. Evidentment, si hi hagués alguna possibilitat de redestinar o aprofitar aquests recursos i aquests mitjans, ens sembla molt important. Però, de la mateixa manera que la paternitat biològica assistida no és cap dret, i es podria dir: «L'adopció no és un dret subjectiu», ens sembla que, òbviament, en la línia d'assimilar cada vegada, en la nostra societat, la paternitat biològica a l'adopció, tots aquells beneficis i drets que reben els pares biològics, quan parlem, sovint, del dret de les famílies i de millo-

rar el suport a la unitat familiar, també haurien de gaudir d'aquell benefici.

I, finalment, el tema dels seguiments, i amb això acabo. Jo potser no m'he expressat bé: jo li he dit que ens semblava que el tema dels seguiments suposava un excés o tenia un excés...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Ridao i Martín

Acabo, senyor president... Un excés caràcter fiscalitzador, més enllà del que es demana, que és bàsicament la informació, i, per tant, aquest és un element que jo li he plantejat, senyor conseller, i que m'agradaria, en tot cas, que em respongués.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula, per al torn de rèplica, la molt honorable senyora consellera, per un temps màxim de vint-i-cinc minuts.

La consellera de Justícia

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyores diputades i senyors diputats, en conjunt penso que estem d'acord, entre altres coses, en el següent: a impulsar, per part dels grups, una moció que reculli tots aquells aspectes que han sortit en aquest debat sobre l'adopció internacional. Penso que ens podem posar d'acord en quasi tots els aspectes.

El senyor Roc Fuentes ha insistit que, si bé el Parlament de Catalunya no té competències legislatives en el tema de l'equiparació dels drets de la maternitat biològica i l'adoptiva, que així i tot en aquesta Moció pugui instar-se d'alguna manera des del Parlament de Catalunya que el Congrés dels Diputats prengui aquestes decisions.

Hi estic totalment d'acord, i li vull comentar que, de fet, en aquest moment, en el Congrés dels Diputats hi ha una sèrie de proposicions de llei del Grup Socialista, d'Izquierda Unida i del Grup Popular, i també de Convergència i Unió, en aquest sentit, i que el Grup de Convergència i Unió ha arribat a un acord amb el Govern de l'Estat amb un conjunt de mesures, concretament, que afecten directament la maternitat adoptiva, equiparant-la amb la biològica: ampliació de l'excedència laboral per tenir cura dels fills menors de vuit anys als casos d'acolliment permanent o preadoptiu, que era un problema que ens trobàvem; doncs, no és quan el nen ja està adoptat, constituïda l'adopció, sinó, lògicament, si les nostres lleis diuen que el preadoptiu és com a mínim d'un any, que ja en el moment que s'assigna preadoptivament un nen a una família tinguin aquell dret. Per tant, això és en aquest moment com una possibilitat quasi segura que s'aprovi en el Congrés dels Diputats.

Decret de revisió. Vostè diu: «...i que es consulti els grups i les entitats». Totalment d'acord, ho farem. I

8144

després ha comentat quins mecanismes de col·laboració es podien tenir amb els països de procedència d'aquests menors per substituir, d'alguna manera, les ajudes directes als centres d'acollida i que, encara que siguin oficials, no pugui semblar una manera, per una banda, d'agilitar adopcions, perquè això passa en algunes comunitats, que a vegades agiliten perquè paguen més i paguen a la millor a algun centre d'acollida perquè els nens d'allà vagin a aquella comunitat, i nosaltres hem intentat i estem sempre buscant la manera que sigui legal, públic, però així i tot, doncs, les nostres famílies estan pagant uns preus importants. Jo crec que en això, lligant amb el que ha dit la senyora Rosa Barenys, hem d'entrar-hi més a fons; el que passa és que no és fàcil, perquè cada país és un món i cada país té una manera de funcionar diferent i cada país estableix un preu teòric públic per diferents conceptes; no sempre són els mateixos. Jo aquí tinc un informe molt recent de les taxes fixades per dotze països. No té res a veure l'un amb l'altre; ni té res a veure el cost, el preu ni les motivacions. Alguna és per l'exploració mèdica del menor, una taxa; altres per les derivades del procés legal, administratiu i tècnic de l'adopció; altres per manutenció de l'infant des del moment que se l'assigna fins que s'entrega a la família; passen tres mesos, quatre mesos, i la família ha de pagar una quantitat, perquè, teòricament, aquell nen ja no és d'ells, teòricament, i per tant ja no han de pagar les seves despeses. Tot això s'està treballant i ho intentem fer de país a país i, a més a més, amb l'experiència que poden tenir algunes comunitats autònomes. Jo abans no li he contestat perquè és que no em donava temps; ara he agafat l'informe per recordar-me del que li podia dir.

La senyora Nadal també diu «la Moció consensuada». Hi estic totalment d'acord i crec que podem arribar a una moció que millori en el futur tot el procés d'adopció. Analitzarem el recorregut formatiu. Jo tinc dades que la mitjana són sis mesos, cinc-sis mesos. És possible que en algun cas siguin set o vuit; el que és clar és que no passa de vuit, això seguríssim. Si podem intentar que realment aquests sis mesos siguin reals i analitzar on no ho són, em comprometo a fer-ho.

Les enquestes. Les enquestes són anònimes. Estic d'acord que potser al cap d'un dia i mig de reunions i d'informació i de formació la gent està sota un sentiment o una «pressió», entre cometes, que a la millor potser no són prou lliures per dir el que pensen. Podem pensar a fer-ho a la primera o a la segona entrevista, que haurà passat un mes o un mes i mig i que les famílies estaran més tranquil·les. Jo crec que això és possible, es pot millorar, i si vam decidir fer-ho després del recorregut formatiu va ser perquè pensàvem que ho haviem de fer *in situ* perquè no se'ns escapessin, perquè si després els envies a casa seva a la millor no t'ho envien tots, no t'ho tornen contestat. Però sí que es podria plantejar fer-ho a la primera o a la segona entrevista, que és quan acaba realment el procés formatiu. Cap inconvenient a fer-ho, perquè penso que el que ens interessa és saber què pensen les famílies, no que ens diguin que ho fem molt bé, sinó que els agradaria que es millorés alguna altra cosa.

Quins mecanismes d'elecció tenen les famílies? Hi estic d'acord, això jo crec que s'ha de modificar i que ha de tenir-se en compte en el Decret. Que hi han famílies que se senten –jo diria– més vehiculades cap a una ECAI per la seva experiència, perquè sembla que és la que porta més menors dels diferents països... El que hem intentat –i, de fet, hem obert ja una mica– és que alguna ECAI..., o sigui que les ECAI ja no tenen un sol país assignat, sinó que, si hi han proves suficients i criteris prou objectius per poder assignar dues ECAI a un mateix país, també ho estem fent, i això crea una certa competitivitat que crec que avui no és dolenta. Fa dos anys sí que ho era, perquè començaven les ECAI i en el fons estaven ofegadíssimes.

I preus públics. Li ho torno a dir, potser no m'he explicat prou bé: s'han de fixar per llei, està claríssim, i afrontarem la reforma perquè entenem que s'ha de fer i que aquests preus públics han de tenir en compte prioritàriament aquelles despeses que hauria tingut l'Administració i que no té perquè les delega a una entitat col·laboradora. No els «preus públics», entre cometes, que poden taxar els diferents països i que els hem de treballar a través dels mecanismes de cooperació que deia la senyora Barenys.

Maternitat biològica, hi estem totalment d'acord. Crec que des d'aquí podem instar, però que la realitat és que el Congrés dels Diputats en pocs mesos aprovarà una llei en aquest sentit.

La senyora Eva Palau: millorar l'atenció, reforçar l'atenció a les famílies. Totalment d'acord. Jo crec que ho hem de fer i, a més, s'ha de revisar, i per tant, hem de personar-nos d'alguna manera, els responsables de l'Institut, a les sessions informatives per veure com funcionen. És una manera d'avaluar el funcionament. Els costos de les ECAI i les subvencions oficials: s'han de prendre mesures, i mesures en la línia aquesta de cooperació i de mirar si podem pactar amb els països preus més normalitzats. El que passa és que això sí que és un tema que ha quedat com a segon, perquè l'important era primer ampliar ECAI i ampliar països, poder tenir molts més llocs on poder anar les nostres famílies, i ara el que hem de fer és millorar el procés. Voluntat de mantenir el consens, totalment d'acord.

A la senyora Barenys li he contestat ja algunes de les coses que ha dit i li contesto ara el que no li he dit abans: estudiaré el tema de les ECAI i de les ICIF. Les ECAI són institucions de suport, des del nostre punt de vista, als serveis socials, perquè estan fent un servei públic que hauríem de fer nosaltres; les ICIF tenen una altra característica; ara, no amb això em tanco. Estic disposada a estudiar-ho; no ho veig tan clar, però sí que com que el Decret s'ha de modificar, en aquest sentit, mirarem a veure què és el que podem fer. És cert que les ECAI havien viscut escanyades durant molt temps, és cert, i per això tampoc vam fer canvis en el Decret, perquè enteníem que se'ls havia de deixar caminar. Ara ja hem caminat almenys dos anys, i sobretot l'any 98 jo crec que amb una certa o una gran «soltura». Ara és el moment de pensar quins canvis requereixen per ser millorades i perquè es puguin modificar alguns aspectes.

Vostè parla, i també el senyor Ridao, no només del preu de la tramitació sinó de les 140.000 pessetes que paguen les famílies que accedeixen a una adopció internacional, i vostè diu: «Ens hauríem de plantejar que vagi a càrrec de l'Administració pública.» Algunes comunitats autònomes ho fan, és cert, dues, però també hi ha una contrapartida no positiva des del meu punt de vista: aquelles que van a càrrec de l'erari públic triuen entre un any i dos anys a ser admeses en el procés formatiu. Per què? Perquè l'Administració no té prou mitjans i utilitza un sol equip o els equips que siguin, que no són suficients i que, per tant, hi ha una llista d'espera important. Jo crec que això no és positiu. Que es pot pensar en alguna mesura? Sí, es pot pensar en alguna mesura. Per a tothom igual? No ho veig clar. Per a les famílies que tenen més dificultats econòmiques? Potser sí. Per tant, ho mirarem, ho estudiarem i mirarem la possibilitat, si més no, de si podem obrir una porta en aquest sentit.

Registre de queixes. Penso que és una bona idea. De fet, a mi ja em vénen queixes a través de cartes personals. El Gabinet de la consellera té una persona que es dedica des de fa dos anys a tot el que ve de la DGAI i de l'Institut, a tot, i una especial atenció a les queixes. Per tant, això no se sap públicament, però si es crea un registre de queixes i es fa a través d'un projecte de decret o d'una ordre meua, jo crec que és positiu i que això ens donarà encara més possibilitats de conèixer si aquesta realitat que estem dient funciona o no funciona.

I, finalment, el senyor Ridao ha parlat del cost del certificat d'idoneïtat. Repeteixo el mateix: una autèntica alternativa pública és per estudiar-la, no és fàcil, no és fàcil també perquè no ho acabo de veure des del meu punt de vista. Crec que les persones que poden assumir aquesta despesa l'han d'assumir i que treure pressupost per això de l'ICAA o de la DGAI significaria no incrementar el meu pressupost, sinó, dins el meu pressupost, repartir i prioritzar, i jo he prioritzat amb els nostres menors, els que tenim aquí a Catalunya i que requereixen una ajuda important. Jo he prioritzat l'acolliment en família aliena i hem incrementat un 50%, però vull que això s'incrementi molt més i només ho podem fer si arribem a crear una mena d'acolliment professional, que l'estem estudiant, és a dir que les famílies puguin percebre una quantitat, una mena de sou per atendre un menor, perquè crec que estarà millor en aquella família preparada, informada, formada que no en un centre, i això costa diners. Ho hem valorat, estem fent un programa pilot a través d'una fundació que ens ajuda, perquè si funciona i si ens surt bé jo crec que aquí sí que hem de potenciar. I jo, sincerament, potenciarà abans això que no pas ajudar les famílies adoptives de nens de fora, que la majoria poden assumir aquesta despesa. Una cosa és pensar en aquelles que no ho poden assumir, que els puguem ajudar i que establim una línia d'ajut, però no vol dir que em tanqui. És que hem de prioritzar i jo crec que és molt important que dels 2.000 menors que tenim a casa nostra i que potser 200 tenen menys de sis anys, aquests haurien d'estar en una família, i no hi poden estar, perquè no és fàcil trobar famílies totalment solidàries, i a més ho entenc. Si aquesta solidaritat s'acompanya d'un preu, d'un sou, d'un aco-

lliment professional, jo crec que l'any que ve podem dir que en lloc de 350 en tenim 450. I jo crec que això també és important.

Convalidar fàcilment el certificat d'idoneïtat per canvi de país. Jo crec que això s'està fent, i si no, doncs, revisar-ho. S'està fent, potser es triga més i vostè ho diu –ja m'he posat aquí que s'ha d'analitzar–; lògicament, no hauria de trigar més d'un mes. Jo crec que un mes triga perquè per força cada país estableix alguns requisits i segons el país a què canviem et demana alguna cosa que no estava prevista en aquell moment i has de revisar l'informe. Si no és més que canviar per canviar, teòricament, hauria de fer-se en una setmana, perquè és simplement firma per firma. De totes maneres, ho analitzarem. I estudiaré el tema de les subvencions, no li puc dir res més. En principi no ho veig, no ho veig no només perquè tingui aquesta mentalitat que vostè deia, més liberal, sinó perquè jo prioritzo algunes coses en les polítiques nostres, no tinc crèdits extraordinaris per a altres polítiques o per a polítiques noves i el que haig de fer és prioritzar dins del que tenim. Ara, també vull recordar que el pressupost de la DGAI en el seu conjunt, l'any 99, s'ha incrementat en un 11%, mentre que la resta de les direccions generals no ha estat així i he estat traient, d'alguna manera, de les altres direccions generals per donar més atenció a la DGAI i donar més atenció a l'ICAA, que des de fa dos anys té una atenció privilegiada.

Seguiments. Si realment és fiscalitzador, estem totalment d'acord que no ha de ser així. Jo crec que és un seguiment per veure si el nen s'ha integrat i s'està integrant prou bé, si la família no té problemes amb aquesta integració, i després, informatiu, perquè és una obligació que ens marca cada un dels països d'on procedeixen aquests menors.

Jo crec que he repassat tot el que vostès m'han dit. De totes maneres, com que tot això queda gravat, ho revisarem i mirarem la manera de millorar tot allò que vostès em demanen, però torno a repetir, ja com a final, que, com vostès han dit, l'adopció és una mesura de protecció del menor, és una mesura de solidaritat, és una mesura d'ajuda a les famílies que no poden tenir fills biològics, però que, en definitiva, tot això, aquesta finalitat de protecció del menor, l'estem fent de la millor manera possible. I com vostès han dit, en dos anys ha canviat radicalment el sistema. L'any 99 ha de servir –ho repeteixo– per al debat i per a la reflexió, i espero que l'any 2000 els petits o mitjans problemes que han sorgit avui en aquest debat puguin quedar resolts, tant des del punt de vista normatiu com des del punt de vista d'informació, d'assessorament i d'atenció a les famílies, i d'integració d'aquests menors a Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera.

Punt 7

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el finançament de les administracions públiques

Ha acabat el capítol d'interpellacions, iniciem el capítol de mocions. El vint-i-tresè punt de l'ordre del dia, és a dir, Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el finançament de les administracions públiques, presentada pel Grup Mixt. Té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Benet Tugues, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Tugues i Boliart

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... (*Remor de veus.*)

El president

Per favor, guardin silenci a l'hemicicle! Senyor diputat, no comenci. (*Pausa.*) Endavant, comenci.

El Sr. Tugues i Boliart

Moltes gràcies, senyor president. Durant la substanciació de la interpellació ja vam exposar que, per a nosaltres, l'actual sistema de finançament era un sistema de finançament negatiu, dolent per als interessos dels catalans, i que per tant s'imposava una revisió absolutament necessària d'aquest sistema; una revisió que topava –que topa– amb una oposició, jo diria que dura, clara, del Govern espanyol i que, per tant, a més a més dels esforços que pugui fer el Govern de la Generalitat, o que puguem fer aquesta cambra, o els grups polítics, o els partits polítics, cal la mobilització social. I per fer mobilització social cal sensibilitzar la societat, i per sensibilitzar la societat cal informació. Cal informació, perquè jo diria que els partits polítics i els polítics en general no estem en massa condicions de demanar la fe dels ciutadans; ens cal demostrar les coses, ens cal exposar les dades. I, en aquest sentit, la campanya que es va iniciar fa unes setmanes per explicar aquest dèficit fiscal ens va semblar poc efectiva. Poc efectiva, en primer lloc, perquè s'ha estroncat just començar-la per imperatius legals, perquè es va buscar un mal moment, perquè es va buscar un moment poc abans d'una campanya electoral i, per tant, la llei té determinats condicionants i s'ha hagut d'estroncar. Si avui preguntéssim a la gent del carrer què recorda d'aquella campanya, què li va arribar d'aquella campanya, doncs, jo estic convençut que el que ha quedat d'aquella campanya és ben poca cosa. És ben poca cosa, en primer lloc, perquè –ho repeteixo– s'ha estroncat i, en segon lloc, perquè és una campanya, des del nostre punt de vista, molt poc pedagògica. I d'aquí ve la nostra Moció.

Una Moció que té dos punts, el segon amb diversos apartats, i, en el primer punt, el que volem fer és valorar positivament que es facin campanyes divulgatives per tal de conscienciar els catalans sobre el dèficit fiscal. Fer-les bé, i fer-les quan toqui, però, en general, sense concretar ni el temps ni la manera, en principi, valorar positivament que es facin campanyes explicatives, divulgatives, per tal de conscienciar o explicar, senzillament, als catalans, quin és el dèficit fiscal que patim. I això ho hem de fer les institucions, jo diria que

al marge de contingències electorals o debats partidistes, i que això exigiria el màxim de suport possible. Al capdavant, és explicar els números, no és res més que explicar els números; les valoracions, que les faci cadascú. Però, per fer les valoracions, cal que tothom tingui els elements de judici pertinents per conformar la seva opinió. Cal evitar la incredulitat ciutadana que jo explicava l'altre dia, quan fa cinc o sis anys anàvem pels pobles, i explicàvem aquell dèficit d'un bilió de pessetes en aquells moments, i la gent ens deia: «Però, i en Pujol, que no ho sap, això? Que no hi fa res, en Pujol, sabent com estan les coses?» Doncs, cal evitar aquesta incredulitat.

El segon punt de la Moció, el que pretén és donar un gir a la campanya per fer-la menys críptica i més pedagògica; cal variar-ne l'orientació, i, des del nostre punt de vista, hi ha tres sentits que caldria variar, tres propostes. La proposta explicitada en l'apartat *a* d'aquest segon punt consistiria a explicar la quantitat anual que representa el dèficit fiscal. No n'hi ha prou a donar percentatges d'aquest decalatge fiscal; dir que paguem un 24% més que la mitjana, i que rebem un 12% menys que la mitjana, i que per això tenim un diferencial negatiu del 36% és dir molt poc, si no apliquem a aquest percentatge cap quantitat, o si no diem que això suposa 1 bilió 200.000 milions de pessetes anuals.

I, si ho volen d'una manera més gràfica –els cedeixo el *copyright*–, 1 bilió 200.000 milions són una filera de seixanta tràilers de vint tones cadascun, carregats amb bitllets de mil. Seixanta tràilers de vint tones, carregats de bitllets de mil, que cada any carreguen aquí, desfilen cap a Madrid, descarreguen a Madrid; aleshores, l'any següent tornen, buits, a carregar una altra vegada, a fer la mateixa feina. Quan arribi l'euro, això serà menys espectacular, però, ara, si segueixen la campanya passades les eleccions, podrien aprofitar aquesta imatge gràfica dels seixanta tràilers... Això és el dèficit fiscal: seixanta tràilers de vint tones, carregats amb bitllets de mil.

O, d'una altra manera podem il·lustrar-ho –i és el que demanem en l'apartat *b* del segon punt de la Moció–, il·lustrar amb exemples què és el que representa la pèrdua d'aquests diners per al benestar de tots els catalans. Dient-ho d'una altra manera, què podria fer el Govern si disposés del bilió 200.000 milions? Jo, l'altre dia, li'n posava un exemple al conseller: vuit vegades el Segarra - Garrigues, eh?, aquest canal que portem decennis, ja, parlant-ne, i que no s'acaba d'arreglar; amb aquest dèficit, vuit vegades..., en un any el podríem pagar. O podríem pagar set transvasaments del Roine; o podríem pagar dues vegades i mitja tot el Pla Delta, la desviació del Llobregat, la depuradora, la tercera pista, l'ampliació del port, etcètera, dues vegades i mitja... O podríem fer quaranta-cinc vegades la Cervera - Igualada, o podríem pagar vuitanta Liceus... O podríem cablejar tres vegades tot Catalunya. Com que tot això, òbviament, no podem fer tantes vegades la mateixa cosa..., un altre exemple: en un sol any, a més a més del que es fa ara, si disposéssim d'aquests diners, es podria fer, en un sol any, el Pla Delta; a més a més, el transvasament del Roine; a més a més el Segarra - Garrigues; a més a més, l'autovia Cervera - Igualada; a més a més, paga-

riem el Liceu; a més a més, cablejaríem tot Catalunya, i encara ens sobriarien uns quants milers de milions de pessetes, diguem-ne, per a desviacions pressupostàries.

Doncs, això sí que crec que ho entendrien, els catalans. Si els ho expliquem així, em sembla que sí, que ho entendrien, els catalans. (*Remor de veus.*) I dic això perquè Convergència i Unió ha presentat una esmena a aquest punt, a aquest apartat *b* del segon punt, amb el text de la qual, en principi, hi estem d'acord, però que em sembla que hauríem de concretar-la d'una altra manera, perquè sabem el que perdem, però no sabem el que podem recuperar. Per tant, la il·lustració del que perdem cal fer-la sobre allò que sabem que perdem. I, per tant, sobre aquesta base ja mirarem de recuperar tot allò que puguem. Per tant, quan demanem il·lustrar o exemplificar els avantatges, el que estem dient és això.

Hi ha un altre punt, el punt *c*, l'apartat *c* d'aquest punt 2, en el qual parlem de solidaritat. Vejam: sabem –almenys en aquest proper període– que no aconseguirem el bilió 200.000 milions de pessetes. Però és que, a més, volem palesar en aquesta Moció la voluntat solidària dels catalans amb els ciutadans d'altres zones de l'Estat. I no és una qüestió de fer de la necessitat virtut –és a dir, com que sabem que no ho recuperarem, doncs, ara siguem solidaris–; no es tracta d'això, perquè jo crec que en el nostre país –contràriament al que se'ns diu, del que se'ns acusa– és un país solidari. I els catalans sempre hem estat solidaris, i ho hem demostrat reiteradament; ara ho demostrarem, i abans, i cada vegada que hi ha hagut una circumstància històrica que ho ha requerit, els catalans hem demostrat la nostra solidaritat. Ho hem demostrat, però els atacs i els insults que rebem en línia contrària fan que molts catalans tinguin reals problemes de consciència, i que tinguin un cert acomplexament. Es creuen que, efectivament, som insolidaris amb la resta de l'Estat, i que fins i tot ens aprofitem d'ells, i per tant, cal retornar les coses a la realitat. Ni som lladres, ni som aprofitats, i, en canvi, sí que és cert que som solidaris. Però això ho hem de dir, que ho som i que ho volem continuar essent. I que, a més a més, ho volem continuar essent d'una manera molt específica i molt clara, amb aquelles zones de l'Estat en les quals tenen els seus orígens molts ciutadans catalans: amb Andalusia, o amb Extremadura, o amb Galícia, o amb altres zones de l'Estat –ho repeteixo–, on tenen els seus orígens molts ciutadans catalans. I estaria bé, de tota manera, poder controlar aquesta solidaritat. Estaria bé que no fos Madrid el dipositari de tots els nostres recursos, i que ell els distribuís de la manera que considerés pertinent. Jo no sé com s'ha pagat, per exemple, aquest Estadi Olímpic a Sevilla, però hauríem de sumar quants estadis tenen, ja, a Sevilla, i si feia falta fer-lo tancat, a Sevilla.

Però, en qualsevol cas –ho repeteixo–, fóra absolutament pertinent que els catalans hi poguéssim dir alguna cosa d'aquests nostres diners que van a altres zones amb la nostra voluntat. I aquesta és la Moció que presentem, que defensem, que demanem el suport d'aquesta cambra, perquè els ciutadans catalans, finalment, entenguin que, si bé som catalans a l'hora de pagar, de vegades resulta que no som ni tan sols espanyols a l'hora de cobrar.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi ha presentades esmenes. En primer lloc, pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Ferran Pont, per exposar les esmenes a aquesta Moció.

El Sr. Pont i Puntigam

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats; el nostre Grup, el Grup de Convergència i Unió, ha presentat una esmena al punt 2.b d'aquesta Moció. El text de l'esmena, literalment, demana que «es detallin els avantatges que suposaria, per al benestar i la cohesió social de tota la població, el fet que la Generalitat pogués recuperar aquests diners del dèficit fiscal. Persones, famílies, entitats locals i altres institucions podrien rebre un suport econòmic molt més generós.» Ho repeteixo: «Persones, famílies, entitats locals i altres institucions podrien rebre un suport econòmic molt més generós.» El nostre Grup està globalment d'acord amb la Moció que ha presentat el senyor Benet Tugues, i només hi ha fet aquesta esmena.

El tema que avui tractem –tota la qüestió del dèficit fiscal– és un tema important; pensem que cal parlar-ne, i no només cal parlar-ne aquí, al Parlament, sinó que cal informar-ne la ciutadania. Deia el senyor Tugues fa un moment que calen més campanyes explicatives i més campanyes divulgatives sobre aquesta qüestió, fetes d'una manera serena, ponderada i amb les xifres al més ben contrastades que sigui possible.

Aquesta necessitat de fer campanyes explicatives i divulgatives va ser reconeguda per aquest Parlament, pel seu plenari, com a mínim en dos debats generals, que recordi. Per tant, el Govern estava obligat a fer-ho. Aquesta informació serena, objectiva, sobre el tema del dèficit fiscal, és per a nosaltres molt important. Cal, sempre, en tot aquest tema del finançament, que nosaltres mirem endavant. En el temps passat hi ha hagut uns acords –primer amb el Govern de la UCD, després amb el Govern del PSOE, ara amb el Govern del PP–, i hi ha uns resultats. Els resultats d'aquests diferents acords es retraten en el tema del dèficit fiscal. Nosaltres creiem que s'ha de considerar, s'ha d'anar explicant tot aquest tema, s'ha de tenir en compte a l'hora de fer una proposta d'un nou model de finançament. Amb això, aquest Parlament té nomenada una comissió d'estudi que està treballant en aquest camp, i un dels elements, evidentment, importants que ha de tenir en compte –un dels elements importants a tenir en compte– és tot aquest tema del dèficit fiscal, doncs, que s'ha d'anar explicant.

El senyor Benet Tugues fa un moment posava uns exemples que, realment, xoquen a la gent quan els senten. Realment, qualsevol persona que pensi que representa el dèficit fiscal que té Catalunya, superior al bilió de pessetes, reconegut per totes les autoritats de les universitats que l'han tractat..., 1 bilió 200.000 milions de pessetes, sembla la darrera xifra d'un il·lustre cate-dràtic d'hisenda pública, no pas afecte al nostre Grup,

sinó que ha sigut diputat d'un altre grup d'aquesta cambra, 1 bilió 200.000 milions de pessetes que cada any els catalans paguen de més a l'Estat que no pas reben en tot tipus de servei, són realment molts diners. Els exemples del senyor Benet Tugues em sembla que ens colpeixen a tots plegats. També pensant en aquest tema, i concordant-ho amb un altre debat que hi ha, tot el tema dels peatges aquí a Catalunya, aquesta comissió que estudia els peatges em sembla que té avui dia una xifra *in mente* de l'ordre del que costaria rescatar tots els peatges de totes les autopistes de Catalunya, i és una xifra d'aquest ordre, d'1 bilió 200.000 milions de pessetes, que en un any tots aquests peatges podrien ser rescatats, si és que es cregués que el que era més important era el tema dels peatges, o altres coses. Aquest és un tema que s'haurà de seguir parlant, que no és fàcil, però que sí que la ciutadania –repeteix–, pedagògicament, racionalment, d'una manera, doncs, ben contrastada, n'ha d'estar informada.

Com que el nostre Grup, el Grup de Convergència i Unió, està d'acord en el fons de la qüestió, està d'acord quan el Ple del Parlament en un moment determinat va dir que s'havia d'informar, està d'acord amb la campanya que ha engegat el Govern, el nostre Grup donarà suport a la Moció que ha presentat el senyor Tugues, donarà suport al redactat si accepta la nostra esmena, si no l'accepta, si ens fa una transacció, en qualsevol redactat que vagi en la línia del que ha exposat el senyor Benet Tugues. El Grup de Convergència i Unió hi està d'acord, creu que la ciutadania de Catalunya té tot el dret a conèixer quina és la realitat de la xifra d'impostos que paga cada any i quina és la realitat que li retorna per tots els conceptes.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, per la seva atenció.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per defensar les esmenes del Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Em penso que estem davant d'una moció relativament insòlita, perquè una moció que un Grup de l'oposició valori positivament una campanya publicitària endegada pel Govern en etapa de campanya preelectoral no deixa de ser relativament insòlit i..., res més, deixem-ho així, deixem-ho per insòlit, no ho allarguem més.

En tot cas, també el nostre Grup en aquest cas ha pres una mesura també relativament especial, que és presentar dues esmenes que en realitat hi estaria d'acord i..., o sigui, i comprendré perfectament que el senyor Tugues no les accepti perquè són unes esmenes de retorn, pràcticament, són unes esmenes alternatives tant al primer i al segon apartat que diuen, pràcticament, el contrari que diu el senyor Tugues.

Clar, aquí podríem tenir, tots plegats la temptació de caure –i algun dels meus interlocutors anteriors hi ha entrat– a dir: «Escolti, que el dèficit fiscal que deia el Govern és veritat o és mentida, les xifres que donava

són correctes o són incorrectes» –que són bastant incorrectes en relació al mateix catedràtic que feia servir, el senyor Ferran Pont, de referència fa poc–; o començar a discutir quin és l'origen del dèficit, quina part prové del sistema fiscal, quina part prové de la manca de despeses de l'Administració central, i fins i tot entrar a discutir quina part del dèficit ve explicat pel sistema de finançament autonòmic i quina relació té el sistema de finançament autonòmic amb el dèficit, que podríem arribar a entrar-hi, també, en això.

Però, és clar, aquest no és el problema; el problema no és el tema del dèficit, el problema no és el tema del finançament autonòmic. Per això –com recordava el senyor Ferran Pont–, tenim una comissió, ja en parlarem i ja veurem fins a quin punt som capaços d'arribar a acords. No, aquí el que ens hem de plantejar és un altre tema, ens hem de plantejar fins a quin punt és lícit que es pugui fer una campanya institucional d'un tema que discutirem l'any 2001, que haurem d'aprovar al final del 2001, és a dir, quan encara manquen més de dos anys; fins a quin punt és lícit que en un període de precampanya hi hagi anuncis institucionals que projecten sobre els ciutadans propostes parcials i partidàries; fins a quin punt és lícit fer una campanya institucional per difondre les posicions dels partits que donen suport al Govern i no del conjunt de la ciutadania; fins a quin punt és lícit fer una campanya institucional al mateix temps que hi ha una comissió al Parlament que treballa en un tema, que si bé no és el mateix, sí que és un tema que té especials paral·lelismes. Com es pot després demanar el consens? O com es pot dir que es vol el consens, si al mateix temps s'utilitzen mitjans de publicitat pública per fer propaganda sectària? Aquest és el tema. No l'altre, perquè l'altre, la discussió del dèficit, del seu volum, de la seva incidència, ja ho farem i ho farem en el lloc que pertoca. El que ens preocupa en aquest moment és dir: «Escolti, aquesta publicitat es podia fer, s'havia de fer, era lícit fer-la?»

A nosaltres ens sembla que de nou ens trobem amb un exemple d'aquells de Convergència i Unió d'intentar apropiat-se de la imatge de Catalunya, de nou amb un exemple d'aquells d'assimilar que «Catalunya som nosaltres, som els únics que ens preocupem pel país, la resta no se'n preocupa», i tornem a fer aquella pel·lícula de bons i dolents, aquella pel·lícula maniquea a què ens té acostumats i que, en el passat, haig de reconèixer que fins i tot es podria dir que li ha donat algun tipus de profit.

Per nosaltres, ho hem repetit a bastament, des del punt de vista polític, la solució dels problemes, la solució del finançament de la Generalitat passa perquè hi hagi un conjunt de punts que es puguin complir, que des del punt de vista polític... I els més importants –i me'n deixo, segurament, però, en tot cas, per també intentar entrar en el cor, en el moll del problema–, els més importants, quins són? Doncs, miri, primer, que s'apliquin les mesures de control de despeses i de l'endeutament al mateix Govern de la Generalitat. De res ens servirà, de res ens servirà millorar el finançament si des del Govern es continua tenint la mà foradada, si des del Govern es continua mostrant la incapacitat que s'ha mostrat en el passat de controlar tant el volum de les

despeses de funcionament com el mateix volum davant de l'endeutament. S'ha arribat a xifres astronòmiques que assoleixen tots els rècords de malbaratament en el conjunt de l'Administració de la Generalitat: si no fem anuncis, també, que diguin que això ho volem controlar, de res serveix dir que volem més diners. Per tant, primer tema, control de les despeses.

Segon tema, acord; però acord de veritat, i acord amb ganes de fer-lo, i acord amb voluntat de portar-lo fins allà on correspongui, amb el conjunt de forces polítiques parlamentàries de Catalunya sobre quines han de ser les característiques d'aquest model. Busquem el consens, però busquem-lo de veritat, no només de paraula; busquem-lo, seguem, discutim, cerquem aquells elements que ens puguin agrupar i puguin arribar a definir el model del futur.

I tercer apartat, ser capaços i admetre que després aquest model s'ha de negociar amb representants polítics i territorials de la resta de l'Estat, i que per tant hem de fer una proposta que pugui ser assumida i que pugui ser debatuda i que pugui ser discutida. Aquests són els tres elements que per nosaltres –i, evidentment, pot haver-hi persones que pensin diferent– conformen el que ha de ser la base del futur del finançament autonòmic.

I la pregunta que, en relació a la Moció que ens ha presentat el senyor Tugues, ens hem de fer és dir aquesta, la propaganda institucional que ha fet fins ara el Govern, contribueix a avançar? Contribueix a possibilitar aquest acord? Contribueix perquè entre tots plegats puguem formular un consens i una definició d'un millor model? I, de veritat, la conclusió a què arribem és que no, que no hi contribueix, que no ho fa possible, que al contrari, que està posant pedres a les rodes, que la reacció dels grups polítics d'aquest Parlament, l'immediata reacció davant dels anuncis va ser dir: «Què estan fent, aquesta gent? Si estem discutint si volem arribar a un consens, per què ens fan aquests anuncis que el que fan és dificultar aquest consens, dificultar les possibilitats d'arribar a acords?».

I és clar, llavors, finalment, arribes a una conclusió: miri, escolti, per què ho fan? Doncs ho fan per una raó senzilla i elemental: que s'ha transformat en propaganda electoral. Aquests anuncis no són res més que l'expressió de la voluntat electoral del Govern de Convergència i Unió i, per tant, dels partits que li donen suport, i estem de nou davant l'ús i abús que des del Govern es fa de mitjans públics amb finalitats sectàries, amb finalitats partidistes.

Per tant, per aquestes raons, senyor president, comprendrà que nosaltres no puguem donar suport a l'esmena que ha presentat el Grup independent i que abans ha defensat el senyor Benet Tugues. I entenc –i repeteixo– que les nostres esmenes són esmenes que rebutgen el plantejament que es fa des d'aquesta Moció, són esmenes que van en sentit contrari i que comprendrem perfectament que el senyor Tugues després no ens les pugui acceptar.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Poden intervenir per fixar la posició els grups que no han presentat esmenes. En primer lloc, pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat senyor Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com va transcórrer el debat, ens adonem que no discutim estrictament la literalitat d'aquesta Moció, perquè si l'haguéssim de discutir acabaríem molt aviat.

El primer punt és estrictament tautològic i el nostre Grup no el podrà votar a favor perquè creiem que rebaixem la mateixa sobirania del Ple. Perquè, a veure, si el Ple, dues vegades, demana al Govern que faci una cosa, el que no pot fer l'endemà que el Govern ho ha fet és dir: «Ah! Valorem positivament que ho faci.» No, no; si el Ple demana al Govern que faci una cosa, el Govern ho ha de fer, i el Ple no té per què valorar positivament que ho faci, a no ser que el Ple consideri que mai fa el Govern el que el Ple li demana i que un dia que ho fa, doncs, s'emocioni. Com que no creiem que aquesta sigui la voluntat del Grup proponent, nosaltres ens neguem a valorar positivament que el Govern faci la seva feina tal com el Parlament li encomana; no ho farem. Tampoc hi votarem en contra perquè després no sigui utilitzat per dir: «i el Grup d'Esquerra valora...». No, no, no; ens abstenim, però que quedi clar el motiu de l'abstenció: ens abstenim perquè no ens agraden les tautologies, i ens abstenim, a més a més, perquè tampoc estem en el Ple per anar reiterant coses sabudes.

Al segon bloc, sí que hi votarem a favor perquè sí que creiem que aquests són aspectes que s'haurien d'incloure en les campanyes divulgatives del dèficit fiscal; perquè el nostre Grup sí que està d'acord que es facin campanyes divulgatives del dèficit fiscal. Per dos motius. Un primer, tautològic també, que no el reiteraré, que és els acords del Ple, algun d'ells, ha estat a proposta del nostre Grup. I si el nostre Grup ha demanat que es facin campanyes, el nostre Grup està d'acord que es facin campanyes perquè el nostre Grup, habitualment, demana el que creu que ha de demanar i vota el que creu que ha de votar més enllà de consideracions alienes.

Ara, el que és cert és que, acceptant la licitud d'aquestes campanyes, al nostre Grup no li ha agradat alguna cosa de les campanyes; no li va agradar, en el seu moment, que la campanya no passés per la comissió assessora corresponent que entre tots ens havíem dotat. I ho va fer saber. I no li ha agradat que aquestes fossin, amb la campanya de Benestar Social de resposta a l'alcalde de Barcelona, les úniques dues que no haguessin passat. I tampoc no li va agradar alguns aspectes del contingut de la campanya.

Però nosaltres sí que creiem que el poble de Catalunya ha de saber quin dèficit té el nostre país, què és allò que paga i allò que no rep, què és allò que d'insolidari té l'Estat respecte a nosaltres; i creiem que és pedagògic explicar-ho, explicar-ho a més a més de manera detallada i clara. El nostre Grup com que creu que allò va ser un acord de Ple en consens no demanarà que la

campanya inclogui coses que el nostre Grup té clares però els altres no. No demanarem que digui per què tenim aquest dèficit, no demanarem que s'expliqui al poble de Catalunya quines forces polítiques són les culpables d'un mal pacte de transició que en conseqüència comporta, entre altres coses, aquest dèficit. Ja ho farem com a partit polític; ja ho hem fet, ho farem i ho continuem fent com a partit polític. El que demanem a la campanya, justament, és això: que s'expliqui les dades objectives de manera que cap partit polític se'n pugui beneficiar com a campanya pròpia. Ara, evidentment, si algun partit considera que estem ben finançats, entenem que es pugui sentir agredit per la campanya. Però com que creiem que tots els partits polítics sabem que la nostra autonomia no està ben finançada, si la campanya és objectiva, no creiem que ningú se'n pugui sentir agredit, ni tampoc creiem que ningú pugui pensar que és electoralista.

Que nosaltres també opinem que el Govern de la Generalitat ha gestionat malament? Sí, evidentment que també ho opinem. Si opinéssim que el Govern de la Generalitat ha fet una tasca pressupostària de gestió correcta, hauríem votat a favor dels pressupostos i de la investidura, per entendre'ns, per exemple, el senyor Pujol. Hem votat en contra dels pressupostos, dels darrers, dels anteriors, de fa quatre i de fa vuit anys. I com que en votat en contra dels pressupostos de fa quatre i de fa vuit, volem dir que no ens agrada la gestió. Ara, el que també tenim clar és que l'acord del Parlament a què fem referència era el de publicitar el dèficit fiscal i el de publicitar les mancances del finançament actual; amb aquest, hi estem d'acord, i estem d'acord que s'expliqui de manera més clara com ha de ser. Si la majoria del Parlament decidís fer també una campanya per explicar la mala gestió del Govern de la Generalitat, cal suposar que seria una estupidesa. Perquè aleshores estaríem d'acord per fer una moció de censura, que voldria dir que tindríem la majoria. Com que és evident que no tenim la majoria per a fer una moció de censura, que, evidentment, als grups que estem a l'oposició ens agradaria de poder fer, perquè aleshores voldria dir que tindríem la majoria, ja no caldria fer campanyes publicitàries per explicar la mala gestió, perquè voldria dir que estaríem en condicions de fer una bona gestió.

Aleshores, vistos aquests plantejaments, debatent-se el que es debat, nosaltres diem: sí a les campanyes institucionals d'explicació pública del dèficit, entre altres raons perquè les vam demanar nosaltres mateixos, i sí que aquestes campanyes siguin més clares, siguin objectives i transcorrin per tots els mecanismes que ens hem dotat a l'hora de fer aquestes campanyes. Per tant –insisteixo– en el primer punt ens abstindrem perquè no volem rebaixar la funció del Ple i en el segon punt votarem que sí, s'accepti o no s'accepti l'esmena presentada pel Grup de Convergència i Unió. I si arribés la transacció amb el Grup Socialista dient: «A més a més del dèficit, explicarem la mala gestió», insisteixo que hi votariem a favor, però això voldria dir tota una altra cosa que ara no estem en disposició...

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Joaquim Novella.

El Sr. Novella i Izquierdo

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el nostre Grup no donarà suport a la proposta que fa el Grup Parlamentari Mixt, i he pujat a la tribuna per explicar quines són les raons i els motius que el nostre Grup estima convenients. Nosaltres hem tingut sobre el tema del finançament una posició que continuem mantenint des de fa ja força temps. En primer lloc, no al sistema de finançament que s'ha anat pactant, com hem expressat amb el nostre vot negatiu, l'any 86, a la Comissió Mixta. En segon lloc, hem estat per defensar un concert solidari per a Catalunya, com hem fet amb diverses propostes; i en tercer lloc, hem afirmat reiteradament que el problema de finançament de Catalunya tenia dos orígens: un primer origen, que és el tema d'un sistema financer insuficient, i un segon origen, amb una mala gestió per part dels governs de Convergència i Unió. Aquest doble origen ha donat lloc a una situació d'endeutament. Aquesta ha estat la nostra postura des dels anys vuitanta i és la que continuem defensant avui dia, és a dir una postura coherent en el sentit que els acabo d'expressar.

Segona qüestió: es parla del finançament de Catalunya com si el finançament de Catalunya comencés l'any 1999, i senyors diputats, senyores diputades, aquest és un tema que porta més de dinou anys en funcionament i, per tant, alguna reflexió i alguna responsabilitat política tindrem cadascú de nosaltres pel que hem efectuat en aquests dinou anys; no és avui que neix el problema del finançament de Catalunya. Catalunya ha tingut durant dinou anys un govern de majoria de Convergència i Unió i en nom d'aquest Govern ha negociat Convergència i Unió amb els diferents governs de l'Estat durant dinou anys. Això és un fet cert i que hem de reflexionar sobre ell quan parlem de la situació actual de Catalunya. Nosaltres entenem que s'ha fet un ús partidista del tema del finançament a Catalunya, un ús partidista per part del Grup de la majoria, i així ho hem dit moltes vegades. El «nosaltres sols, podem» ha estat una constant de vostès fins fa una setmana, que sembla que el president de la Generalitat comença a dir algunes coses diferents. Me n'alegro, però han tardat vostès dinou anys, dinou anys.

Segona qüestió; mirin, un fet clar: quan vostès pacten amb el PP, el darrer pacte que vostès fan amb el PP sobre l'IRPF, vostès tenien una contradicció molt important –tenien una contradicció molt important–: tenien la contradicció d'elegir els interessos nacionals de Catalunya o elegir els interessos socials del bloc social a què vostès representen. Per què? Perquè vostès sabien que, si donaven recolzament a la reforma de l'IRPF, Catalunya rebria menys diners per aquest concepte, però en canvi beneficiaria la desfiscalització de les rendes pel capital, i vostès van donar suport a aquest acord amb el PP sabent que Catalunya rebria menys diners per això. Davant de la contradicció nacional i social, vostès reiteradament han preferit i han escollit a

l'interès social l'interès nacional de Catalunya. El tema de l'IRPF per a nosaltres ha estat un tema molt clar i que s'ha fet això fa un any o dos. Per tant, hi ha hagut un tema de partidisme en aquest sentit de la utilització de Catalunya: Catalunya eren vostès sols i vostès intentaven representar Catalunya. No s'ha buscat el consens amb els grups parlamentaris, no s'ha buscat el consens –els ho dic a vostès– durant dinou anys; no s'ha buscat, no s'ha volgut buscar. Una prova evident: l'any 96, l'any 97, el nostre Grup va presentar resolucions en aquest Parlament demanant el consens i vostès les van rebutjar reiteradament.

Bé, davant d'aquesta situació ens trobem amb la proposta que fa el Grup Mixt. Nosaltres, el que hem vist és que la campanya que es fa és una campanya partidista. Un exemple: no ha passat per la Comissió Assessora de Publicitat Institucional, no s'ha buscat un pacte per a aquesta campanya i, senyores diputades, senyors diputats, es va signar el dia 13 d'abril per part de tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra una proposició no de llei en què es denunciava aquest fet, i la nostra sorpresa és que vuit dies més tard, el dia 21 d'abril, només vuit dies més tard, arriba aquesta Moció; és a dir, que en vuit dies hi ha hagut un canvi d'algun grup que ha signat en algun moment aquesta resolució. No s'ha buscat el consens per a aquesta campanya institucional.

I, senyor Tugues, li he de dir: hi ha una comissió del Parlament, que és la Comissió per al Concert Econòmic, on això s'està estudiant. Un altre tema seria que poguéssim arribar a un acord i a un consens sobre aquestes campanyes i la forma en què s'han de realitzar. No s'ha fet ni s'ha volgut buscar. En aquest sentit, com que ni s'ha fet ni s'ha volgut buscar i s'ha fet una utilització partidista –ja li dic– no utilitzant els canals adequats, com seria la Comissió Assessora de Publicitat Institucional, doncs, com que això no s'ha fet, nosaltres no podem aprovar o recolzar una cosa que implica un canvi d'alguns i que implica, en tot cas, continuar amb una utilització partidista d'un problema que té Catalunya. Si realment hi hagués hagut voluntat de buscar aquest consens, hi ha hagut temps, formes i maneres per fer-ho, i no s'ha fet, almenys fins al present. És per aquests motius que nosaltres no podem donar el nostre recolzament a aquesta Moció que vostès ens presenten.

I mirin, tornem al que sempre hem dit: el tema de la situació financera de Catalunya té dos orígens i ha de tenir dues solucions: una és un sistema de finançament insuficient i una segona és un nivell de gestió defectuós que ha portat la hisenda de la Generalitat al nivell que està ara. Per a nosaltres, hi han d'haver solucions per als dos problemes i aquí hem proposat amb diverses resolucions dues qüestions. Primera qüestió que hem presentat: ha estat tractar de buscar una sortida consensuada per part de tots per al sistema de finançament; i segona que hem presentat: sempre i a la mateixa hora, és fer un pla de sanejament financer per a la Generalitat de Catalunya. La situació de les finances de Catalunya exigeix conèixer la consolidació dels seus comptes i exigeix portar propostes per veure com redreçar la situació financera. Sense aquesta doble articu-

lació el sistema de finançament de la Generalitat no té solució a curt i a mig termini. I indubtablement, si aquestes són qüestions que les hem de fer, les hem de fer per consens, les dues, i hem de buscar les campanyes i els procediments també per consens.

D'allò altre, com vostès comprendran, tots tenim capacitat crítica pe saber quan es busca aquests consens i quan el que s'està fent és una utilització partidista d'un tema que interessa a tota Catalunya i que –insisteixo– no ha nascut l'any 99 perquè hi hagin eleccions d'aquí a poc, ha nascut des que Catalunya com a tal té autonomia i Catalunya com a tal ha estat governada per una majoria durant tota aquesta època. Que cadascú assumi la seva responsabilitat històrica per aquest tema.

Senyor Tugues, no creiem, doncs, que la seva Moció contribueixi a resoldre aquests problemes que li acabo de denunciar i, per tant, nosaltres no donarem suport a aquesta proposta.

Gràcies, senyora diputada, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Ignasi Oleart.

El Sr. Oleart i Comellas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, molt breument, anunciar que el Grup Parlamentari Popular no donarà suport a la Moció presentada pel Grup Mixt.

El seu text no ens sembla acceptable; nosaltres no valorem positivament la campanya institucional que està fent el Govern de la Generalitat. Creiem que aquest no és el moment adequat, no és el moment oportú i, per tant, pensem que això serà un tema que, doncs, es tractarà a la pròxima campanya; pensem que és un tema que ara, en aquest moment, no s'havia d'haver posat sobre la informació als ciutadans de Catalunya. Quant al primer punt, doncs, no estem d'acord; no considerem positiva aquesta campanya perquè no és una campanya que s'adreci d'una forma objectiva als ciutadans de Catalunya. (*Remor de veus.*)

En allò que fa referència al seu segon apartat, entenem, doncs, que tampoc veiem bé aquesta proposta que vostè fa amb aquesta Moció. Entenem que entrar ara en cada un dels punts que la componen seria una intervenció excessivament llarga i, per tant, entenem que, producte del mateix punt primer, la nostra posició és negativa amb el seu text. I voldria aprofitar per dir que, doncs, ens sembla...

El president

Prego que es guardi silenci!

El Sr. Oleart i Comellas

...ens sembla que intentar posar en aquesta proposta l'aspecte de solidaris de la resta de l'Estat amb Catalunya és un tema especialment complicat i difícil. Per tant, vull anunciar que nosaltres no votarem a favor de la Moció i tampoc votarem favorablement la resta de

8152

les esmenes que es presentin, encara que puguin ser acceptades pel Grup que ha presentat aquest text.

Senyores i senyors diputats, moltes gràcies; senyor president, moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. El diputat senyor Benet Tugues, diputat proponent de la Moció, té la paraula per pronunciar-se sobre les esmenes. Li demano que ho faci sobre les esmenes.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, pel que fa a l'esmena presentada per Convergència i Unió, hem arribat a un acord transaccional que faré arribar a la Mesa i que crec que, sense desvirtuar la proposta inicial, doncs, dóna satisfacció als dos grups.

Pel que fa a les dues esmenes del Grup Socialista, defensades de manera vehement pel senyor Martí Carnicer, li he de dir que, o no s'ha llegit el primer punt de la Moció i, a més a més, no m'ha escoltat ni avui ni l'altre dia, o la seva intervenció és estrictament en clau partidista, la qual cosa és perfectament lícita; és clar, llavors tampoc cal que fem tants escarafalls. És a dir, no em digui que el primer punt de la Moció valora positivament la campanya que s'ha fet; el primer punt de la Moció –l'hi lleigeixo– diu: «El Parlament de Catalunya valora positivament que es facin campanyes divulgatives per tal de conscienciar els catalans sobre el dèficit fiscal que suposa l'actual sistema de finançament.» No, no valora positivament aquesta campanya; jo he valorat negativament aquesta campanya, jo l'he valorat negativament, bàsicament per ineficàcia. Per tant, no parla de cap campanya en concret i –algun diputat ho ha dit; l'ha acusat fins i tot de tautològic, aquest punt– el que fa aquest punt és ser coherent amb el que aquest Parlament havia decidit.

Evidentment, nosaltres no podem entrar... –no, sí que podem–, no entra aquesta Moció en el fons de la qüestió; tenim el dèficit fiscal que tenim i a partir d'aquí mirem de resoldre'l com puguem, i per això hi ha aquesta Comissió, la qual cosa no afecta perquè aquest Parlament no pugui parlar. O no podem parlar d'incendis perquè hi ha una comissió *ad hoc*? O no podem parlar de peatges perquè hi ha una comissió *ad hoc*? Que no en parlem? Per tant, aquest Parlament parla. Però és que en aquest cas no en parla, del fons, parla de la forma, parla de no mantenir els catalans en la inòpia; l'únic que vol aquesta Moció és deixar que els catalans estiguin en la inòpia i que coneguin el dèficit fiscal que pateix aquest país, que és, segons diuen estudis imparcials, d'un bilió 200.000 milions de pessetes. I això és el que volem esmenar amb aquesta Moció, perquè no ens agradava la campanya que va fer, que va iniciar el Govern de la Generalitat que, com que no ens agradava, miràvem de canviar-la. I aquestes reflexions suposo que hauran acontentat el Grup Socialista i, fetes i aclarides, donaran un suport entusiasta a aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. El senyor Martí Carnicer em demana la paraula; em dirà per què?

El Sr. Carnicer i Vidal

President, per una petita contradicció, si més no en la interpretació de les meves paraules.

El president

Mig minut per la contradicció.

El Sr. Carnicer i Vidal

No crec que ni tan sols que el necessiti, senyor president. Si el senyor Tugues ha interpretat bé les meves paraules i jo malament les seves, ell tindria, en tot cas, una solució molt senzilla: que accepti la primera de les nostres esmenes i quedarà clar si valora positivament o negativament la campanya del Govern.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. El senyor Benet Tugues em demana la paraula? Per què me la demana?

El Sr. Tugues i Boliart

Per contestar la sol·licitud del senyor Carnicer que m'ha demanat que accepti...

El president

Pronunciis sobre la sol·licitud.

El Sr. Tugues i Boliart

Si l'esmena del senyor Carnicer hagués estat d'addició, n'hauríem pogut parlar. Com que és de substitució, no en podem parlar de cap de les maneres.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. El secretari primer de la Mesa donarà lectura a l'esmena transaccional del punt segon de la Moció.

El secretari primer

Gràcies, senyor president. El text de la lletra *b*, apartat 2 de la Moció, que desitja que sigui posat finalment a votació el senyor Tugues, amb el benentès que el Grup de Convergència i Unió no s'oposa a la seva tramitació, diria així: «Detallar els avantatges que suposaria per al benestar i la cohesió social de tota la població el fet que la Generalitat pogués recuperar aquests diners. Persones, famílies, entitats locals i altres institucions podrien rebre un suport econòmic més generós.»

El president

Moltes gràcies. De les paraules del diputat d'Esquerra Republicana intervinent en aquest debat, s'han de votar per separat el punt 1 i el punt 2 de la Moció.

Demano a les senyores diputades i als senyors diputats que es preparin per a la votació.

Votarem, en primer lloc, el punt 1 de la Moció.

Iniciem la votació.

El punt primer ha sigut aprovat per 49 vots a favor, 37 en contra i 5 abstencions.

I passarem ara a votar el punt segon, incorporada l'esmena transaccional que ha llegit el secretari primer de la Mesa.

Iniciem la votació.

Aquest punt segon ha sigut aprovat per 55 vots a favor, 37 en contra i cap abstenció.

Se suspèn la sessió, que reprendrem aquesta tarda a dos quarts de cinc.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i tres minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i el lletrat Sr. de Alfonso i Pinazo.

Al banc del Govern seuen els consellers de Política Territorial i Obres Públiques i de Treball.

El president

Reprendrem la sessió.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el servei públic d'ocupació de Catalunya

El vint-i-quatrè punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el servei públic d'ocupació, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula per exposar-la, el diputat senyor Josep Maria Rañé.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, hem presentat, el Grup Socialista ha presentat una moció subsegüent al debat que vam tenir en l'anterior Ple relacionat amb el servei públic d'ocupació, una moció amb sis punts, però que en el fons són tres blocs importants, que van de més gran a més petit, de més important a més concret, i amb els quals volem plantejar la nostra proposta en positiu sobre el model de servei públic d'ocupació, com entenem que s'ha de reformar la normativa vigent, pel que fa una tasca importantíssima d'aquesta servei públic d'ocupació, com és la formació ocupacional, i un element concret de control per part de la gestió feta.

La nostra va ser una intervenció que, com vam explicar en aquell moment, pretenia discutir sobre el servei públic d'ocupació; discutir, també, de l'entorn que s'estava produint i de tot un conjunt de situacions, però que vam assenyalar tot un conjunt de deficiències que tro-

bàvem en el model que s'havia anat implementant d'una manera evident amb la gestió del Govern de la Generalitat. I és més, vam responsabilitzar..., i continuem dient que molts dels problemes que han succeït a l'entorn de l'actuació del servei públic d'ocupació són el resultat d'aquell model organitzatiu. I per tant, permeti'ns que sense falses modesties plantejem que la nostra proposta de servei català d'ocupació, la nostra manera d'estructurar-se, que es conté en els punts primer i segon de la Moció, són, al nostre entendre, l'antídoto als problemes que han anat succeint. Aquest és el mecanisme, aquesta és l'organització que al nostre entendre s'hauria d'adoptar per poder fer front i solucionar d'una manera radical, és a dir, arribant fins a l'arrel dels problemes que s'han produït.

El nostre és un model integral i integrador, integral de polítiques i integrador de recursos, d'agents, de formes d'actuar, que està basat en la idea de l'objectivitat, de la participació, de la transparència i del control, tot pensant, tot orientant, bàsicament, a atendre les necessitats de les persones aturades, però també de les empreses, és a dir, treballant sobre l'oferta i sobre la demanda. I és un model que ha de ser eficient i eficaç i que, si em permeten, el volem construir i és construït a partir d'una agregació successiva de passes, de sectors d'actuacions.

El nucli central d'aquest servei català d'ocupació són els recursos propis de la Generalitat: les seves oficines de treball, les seves setanta oficines, les mil persones esteses en el territori, els seus centres d'innovació i de formació ocupacional. Aquest és el nucli central que permet alhora ser un nucli organitzat, però descentralitzat. No hi ha res més centralista que el fet que es prenguin totes les decisions des d'un únic punt sense participació i només amb una persona, i això és el que hem viscut i hem plantejat. Sota aquest nucli la nostra proposta és anar-li afegint, com aquella teoria, com si fos una ceba, anar-li afegint capes en les quals participin els altres estaments de la societat: les administracions locals, les patronals, els sindicats, les entitats sense ànim de lucre, i també els centres privats que siguin necessaris per atendre les demandes de la societat. És, doncs, un model plantejat amb aquesta perspectiva de ser participat, transparent i descentralitzat, cosa que nosaltres no veiem en la pràctica actual.

El segon bloc de propostes es basa en la reforma de la normativa vigent i el que fixem són criteris, criteris d'actuació pel que fa a la formació ocupacional, potenciant aspectes com la proporcionalitat amb la distribució dels fons, des d'un punt de vista territorial, però sense que això sigui una proporcionalitat mecànica, sinó que atengui també les necessitats de solidaritat interregional que ha d'haver-hi dintre del nostre territori. Que primin els criteris de discriminació positiva cap a aquells col·lectius que tenen més dificultats per inserir-se, i també que es primin les accions adreçades a les dones, amb l'objectiu de compensar els desavantatges comparatius que pateixen per raó de gènere. I al mateix temps, que es pensi, quan es fa la programació, amb les necessitats de les empreses, però partint de les persones que avui tenim a l'atur; les necessitats de les empreses són unes i poden objectivar-se, però la

8154

realitat que tenim a l'atur també és una altra, i per tant, segons quines prioritzem, entre unes i altres sortirà una relació diferent.

Entenem que això ha de comportar la modificació de l'ordre que està vigent per l'exercici de 1999, que ve del 1997, i en aquest sentit sí que entenem que els criteris que ha de perseguir aquest ordre ha de ser garantir l'objectivitat, la transparència, la seguretat jurídica i la participació dels agents socials. I també amb la nostra proposta volem establir mesures de control; de control sobre els recursos esmerçats. Avui, més ben dit abans-d'ahir, vam rebre –i amb això ratifico la situació que vaig comentar, però rectifico, perquè ja la tenim en aquest moment– la informació sobre la programació de 1998; la vegada anterior deia que no la tenia; ara ja puc afirmar que l'he rebut del Departament de Treball. I a l'hora de mirar algunes de les programacions –són sis-centes pàgines en què es recull tota la programació–, a l'hora de mirar algunes de les programacions hem trobat la sorpresa gens agradable que alguns dels centres immersos en força polèmiques han tingut una programació molt important, fins i tot més important que la que van tenir el 97. Aquesta és la informació que nosaltres tenim en relació a la informació del Departament del 97 i la del 98.

Ara bé, l'important al nostre entendre no és tan sols que s'hagi donat una programació, sinó que l'informe de la Intervenció General, quan audita les empreses del grup Pallerols, destaca una manera d'actuar, la qual després ha motivat que el Departament hagi d'exigir la devolució d'uns recursos. Com que no s'està plantejant un element, al nostre entendre, puntual, sinó que és una relació entre grups, entre empreses d'un mateix grup, un sistema de facturació entre empreses, etcètera, el que nosaltres demanem és que el mateix instrument, la Intervenció General, que va detectar, analitzar amb totes les garanties per a les empreses intervingudes, faci de nou la intervenció d'aquells períodes que no han estat intervinguts, i en funció d'això s'actui en conseqüència d'allò que digui no un grup, no la premsa, no qui sigui, sinó la mateixa Intervenció General del Departament d'Economia i Finances de la Generalitat. I és per això que demanem que es faci el control i l'auditoria de l'ús dels fons públics de les empreses que configuren el grup Pallerols en aquell període en el qual no han estat auditades, és a dir 94, 95, 97 i 98.

I també demanem, i això ho demanem per un element diferent... Aquí és veritat que tenim una presumpció, que en tot cas esperem que ens confirmi la intervenció en relació al grup Pallerols, però l'altra cosa que demanem és substancialment diferent. Ens referim a la cooperativa Keller, amb la qual s'ha produït una situació que al nostre entendre no és políticament correcta i, en tot cas, el que volem és que a més a més no s'hi afegeixi cap altra ombra de dubte. I és per això que demanem que amb aquesta cooperativa, en la qual han estat presents familiars directes d'un director general encara vigent, es faci una auditoria per veure quines conclusions treu, i si no en treu cap quant al fet que és correcte, nosaltres ens n'alegrarem moltíssim. Seguirem considerant que l'actuació és, des de tot punt de vista polític, incorrecta, però, evidentment, no s'haurà d'afe-

gir absolutament res més, i crec que serà bo per a tots i sobretot també per als propietaris i els antics propietaris d'aquesta cooperativa.

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps, tindrà temps de rèplica.

El Sr. Rañé i Blasco

És en aquest sentit que nosaltres demanem que es realitzi també aquesta auditoria per la Intervenció General del Departament d'Economia i Finances de la Generalitat.

Res més, i moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Ha presentat esmenes el Grup de Convergència i Unió. Té la paraula, per exposar-les, el senyor Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo haig de reconèixer, recordant la lectura de la intervenció que va fer el senyor Rañé en la interpellació que avui ens porta al debat d'aquesta Moció, l'habilitat que té el senyor Rañé en la capacitat d'ubicar el debat fora del centre d'interès que ocupa aquesta qüestió, i de fet, durant els darrers mesos ha tingut l'habilitat –i és un reconeixement que faig, per tant, no s'ho prengui pas com una crítica, sinó com un elogi, que és la meua voluntat–, l'habilitat, com dic, de centrar l'interès en el que és el possible –dic «possible» perquè mai les coses encara estan del tot demostrades–, el possible mínim error en qüestions referents a instruments, i en canvi no centrar el debat en allò que políticament és important, al nostre entendre, que és l'objecte i el subjecte de les actuacions.

Quin és l'objecte? Reduir la taxa de l'atur al nostre país. Quin és el subjecte? Les persones que no tenen feina, aquest és el nostre subjecte d'actuació; i l'instrument són els programes i les polítiques actives als centres que executen la formació ocupacional, i la resta de polítiques actives. És clar, quan veiem que, per exemple, en un any, 2.000 centres de formació estan treballant, portant a terme més d'11.000 accions de formació i altres accions –150.000 persones en gaudeixen, d'aquestes accions– i que obtenim un 70% d'inserció, entenc que valdria la pena ressaltar l'objecte i el subjecte en lloc de fixar el debat únicament i exclusivament en aquells petits errors que, evidentment, cal corregir, del que fa referència a l'instrument.

I avui, a més a més, podem llegir una bona notícia a la premsa, una vegada més, com ja ho hem fet altres vegades, que ens explica que la taxa d'atur registrat a les oficines de l'Inem catalanes era, a finals del mes passat, del 6,85% de la població activa. Això vol dir que estem per sota del 7%, trencant la barrera, un cop més des de fa vint-i-un anys; concretament, des de l'octubre del 78 que no havíem tingut una taxa al nostre país d'aquestes magnituds.

Recordo quan l'honorable conseller de Treball deia en aquesta tribuna fa un any, aproximadament, que possiblement ens situaríem aquest any per sota del 8%, i alguns membres de l'oposició criticaven d'excessivament optimista aquesta predicció. I veiem avui com la realitat és la que és. I en xifres absolutes a Catalunya hi havia l'abril passat 184.000 aturats, i en aquests moments ens situem en 4.700 persones menys, amb un decrement del 2,69%. I vull també ressaltar, a més a més, que a Catalunya, dels 169.000 contractes formalitzats el mes passat, 28.000 –un 16,9%– van ser indefinits, la qual cosa significa un increment del 10% respecte a l'any anterior.

Per tant –com afirmava ahir el mateix president Pujol–, crec que és positiu mantenir aquesta política de control del dèficit i de suport a tot el que són polítiques de recolzament a l'economia productiva i a les mesures de polítiques actives de lluita contra l'atur.

Per tant, aquelles afirmacions que feia vostè, concretament en la seva intervenció en la interpellació, dient que el model que vostès defensen és un model integrador, un model integrat, que tingui objectius clars, que sigui participat, que sigui transparent, que sigui controlat i, sobretot –deia vostè–, pensat per atendre les persones en atur, són afirmacions amb les quals, de fet, nosaltres estariem d'acord. I vostè, al mateix temps, deia: «Els fons per a aturats no poden ser motiu de discussió política, han de ser motiu de discussió, sobretot, per veure si ho fem millor o si ho fem pitjor, però mai motiu d'escàndol.» I al final de la seva intervenció, vostè ens deia: «Ens veurem a la Moció: *Obras son amores y no buenas razones*.» Deia vostè en la seva intervenció, doncs, molt bé, dues grans afirmacions que vostè feia, una de les quals, una gran veritat; l'altra, al nostre entendre, no s'ajusta a la realitat, que és quan vostè explica –i ho acaba de fer també fa un moment– que el model que el Govern de la Generalitat desenvolupa en aquests anys és un model ineficient, un model ineficaz. És clar, és difícil d'explicar això a la vista de les dades i dels resultats que acabo d'explicar, que acabo de llegir.

I avui vostè ens presenta una moció, en el contingut de la qual –vostè ho acaba d'explicar, per tant, no m'hi estendré– jo destacaria una qüestió referent a l'última Moció que vostè va presentar, i és que no hi ha peticions de reprovació, la qual cosa a mi em satisfà personalment, perquè veig que realment entrem en una línia diferent, en una etapa de buscar solucions i buscar, realment, vies de consens per millorar el nostre sistema.

Vostè insisteix en els primers dos punts a defensar aquest model, aquest servei públic d'ocupació, i, alhora, fa propostes concretes amb les quals nosaltres crec que podem trobar punts d'acord; propostes concretes que van en la línia de fixar criteris o de millorar la normativa i de millorar-la en la seva aplicació.

I, finalment, vostè en aquesta Moció apunta mesures concretes de control que, evidentment, per nosaltres no quedarà, perquè si alguna cosa ha caracteritzat sempre l'acció i la gestió política del Govern de la Generalitat és, precisament, la transparència i l'existència de mesures de control.

Malauradament, ens veurem amb l'obligació de votar en contra del punt primer, i aquesta és una qüestió, doncs, fàcilment explicable, ja ho he dit al començament; però, a més a més, perquè de fet, com a conseqüència de la signatura del Pacte per l'ocupació, al nostre país existeix ja un organisme important, un organisme model·lic, que és el Consell de Direcció del Servei Públic d'Ocupació, que té unes funcions que al meu entendre el fan molt i molt important, com són debatre i aprovar el Pla d'ocupació de Catalunya, conèixer els recursos econòmics destinats al Servei Públic d'Ocupació i informar-ne amb caràcter previ, aprovar els criteris d'actuació dels programes a desenvolupar per part del servei públic, realitzar el seguiment i l'avaluació del Servei Públic d'Ocupació –intermediació, orientació, foment de l'ocupació, formació ocupacional i autoempresa–, informar prèviament els projectes a presentar als fons de la Unió Europea, debatre els criteris de distribució de recursos; un consell creat ja, constituït a primers de març del 99, que ja ha fet algunes reunions de treball, que ja ha començat a fixar normatives concretes en referència a la creació de les mesures locals i als nous filons d'ocupació, i que al nostre entendre és, efectivament, un instrument eficaç al servei dels treballadors i dels aturats, un organisme de direcció, de participació, que obre –com deia el mateix conseller fa pocs dies– una nova etapa en el nostre país i que serà, sens dubte, una peça clau en aquest model de política d'ocupació catalana que defensa, precisament, aquests principis que vostè reclama, que són: la integralitat, la pluralitat, la transparència i el control.

Per tant, votarem, com dic, en contra d'aquest primer punt, perquè entenem que s'està ja caminant en aquesta direcció; però, en canvi, hem presentat..., el nostre Grup Parlamentari ha presentat esmenes, concretament als punts 2, 3, 4, 5 i 6 de la seva Moció.

Al nostre entendre, les esmenes presentades al punt 2 van en el camí de millorar el que són les dotacions, els recursos, la informació, la coordinació i la integració a l'esquema global de les oficines de treball de la Generalitat, les OTG.

En el segon punt, la nostra esmena consisteix, efectivament, a coincidir, majoritàriament, en allò que vostès consideren que ha de ser donar una preferència, donar una prioritat als criteris que han de regir a l'hora de gestionar la formació ocupacional. Vostès parlen de la proporcionalitat territorial, de la discriminació positiva en l'àmbit dels col·lectius amb especials dificultats i també de les dones, i d'adaptar aquesta formació a les necessitats reals de les empreses, tenint en compte les potencialitats dels aturats.

Efectivament, hi estem d'acord; de fet, són criteris que sempre han estat en la base del model de gestió de la formació ocupacional i que entenem que és molt positiu, en aquests moments –ho repeteixo–, donar-los una especial preferència. Perquè l'atur, cada vegada més, es concentra en sectors més desfavorits, i nosaltres entenem que no es pot acceptar de cap manera que això ens porti a una situació d'exclusió social de determinades capes de la societat.

La nostra opció ha estat sempre una opció de lluita contra l'exclusió social, una opció de progrés i, per tant, estem totalment en aquesta línia, disposats a votar conjuntament aquesta esmena, si vostès l'accepten, òbviament.

En el quart punt nosaltres també entenem que és possible i que és, fins i tot, convenient preparar una nova normativa per als anys que vénen, que reculli, almenys, aspectes que emanen de resolucions preses en aquest Parlament en altres debats com és, per exemple, el debat de política general en allò que fa referència a l'àmbit del treball, o en el debat específic de política d'ocupació de Catalunya. També evidentment el règim jurídic de subvencions de la Generalitat. I, òbviament, com no podria ser de cap altra manera, el mateix Pacte per l'ocupació, aprovat pel Govern de la Generalitat i els interlocutors socials.

Pel que fa referència a les seves peticions d'auditoria per part de la intervenció de la Generalitat en el grup CEIF entre els anys 94 i 98, cap inconvenient. És a dir, ho repeteixo, la transparència i el control sempre seran la base d'aquest model. I, pel que fa a l'altra auditoria que vostès demanen sobre la cooperativa Keller, no veiem, efectivament, cap motiu que justifiqui la petició, però tampoc serà un inconvenient, al nostre entendre, perquè, evidentment, com que la transparència continua sent el motiu final d'aquesta petició –entenem–, doncs, nosaltres ens hi afegirem i, per tant, no ens hi oposarem pas.

Ressaltar, doncs, com a conclusió, si vostès accepten les nostres esmenes o bé si hi introdueixen algun element que nosaltres poguéssim acceptar, el consens que podríem aconseguir en la línia de la millora d'aquest model. És voluntat nostra de mantenir sempre el diàleg obert i la recerca del consens en un tema tan i tan important com és la defensa dels interessos dels treballadors i la lluita incondicional contra l'atur i en favor de l'ocupació a Catalunya.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Poden intervenir per fixar posicions els grups que no han presentat esmenes. En primer lloc, el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat senyor Huguet, que ho fa des de l'escó.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Per donar suport a la Moció presentada pel diputat Josep Maria Rañé, tot i acceptant les transaccions que es puguin fer amb el Grup que ha presentat esmenes.

Ens sembla que la temàtica ha estat suficientment discutida, a bastament discutida, repetidament discutida, de manera que, si no recordo malament, deu ser la quarta o cinquena vegada que algunes de les parts de la Moció han estat presentades en aquesta cambra. La persistència del diputat Rañé ha aconseguit, finalment, que se li aprovi alguna part d'aquestes propostes; nos-

altres no serem pas qui posarem pals a les rodes, que finalment triomfi no la revolució, però sí la proposta de millora del tema de les fonts ocupacionals.

En el benentès que l'obertura que semblen significar els dos últims punts, en la línia d'investigar per part de la Intervenció General de la Generalitat de Catalunya alguns casos dubtosos, aquest Grup en pren nota de cara que hi hagi altres possibles propostes en el futur, de cara a millorar una transparència que ens sembla que brilla per la seva absència en molt àmbits de la formació ocupacional, com hem denunciat repetidament en aquesta cambra.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Guillot, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president. En aquesta Moció subsegüent presentada pel diputat Rañé, encetem un nou debat parlamentari sobre el Departament de Treball i les seves polítiques de formació. I en aquest cas, en tractar-se d'una moció, vol dir de punts concrets que el conjunt de parlamentaris i parlamentàries podem anar cosensuant, votant i decidint, podem trobar també elements, propostes i sortides que permetin abordar el que, al meu entendre, és una crisi evident de model, de gestió i de credibilitat del que són les polítiques de formació ocupacional del Departament de Treball.

Els sis punts que presenta el senyor Rañé –als quals nosaltres donarem suport, i, també, avanço, a les esmenes transaccionades amb el Grup de la majoria– insisteixo que ens poden permetre, si són aprovats, obrir una nova etapa; una nova etapa del tot necessària en una qüestió tan bàsica i tan important per al nostre país com són les polítiques de formació.

En el seu primer punt es parla i es proposa la necessitat d'anar a crear el Servei Català d'Ocupació, un servei d'ocupació que està reivindicat també pel nostre Grup, que està reivindicat pels sindicats, que pot permetre crear i donar aquest marc coherent, participatiu i, alhora, coordinat de les polítiques i de subjectes que incideixen en l'ocupació. Per nosaltres aquest és un punt bàsic, i jo, a diferència del senyor Millo, crec que el fet que s'hagi signat el Pacte per l'ocupació no desdii que això calgui reivindicar-ho. Vostès són especialistes, signen pactes de finançament i l'endemà reivindiquen una nova qüestió. Permetin-nos que nosaltres, juntament amb els sindicats, més enllà del que dóna l'acord, seguim insistint que aquest país necessita un servei català d'ocupació; que aquest Govern ha d'afrontar amb decisió la negociació amb els agents socials per dur a terme aquest Servei Català de l'Ocupació.

En segon lloc, modificar les atribucions de les oficines de treball de la Generalitat. El mateix conseller, en la seva compareixença per parlar del desgraciat accident d'Igualada, ho deia: «Cal donar a les oficines de treball

de la Generalitat noves atribucions que els permetin, realment, poder dirigir i controlar tot allò que es fa en el seu territori.»

El tercer i el quart aspecte afecten la modificació de la gestió de la formació ocupacional. Hem insistit que cal garantir la seva eficiència i hem insistit i denunciat que cal garantir la seva equitat. I per això creiem que és del tot oportú aquest punt tres, com el quart, que proposa la derogació de l'Ordre del 20 d'octubre, sobre la realització de les accions de formació ocupacional, i substituir-la per una ordre consensuada amb tots els agents socials.

I, per últim, els punts cinquè i sisè que parlen de les auditories; és a dir, clarificar mitjançant aquesta auditoria, resoldre, més enllà del que algú pugui viure com la lògica i inevitable relació entre Govern i oposició, de crítica i defensa, que se'ns posin sobre la taula les dades, què ha passat amb uns fons gestionats per determinades empreses. I a partir d'aquí poder resoldre amb dades a la mà, exactament, quin ha estat el nivell d'encert o de transparència de la gestió d'aquests fons.

Per nosaltres —diguéssim— aquesta és una moció oportuna, és una moció que ens pot permetre donar un salt endavant, obrir una nova etapa, però també permeti'm dir una cosa: jo, senyor Millo, quedo sempre sorprès. Vostès que, fins i tot, fan esmenes i transaccionen propostes que incideixen directament en modificacions substancials del fet fins ara, ho fan des de l'exaltació del fet. Si tot està tan bé, per què transaccionen? A no ser que sigui una prauja consensual del tot incompreensible. Jo no he entès mai, i menys en aquesta legislatura, aquest narcisisme polític de la feina ben feta. Vull dir, vostès estaran molt cofois, però, alhora, el que és real, el que és evident és que avui han de, a partir d'una moció del Partit Socialista, a partir d'un seguit de punts del Partit Socialista, vostès han d'acceptar la realitat, acceptar la necessitat de fer esmenes a aquesta Moció i transaccionar tot un seguit de qüestions que modifiquen, reclamen investigació, reclamen canvis, hi insisteixo, en molts aspectes, canvis substancials de la feina fins ara feta.

Jo crec que seria més raonable, més coherent i, sobretot, per nosaltres, més comprensible i més sincer, si vostès diguessin: «Mireu, en això segurament les coses no han anat tan bé, cal modificar-ho i és per això que fem aquestes esmenes o aquestes transaccions.»

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Ignasi Oleart.

El Sr. Oleart i Comellas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ens trobem avui ja amb una repetitiva moció sobre els temes d'ocupació, formació ocupacional, oficines de treball, que se'ns presenta a la nostra consideració.

He de dir, d'entrada, que subscric molt del que la proposta del Partit Socialista ha presentat en aquesta Mo-

ció, i voldria referir-me només a la Moció. En el primer punt i segon punt, que s'insisteix en el tema del Servei Català d'Ocupació, és evident —i agraeixo la presència, en aquest moment, també, del senyor conseller— que tenim un compromís polític. Aquest Parlament va prendre una decisió majoritària i donava un termini perquè s'unifiqués aquest Servei Català de Col·locació, les oficines de treball i l'antic Servei Català d'Ocupació. En aquest moment, això, encara —se'ns diu que per raons tècniques, per raons funcionals—, encara això no és possible, que, doncs, existeixi un sol servei català d'ocupació. Nosaltres volem insistir que creiem que aquesta és una eina importantíssima i que s'hi ha de posar tot l'esforç possible, tècnic i, sobretot, polític, de voluntat política. Per tant, nosaltres entenem molt bé l'esperit del senyor Rañé en la defensa d'aquest compliment d'una obligació que es va prendre aquí, i que el conseller de Treball té aquesta responsabilitat de tirar endavant. Nosaltres hem manifestat moltes vegades que tenim, doncs, una confiança en el conseller i pensem que amb una bona sort, abans no arribem a l'estiu, abans no acabi aquesta legislatura, això haurà sigut possible. Per tant, en aquest sentit, nosaltres, en aquests dos punts primers, doncs, ens hauríem d'abstenir per aquest principi de confiança, perquè pensem que les persones quan agafen un compromís fan tot el possible per complir-lo.

En la segona part d'aquesta Moció, doncs, també, evidentment, veiem la necessitat de millorar la normativa existent per portar, doncs, endavant tots els programes d'aquesta formació ocupacional que tants maldecaps ens porten els últims mesos. Pensem que és necessari fer aquestes modificacions legislatives, i em sembla que no caldria entrar excessivament en la proposta que ha presentat amb aquesta Moció el Partit Socialista, perquè se'ns ha fet arribar per ambdues parts unes esmenes transaccionades pels dos grups, que ens semblen que, partint del mateix esperit, de la mateixa voluntat de la Moció del Grup Socialista, doncs, hem trobat o han trobat un encaix tècnic que permet que aquesta Moció, al final, pugui ser una miqueta més entenedora, per una banda, realista, per una altra, i que al final, sobretot, es pugui portar a la pràctica, que és, en definitiva, el resultat final de qualsevol acord que es prengui en el Ple del Parlament.

I quant fa referència al cinquè punt i sisè, evidentment, nosaltres estem d'acord amb el que deia la Moció inicialment, ens sembla millor el text de la transacció perquè, d'alguna manera, treu aquest aspecte, doncs, en fi, desagradable, de cosa imperativa i impositiva i que, d'alguna manera, al final és el mateix, del que es tracta és que a través de les auditories es busquin les causes i els problemes d'aquestes irregularitats que podrien detectar-se d'un principi, però que, evidentment, s'han de constatar, perquè nosaltres creiem que el principi de presumpció d'innocència és un dret fonamental per a tothom, per als polítics i per als que no són polítics, i potser en aquests moment, també, per als polítics l'hem de reivindicar d'una forma expressa.

Per tant, el Grup Popular anuncia que s'abstindrà en el text del primer punt i segon punt de la Moció i en la resta, doncs, si sembla que, realment, s'arriba a aquest

8158

consens amb les esmenes transaccionals dels dos grups, hi votarem favorablement.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Rañé per un temps màxim de cinc minuts. (*Remor de veus.*)

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president.

El president

Silenci, si us plau.

El Sr. Rañé i Blasco

Aquest és un torn d'explicació sobre l'acceptació o no de les esmenes. Haig de començar dient que, pel fa als punts 3, 4, 5 i 6, els referits als canvis normatius i als mecanismes de control, ha estat possible arribar a acords, que formen la transaccional que hem lliurat ara a la Mesa i que, seguint el Reglament, suposo que al secretari de la Mesa li tocarà llegir en el seu moment.

Bàsicament, les modificacions i les transaccions han anat amb la idea d'intentar fer possible acceptar..., i això jo crec que és aquelles habilitats, que com deia un diputat ara fa un moment, de les quals ens hem hagut de dotar perquè, sense que el Grup Socialista hagi de renunciar a cap dels elements que ha vingut plantejant, el Grup de la majoria també podrà votar aquesta opció, senzillament, perquè no es qüestiona –cadascú traurà les seves conclusions–, no és qüestiona el passat, es fa des d'una perspectiva de quines coses convé fer d'aquí endavant, i per tant, cadascú mantindrem els nostres posicionaments respecte al període passat, farem les nostres valoracions i tirarem endavant. En tot cas, perquè tothom ho tingui clar, per seguir avançant, normalment, és bo fer balanç del passat. Hi han altres comissions d'aquest Parlament que estan en aquesta discussió, si convé fer balanç o no convé fer balanç per tirar endavant. Cadascú hem de fer balanç del passat; en tot cas, aquí, en aquest tema, senzillament, no el plasmem en les resolucions. Hem descarregat aquelles afirmacions que plantejaven ja una presumpció concreta sobre el grup Pallerols, permetin la llicència que els digui que no perquè no les tinguem ni perquè se'ns hagin esvaït, sinó, senzillament, perquè tenim una plena confiança en la Intervenció General del Departament d'Economia i Finances. I com que la nostra presumpció ve a partir de l'informe de la Intervenció, estem segurs que, quan la Intervenció faci la seva tasca i controli l'ús correcte dels fons públics gestionats, sortirà un resultat molt semblant al que posem. Però no avancem esdeveniments i ho deixem així.

Pel que fa a l'esmena del punt 2, amb la qual es planteja substituir el que nosaltres pretenem en relació a les oficines de treball de la Generalitat, els he de dir que aquesta no podem acceptar-la. I no podem acceptar-la, bàsicament, perquè és una concepció diferent: en l'esmena que ens planteja el Grup de Convergència i

Unió es diu que les oficines col·laboraran amb tot el sistema, col·laboraran amb el Departament, és lògic que un organisme de la Generalitat col·labori amb si mateix. Però aquest no és el plantejament: nosaltres plantejàvem un canvi competencial; nosaltres plantejem que les oficines de treball de la Generalitat siguin els instruments privilegiats que té l'Administració per inserir la seva tasca en el territori. Volem que la Direcció General d'Ocupació, la política d'ocupació de la Generalitat es descentralitzi, i es descentralitzi a través dels seus instruments, bàsicament. I és que en el territori, conjuntament amb els agents socials, hi hagi una participació. I això no és tan sols col·laboració, això és un canvi competencial, perquè les competències que ha reservat el Departament de Treball a les OTG formen part de decrets amb els quals aquesta funció no es produeix.

I com també recordava el senyor Guilot fa un moment, aquest és un element que, dissortadament, vam veure una experiència d'aquesta manca de coordinació. No és bo –suposo que en algun text històric sí que es parla i es diu que és bo que la mà dreta no sàpiga el que fa la mà esquerra–, però en els temes de gestió de l'Administració no és bo que la mà dreta no sàpiga el que fa la mà esquerra. I no és bo que una oficina de treball envii persones aturades a un centre sense saber que aquell centre no ha estat autoritzat per la Direcció General d'Ocupació perquè no té cap comunicació, i és pitjor quan es produeix un fet luctuós que fa que aquelles persones enviades hagin d'anar a un centre que, dissortadament, s'ensorra i genera morts. Per tant, aquest exemple que és necessària la coordinació, aquest exemple extrem és el que ens fa pensar que les oficines de treball de la Generalitat, no l'Inem, les oficines de l'Inem catalanes, com s'ha dit aquí..., perquè els aturats, a Catalunya, estan a les oficines de treball de la Generalitat, no a les oficines catalanes de l'Inem. D'aquestes, ja no en queden, estan depenent de l'Administració catalana de la Generalitat, que és el seu punt de referència. Per tant, el punt segon no li podem acceptar i el mantindrem amb els mateixos termes.

És possible, doncs, que sigui necessari fer una votació separada, però, en tot cas, el primer i segon punt proposem que es votin tal com els ha presentat el Grup Socialista.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En primer lloc, i abans de procedir a la votació, el secretari primer llegirà l'esmena transaccional als punts 3, 4, 5 i 6 de la Moció.

El secretari primer

Sí, gràcies, senyor president. El text que el senyor Rañé desitja que sigui posat a votació substituint del punt 3 al sisè, com anunciava el senyor president, amb el benentès que el Grup de Convergència i Unió no s'oposa a la seva tramitació, ja que el senyor Millo també signa aquest escrit, diria així: «3. Tenir en compte de forma preferent a l'hora de gestionar la formació ocupacional que fa el Departament de Treball els següents criteris...»

El president

Guardin silenci, si us plau!

El secretari primer

«a) La proporcionalitat en la distribució dels fons des del punt de vista territorial amb la necessària atenció a les accions de solidaritat interterritorial. b) Una discriminació positiva en les distribucions dels fons en les accions adreçades als col·lectius amb més dificultats, persones aturades de llarga durada o col·lectius amb especials dificultats. c) Una discriminació positiva a la distribució dels fons a les accions adreçades a les dones amb l'objectiu de compensar els desavantatges comparatius que pateixen per raó de gènere. d) Programar la formació ocupacional per tal que respongui a les necessitats de les empreses partint de les potencialitats de les persones aturades.

»4. Preparar la redacció d'una nova ordre que substitueixi l'Ordre del 20 d'octubre de 1997 sobre la realització de les accions de formació ocupacional i afins de caràcter ocupacional que promou la Direcció General d'Ocupació, acordada amb els agents socials, econòmics i institucionals presents en el Consell de direcció del servei públic d'ocupació, que reculli, com a mínim, els criteris establerts en: a) L'apartat vuitè 1.3 de la resolució 679/V del Parlament de Catalunya, de data 1 d'octubre de 1998, subsegüent al debat sobre l'orientació de política general del Consell Executiu, que insta el Govern a establir la programació de formació ocupacional segons els criteris d'objectivitat, transparència, seguretat jurídica i participació. b) El capítol quart de la Llei 25/1998, de 31 de desembre, de mesures administratives, fiscals i d'adaptació a l'euro, que estableix afegir un capítol novè regulador del règim jurídic de les subvencions i les transferències a la Generalitat al Decret legislatiu 9/1994, de 13 de juliol, que va aprovar el text refós de la Llei de finances públiques de Catalunya. c) El Pacte per a l'ocupació de Catalunya 1998-2000.

»5. Realitzar una auditoria, mitjançant la intervenció general de la Generalitat de Catalunya, sobre les programacions rebudes pels centres CEIF, SA; AND, SA, i TEO, SA en els exercicis 1994, 1995, 1997 i 1998 per determinar l'ús correcte dels fons públics gestionats.

»I 6. Realitzar una auditoria, mitjançant la intervenció general de la Generalitat de Catalunya sobre la programació de formació ocupacional finançada amb fons públics, gestionada per la cooperativa Keller, SCCL, durant els anys 1994, 1995, 1996 i 1997.»

El president

Moltes gràcies, senyor secretari.

Sembla clar que hem de procedir a dues votacions. En primer lloc, el punt 1 i 2 de la Moció i, separatament, els punts 3, 4, 5, i 6 que formen l'esmena transaccional que acaba de ser llegida. Hi ha acord per part dels portaveus?

Doncs, iniciarem la votació, en primer lloc, dels punts 1 i 2 de la moció.

Iniciem la votació.

Aquests punts 1 i 2 han sigut refusats per 30 vots a favor, 49 en contra i 11 abstencions.

A continuació, passarem a votar les esmenes transaccionals dels punts 3, 4, 5 i 6.

Iniciem la votació.

Aquests punts de la Moció, transaccionats, han sigut aprovats per la unanimitat de les senyores diputades i els senyors diputats presents en l'hemicicle.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política agrària

Passem al vint-i-cinquè punt de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política agrària. Presentada pel Grup Socialista, té la paraula per exposar-la el diputat senyor Ramon Vilalta.

Prego els senyors diputats que guardin silenci, perquè el senyor diputat exposant de la Moció pugui iniciar la seva intervenció.

El Sr. Vilalta i Oliva

Gràcies, senyor president.

El president

Prego de nou que guardin silenci. No, no comenci, no comenci... (*Remor de veus.*)

El Sr. Vilalta i Oliva

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. La Moció que presenta el Grup Socialista jo crec que reflecteix molt fidelment els termes del debat que vam mantenir amb el conseller d'Agricultura durant el Ple passat, a través de la corresponent interpellació. Aquell debat, a diferència d'altres ocasions en què obríem molts més assumptes i qüestions, vam centrar-lo moltíssim en la situació produïda, després de la Cimeira de Berlín, per l'aprovació de l'Agenda 2000, en allò que feia a la reforma de diferents organitzacions comunes de mercat i en allò que feia al reglament horitzontal i de desenvolupament rural pendents per a la seva aprovació definitiva aquest proper estiu.

De fet, aquest va ser el camp del debat que vam situar, i jo diria que, en termes generals, vam produir un acord suficient, almenys en l'apreciació del Grup Socialista, com perquè la Moció que hem presentat i que ara sotmeto a la seva consideració, contempli aquests aspectes i intenti cercar els consensos necessaris per emmarcar el que ha de ser el plantejament de la política agrària a Catalunya en aquests propers temps.

En primer lloc, per establir un criteri respecte a com creiem des de Catalunya que caldria repartir entre les diverses comunitats autònomes l'increment de rendiments o de quotes que s'han assignat a l'Estat espanyol en quatre productes, que són: en quota làctia; en increment de rendiment del cultius herbacis, és a dir, dels cereals; en l'increment dels caps primables de bestiar de carn, de vacum i en l'increment de drets de planta-

ció de vinya. Doncs bé, aquestes quotes que s'han aconseguit –i de les quals tots ens hem felicitat perquè signifiquen un increment net, més enllà del que ens temíem que passaria i que, per tant, valorem positivament–, com cal repercutir-les en el conjunt de l'Estat? El conseller d'Agricultura assenyalava en el curs d'aquell debat que els meus companys del Grup Socialista Obrer Espanyol feien un plantejament, per exemple, en la repercussió de la quota de llet que atengués, almenys en una part, els criteris específics que es podien donar a l'estructura de la propietat agrària de la cornisa cantàbrica.

Jo, naturalment, he de parlar en nom del PSC, i he de parlar atenent la realitat de l'estructura agrària a Catalunya, i, en el cas concret de les quotes lleteres, l'estructura agrària del sector aquí, a Catalunya, d'acord amb aquest plantejament. Nosaltres no tenim cap dubte que la proposta que hem de sotmetre a la consideració d'aquest Parlament perquè eventualment la faci seva i es converteixi en la norma directriu que hauria de mantenir el conseller d'Agricultura en el procés de negociació amb el conjunt de l'Estat, és que la repercussió d'aquests increments hauria de fer-se de forma proporcional al que han estat les produccions històriques de les diverses regions i nacionalitats espanyoles; estrictament atenent al que han estat les produccions històriques, actualment reconegudes per les diverses regions i nacionalitats espanyoles, i assignar la quota corresponent a cadascuna d'aquestes regions. Serà una altra qüestió discutir com les repercutim interiorment, en els quatre productes dels quals s'han obtingut increments nets. Aquest és el primer punt de la nostra Moció.

En els altres punts s'expressa de fet una preocupació de fons per part del Grup Socialista, pel que és la modificació d'objectius, que s'ha acordat en el marc de la Unió Europea per a l'assignació de recursos de fons estructurals d'acord amb aquests objectius. Dèiem l'altre dia que les zones rurals nostres, les zones en declivi industrial nostres i els barris urbans amb problemes de marginació, allò que hauria correspost, doncs, a l'objectiu 5b, a l'objectiu 2 i als programes Urban, ara se subsumeixen en un nou objectiu –únic i nou–, que és un nou objectiu 2, que subsumeix tres línies d'actuació tan diverses com aquestes: zones agràries que necessiten suport per al seu desenvolupament, zones industrials en declivi i barris urbans amb problemes de marginació. I, naturalment, els recursos procedents dels fons estructurals que s'hi han de dedicar no creixen tal com caldria. I, en conseqüència, es presenta un problema, que s'haurà de resoldre naturalment quan el Govern de la Generalitat faci una proposta, a les autoritats comunitàries, de definició de les zones, dels municipis i dels territoris susceptibles de ser beneficiats, de ser inclosos en aquest nou objectiu 2 i, naturalment, l'assignació de recursos que els correspon. I a partir d'aquí es fixa un criteri –estàvem parlant de política agrària i no d'una altra– que, en qualsevol cas, els recursos procedents de fons estructurals que es dediquin al que són les zones rurals de Catalunya, pendents d'ajuda per al seu desenvolupament, no siguin percentualment inferiors als que venien gaudint fins ara. Diríem que és una proposta de

garantia, «garantista», perquè es pressuposa una competència forta per endur-se uns recursos que necessàriament seran sempre escassos perquè estem parlant de zones, algunes d'elles molt poblades i amb molts problemes certament, que estaran pendents de l'assignació d'aquests recursos.

I en aquesta mateixa línia, en el punt 2 de la Moció, aquelles actuacions que proposi el Govern central que puguin tenir un caràcter supraregional o supracomunitari, que siguin excepcionals; que no sigui la norma utilitzar recursos, per exemple, per a infraestructures com el Tren d'Alta Velocitat, que tinguin estrictament un caràcter supraregional perquè, si això fos així, resulta que aquestes grans infraestructures que sempre són necessitades de molts recursos, acabarien xuclant, acabarien «xupant» recursos que fan falta per a altres actuacions.

I en el punt quart assenyalat naturalment que en aquest període que s'acosta del 2000-2006, estem davant d'una oportunitat històrica que Catalunya no hauria de perdre en termes de disseny de polítiques rurals, de desenvolupament rural i de polítiques agràries, per una senzilla raó: perquè en l'horitzó de l'any 2006 s'hauran incorporat ja, o s'incorporaran altres països procedents del centre o de l'est d'Europa, que desequilibraran naturalment la balança, els equilibris establerts en aquest moment del que són zones rurals i agràries d'Europa. I com que cal pressuposar que a partir d'aquell moment recursos que fins ara s'havien disposat també en els nostres territoris hauran de distribuir-se d'una altra manera, és un temps preciós, aquest del 2000-2006, com perquè des de Catalunya no es perdi l'oportunitat de dissenyar, i aplicar, i executar, en la mesura del possible, uns plans de desenvolupament rural i unes polítiques agràries adequades a les nostres necessitats i que aprofitin naturalment els recursos que estan disponibles. I això fer-ho d'una forma tan consensuada amb els sectors econòmics i socials, en aquest cas amb els sectors agraris, que signifiqui una línia directiva, un pla estratègic, en definitiva, de desenvolupament rural a Catalunya que vinculi el Govern i que vinculi els successius governs que puguin arribar a produir-se, de forma consensuada –ho repeteixo– amb els representants de les organitzacions agràries. I, si no hi ha consens amb el Parlament, almenys que hi hagi una informació puntual en el Parlament que pugui, que permeti que el Parlament i els seus grups parlamentaris, és a dir, les forces polítiques en aquest cas, puguin seguir de prop aquest procés i eventualment sumar-s'hi.

Jo crec que són els termes del debat que es va produir l'altre dia i les qüestions principals que a nosaltres ens agradaria que es resolguessin a través d'aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. No hi ha presentades esmenes, poden intervenir els grups per fixar la seva posició. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat senyor Jordi Ausàs.

El Sr. Ausàs i Coll

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, de manera breu el Grup Parlamentari d'Esquerra donarà suport als quatre punts de la Moció que presenta el Grup Socialista, on es fan unes propostes necessàries per tal que l'agricultura i la ramaderia i el món rural en general no quedin en el marc de l'Agenda 2000 en una posició clarament deficitària en relació amb altres països de l'entorn del concert europeu.

La Moció que ens presenta el diputat Ramon Vilalta proposa, de manera molt encertada, que el Govern de Catalunya no perdi pistonada, no perdi pistonada i negociï amb els seus socis espanyols, amb el Govern del Partit Popular, el repartiment de la quota lletera, l'increment de rendiments en els cultius herbacis, l'increment de drets de plantació de vinya, l'increment de caps de vacum susceptibles de rebre prima de la Unió Europea. I la Moció del diputat Ramon Vilalta aposta també per l'increment de la potenciació d'aquests quatre productes, és a dir: conreus –com hem dit– herbacis, llet, vi i vacum de carn, precisament perquè la Cimera de Berlín va aprovar aquestes quatre OCM, aquestes quatre organitzacions comunes de mercat, que són específiques d'aquests quatre importants productes.

La Moció Socialista ens proposa el que anomenen els proposants un repartiment proporcional en funció de la realitat productiva històrica de les diverses regions. Doncs, bé, el repartiment de la quota lletera i els criteris a seguir, entenem que és un bon exemple, un exemple ben significatiu, del que proposa avui el Grup Socialista. No hi ha dubte que per a un futur viable, per a un futur estable en el marc de l'estructura familiar agrària, cal de totes totes, almenys, mantenir –per no dir incrementar– el repartiment d'aquesta quota lletera a Catalunya, i en aquest repartiment de quota lletera ben segur que el que caldrà és prioritzar aquelles explotacions ramaderes, aquelles explotacions lleteres al capdavant de les quals hi ha productors, hi ha ramaders, hi ha pagesos joves, eh?

Totalment d'acord amb els punts segon i tercer de la Moció; és del tot convenient que els programes de desenvolupament rural s'adiguin, s'encaixin plenament en el que en podem dir l'àmbit nacional –eh?–, l'àmbit nacional català, en el marc de dur a terme una autèntica política d'estructures. I és necessari també que els recursos pressupostaris, la política inversora de la Unió Europea destinada al món rural, home, no minvi i, com a mínim, no decaigui.

El quart punt de la Moció socialista insta el Govern de la Generalitat a elaborar un autèntic pla de desenvolupament rural que tingui com a eix vertebrador, com a columna vertebral, l'empresa familiar agrària. Doncs, bé, entenem del tot prioritari l'establiment d'aquest Pla –això sí– consensuat amb tots els sectors –com deia molt bé el diputat Ramon Vilalta–, consensuat amb tots els col·lectius, que fixi prioritats, que fixi objectius, que fixi criteris –i quan dic criteris, penso que és molt i molt important en política de desenvolupament rural, perquè hem tingut ocasió d'explicar-ho i, si més no, fins i tot de denunciar-ho moltes vegades.

Ho hem dit en diverses ocasions, que calen uns criteris objectius i, per damunt de tot, uns criteris tècnics i en absolut, doncs, polititzats i partidistes i clientelars fins i tot a l'hora d'assignar, a l'hora de concedir ajuts en base a diferents programes de desenvolupament rural; em refereixo a ajuts europeus. Els programes Leader, que són gestionats precisament per la Direcció General d'Estructures Agràries de la Generalitat, podem afirmar que en uns llocs s'apliquen molt bé, correctament, i en uns altres, doncs, no és així o almenys en algun altre no és així i, per tant, no segueixen els mateixos criteris i prioritats arreu del territori.

El consorci Ceder Pallars, doncs que precisament gestiona els programes Leader als dos Pallars, no són en absolut un bon exemple en l'aplicació rigorosa dels recursos europeus provinents del programa Leader. I dir que el Consorci Ceder Pallars, amb els seus representants i amb el seu president al capdavant, en massa ocasions doncs ha fet assignacions clientelars, diria jo, i partidistes i poc objectives a l'hora de concedir aquests programes. Entenem que no tenen res a veure amb el desenvolupament rural i amb els objectius del programa Leader en la creació, doncs, de petits llocs de treball, de motors socioeconòmics en llocs rurals amb dificultats i on la realitat socioindustrial li és adversa, no té res a veure, dic, amb aquests objectius destinar aquests fons europeus del programa Leader a la construcció d'una guarderia, com és el cas de Sort, amb l'arranjament dels vestidors en el camp de futbol o, bé, doncs, amb la compra i adquisició d'un vehicle de taxi. Per tant, rigor, seriositat i benvingut sigui, estem completament d'acord amb la proposta del diputat Ramon Vilalta d'elaborar un pla integral de desenvolupament rural, que, a més a més, es presenti aquí al Parlament, que sigui el Parlament qui, doncs, l'avalui de manera periòdica i que, per tant, doncs, en el marc de la Comissió d'Agricultura, de la Comissió de Desenvolupament del Món Rural o en algun altre àmbit d'aquesta mateixa cambra legislativa els diputats i diputades facin el paper de control de l'acció del Govern.

Per tant, el nostre vot serà favorable al conjunt de la Moció presentada pel Grup Socialista, pel diputat Ramon Vilalta.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. A continuació, té la paraula, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, el diputat senyor Víctor Gimeno.

El Sr. Gimeno i Sanz

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el nostre Grup volem celebrar, de la interpellació passada, aquesta que avui porta a la Moció, dues coses: una, l'oportunitat i els continguts dels plantejaments fets pel diputat senyor Ramon Vilalta, però, al mateix temps, també l'actitud del conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, que almenys en la seva resposta menys cofoista, menys autosuficient, reconeixia que la situació del camp català és millorable i que, per tant, calia fer algunes actuacions i, per tant, no va discrepar excessivament dels plantejaments del Grup Socialista.

És evident que les primeres qüestions que es posen a la Moció fan referència a conseqüències de la modificació de la política agrària de la Unió Europea, de la nova Agenda 2000 i, per tant, com que els plantejaments també són lògics, era difícil, segurament, posar-s'hi en desacord. Ell ja va dir que també s'anava per aquesta línia i potser està bé que des del Parlament es faci un pronunciament que sempre reforça el que en diríem la capacitat de negociació d'un govern que pugui tenir al darrere i, segurament, tindrà el suport unànim de tots els grups de la cambra.

Per tant, dir que no entraré ja a valorar el tema de les repercussions de les modificacions de les diverses OCM. Crec que també per part nostra estaríem d'acord que els programes de desenvolupament rural han de respectar l'àmbit autonòmic i que els programes d'inversions pluriregionals haurien de tenir un caràcter molt excepcional, i afegiríem també que sobretot en aquests programes de desenvolupament rural es tingues en compte, realment, les necessitats del territori. I els vull contar una anècdota: al Montsià i al Baix Ebre es conta que una inversió de desenvolupament importantíssima van ser els més de 5.000 milions que va comportar el desviament de la línia de Renfe, que va comportar una reducció dels quilòmetres, però paral·lelament la pèrdua de l'estació de Tortosa i una nova estació d'Aldea-Tortosa-Amposta, per la qual veu passar la gent sense aturar-s'hi el nou tren Euromed..., per tant, maleïda la gràcia, el negoci que es va fer en aquesta gran inversió en aquest territori. Evidentment, han de ser programes de desenvolupament rural, però que beneficiïn directament el territori. I, en aquest sentit, parlar, com parla el tercer punt, que els recursos a assignar al nou objectiu 2 com a mínim no siguin inferiors en percentatge als de l'actual 5b, també hi estem, òbviament, totalment d'acord. I creiem que..., també ho vam manifestar i aprofito per dir que volíem presentar alguna esmena, però en comptes de fer això, com que estàvem preocupats no sols per la política agrària, sinó perquè la política agrària és una manifestació de la realitat del món rural, vam presentar una proposta específica, dins de la Moció subsegüent a la interpellació sobre desequilibri territorial, que va defensar, que va substanciar aquí el meu company Quim Novella.

Ell va presentar una sèrie de dades que jo en voldria recordar algunes: les comarques més rurals a la vegada són les més agràries, les de població més envellida, les que generalment tenen menys creixement del PIB i que la població no sols no augmenta al nivell de Catalunya, del conjunt de Catalunya, sinó que baixa. Per exemple, a les Garrigues la població disminueix, en els últims set o vuit anys ha baixat, i que la població allà, agrària, segueix sent superior al 30%, com passa de manera similar a la Terra Alta. I poblacions superiors al 20% de dedicació a l'activitat agrària serien les comarques del Montsià, la comarca de la Noguera, la comarca del Pla d'Urgell o la comarca del Priorat, en les quals també l'evolució en general no és excessivament positiva i que altres dades com és el percentatge de població de majors de seixanta-cinc anys també fa suposar que les perspectives del sector agrari, les perspectives de la pròpia població estan bastant en una situació de precarietat.

Per això allà plantejàvem, junt amb el que el Grup Socialista parla al punt 4 de l'elaboració de forma consensuada d'un pla de desenvolupament rural, diem també: elaborar una llei marc d'orientació de la política agrària, una reivindicació –jo diria– de la immensa majoria del sector agrari, fonamentalment de les organitzacions professionals agràries més representatives, i que reflecteix la voluntat de superar aquesta situació d'incertesa, aquesta situació de no saber per on han d'anar les inversions, les actuacions, la prioritat en la gestió agrària d'una bona part dels pagesos i dels ramaders i dels propietaris forestals de Catalunya, i que aquesta nova Llei marc estigués adaptada a l'actual Agenda 2000. El mateix conseller, en la seva intervenció, va assumir, va acceptar que el Pla director de política agrària està desfasat i va estar fet en una època en què la realitat europea, el tema de les subvencions, el tema dels productes, que han d'estar regulats, que han d'estar limitats o han d'estar potenciats, era diferent a ara. Per tant, és obvi que la realitat actual aconsella donar una orientació precisa a aquesta realitat agrària i que nosaltres plantejàvem que l'objectiu fonamental d'aquesta Llei marc, junt amb els plans o projectes o programes de desenvolupament rural, havia de ser fixar, mantenir la població agrària i l'activitat agrària, aprofitant al màxim els fons comunitaris. I, dins d'aquesta voluntat d'aprofitar-los, era mantenir les explotacions familiars agràries –crec que coincidim, formulat de diferent manera, coincidim els dos grups–, com dèiem, la necessitat de modular els ajuts, una actitud que no es podia, que abans no es permetia dins de la política de la Unió Agrària, de la Unió Europea, i que en aquests moments sí que es pot fer, limitant els sotes per a explotacions, afavorint, sobretot, les explotacions familiars agràries amb majors unitats de treball agrari o també per a diferents zones productives, ja siguin periurbanes, ja siguin de secà, ja siguin zones marginals, etcètera, de cara a reduir aquell famós desequilibri en què el 80% dels recursos comunitaris té un 20% de beneficiaris que són els grans propietaris i alguna vegada, fins i tot, els que no són ni directament explotadors de les seves propietats.

I els altres apartats nostres de la Moció aquesta també parlen de concertar amb el món rural, igual que la Llei, els plans de desenvolupament rural per aconseguir la màxima inversió del nou objectiu 2, en el sentit que de forma similar planteja el Grup Socialista, o atendre d'una manera preferent les zones d'agricultura poc productiva ampliant l'actual reduïda aplicació de mesures agroambientals –encara la major part de les ajudes europees, de mesures agroambientals no s'apliquen a Catalunya, per tant, vol dir que es perd una part important de finançament– i que estiguessin destinats al manteniment del paisatge i de la política forestal, sobretot en aquells aspectes o en aquelles zones en què la política de cuidar els boscos no és rendible des d'un punt de vista estrictament d'explotació i de gestió forestal.

Dir que, per tant, votarem favorablement tots els punts del Grup Socialista i, en tot cas, ja aprofito per demanar que també hi pogués haver una certa reciprocitat perquè hi ha complementarietat en aquesta part de la nostra proposta de reequilibri territorial.

Gràcies, senyor president.

El president

Pel Grup Popular, el diputat senyor Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, jo suposo que el senyor Víctor Gimeno no haurà defensat en la totalitat la Moció que després es veurà sobre el reequilibri territorial que ha presentat el diputat, també del seu mateix Grup, el senyor Joaquim Novella, o, en tot cas, jo crec que un tema és el reequilibri territorial, amb tot l'aspecte que defensa després la Moció que veurem del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, i un altre són els aspectes de política agrària que ha presentat el Grup Socialista, el diputat senyor Ramon Vilalta.

Jo voldria començar agraint a tots els grups, i especialment al Grup Parlamentari Socialista, especialment al PSC, el que ha estat una posició clara, una posició nítida, i el senyor Ramon Vilalta parlava en nom –i ho deia clarament– del PSC, del que ha estat aquesta negociació de l'Agenda 2000, temes que sembla que en un altre lloc, almenys a Madrid, el Partit Socialista Obrer Espanyol no parla de la mateixa manera; però de totes maneres nosaltres celebrem, des del Grup Parlamentari Popular, que al Parlament de Catalunya el Grup Parlamentari Socialista, el PSC, en definitiva, ens parli d'aquests avenços en sectors tan importants com el vacum, el lacti, els cereals, entre d'altres, no? Un sector dels herbacis, que ha incrementat el 10% del seu rendiment històric, passant de 2,6 a 2,9 tones, que s'ha reduït el preu d'intervenció a un 15%, escalonat en dues campanyes i que permetrà que les nostres produccions siguin més competitives en els mercats internacionals... És a dir que dins d'aquest paquet s'han incrementat 30.000 milions de pessetes anuals en el sector dels cultius herbacis. Que en el sector del vacum s'han incrementat gairebé un 20% el nombre de primes, tot igualant la mitjana comunitària, acabant també amb aquella discriminació que teníem a l'Estat espanyol i també a Catalunya en relació amb la resta dels països de la Unió Europea i que complementa la pujada que ja es va obtenir l'any 1996, amb cinquanta mil primes més. En definitiva, quan la resta de la Unió Europea ha patit una reducció de la seva quota global, en el sector del vacum, de drets, aproximadament, un 20%, a Espanya ha augmentat un 30%. I aquests increments en els ajuts externs, així com la introducció de noves subvencions, aconseguix que els productes espanyols passin de percebre de gairebé 70.000 milions de pessetes actuals a més de 124.000 milions a partir de l'any 2002, és a dir, gairebé el doble.

Pel que fa al sector làctic, se n'ha fet també referència a aquí i n'han fet referència fins i tot organitzacions professionals agràries a nivell de Catalunya, és a dir que es pugui negociar amb alguna comunitat autònoma, que pugui beneficiar alguna comunitat autònoma com, per exemple, Cantàbria, que pot ser que vagi malament als interessos del tipus d'explotacions... I l'altre dia també hi feia referència el mateix conseller, als interessos del tipus d'explotacions i de la magnitud de les explotacions que tenim a Catalunya. De totes formes, hi ha un augment de 50.000 tones, un augment

del 10% de la quota assignada des de la nostra integració i gairebé el 20% de la quantitat que es reparteix dins de tota la Unió Europea.

També voldria comentar un aspecte important en el que és l'OCM del vi, que ha estat negociada al marge de l'Agenda 2000, però que d'alguna forma es va aconseguir incorporar a l'acord global, no?

Recordem que a Espanya s'han desarrelat al llarg dels últims deu anys unes 220.000 hectàrees amb ajudes comunitàries, que representa el 45% del total desarrelat a la Unió Europea, però que al llarg dels propers set anys els fons previstos en la nova OCM faran que pugi 1.300 milions de pessetes davant els 650 o 700 actuals.

Es parlava, també, de les noves mesures per ajuts estructurals de desenvolupament rural, i s'ha acordat un increment de cinc punts percentuals en nivells màxims d'ajuts per inversions en la millora i millor organització de les explotacions agràries, és a dir, un augment de quasi el 67% de l'import màxim sobretot pel que fa referència als ajuts a la instal·lació de joves agricultors, una ampliació de les zones on s'apliquen mesures compensatòries.

És a dir, nosaltres, des del Grup Parlamentari Popular, observem, i també ho observem els diferents grups parlamentaris d'aquesta cambra, que falta que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió doni la seva opinió al respecte. Però per boca del conseller d'Agricultura es destacava el que ha estat o el que es creu que ha estat una bona negociació política fins aquest moment –i a política em referiré més endavant–, una bona negociació política per part de la que ha estat principalment ministra d'Agricultura, la senyora Loyola de Palacios.

Tot el que he esmentat fins ara té una estreta relació amb la Moció que estem debatent perquè tot l'exposat es desprèn de la pretensió de la Moció, és a dir, la repercussió a Catalunya dels acords aconseguits a la cimera de Berlín, i en funció de l'aplicació que se'n faci dins de l'Estat espanyol.

El Grup Parlamentari Popular considerem que la Moció que avui es debat, interessant Moció que avui es debat, en aquest moment està precipitant esdeveniments en el que poden ser negociacions i en el que són negociacions que en aquest moment s'estan duent a terme. Abans feia referència a què aquests acords són acords polítics, i són acords polítics en no estar aprovats els reglaments, que han de recollir les disposicions legals, i que en principi està previst que siguin aprovats pel Consell en les pròximes reunions a celebrar els propers dies 17 i 18 de maig.

És cert que dins de l'Estat espanyol s'han d'aplicar els nous increments de la quota làctia, del vacum, dels rendiments històrics abans esmentats. I en aquesta línia ja s'ha celebrat una primera reunió entre el Ministeri d'Agricultura, els representants de les comunitats autònomes –en alguns casos consellers, en altres casos directors generals– i organitzacions professionals agràries. És a dir, un consens, o intentar buscar un consens, per a la millor fórmula de repartiment de les OCM, principalment, a què abans he fet referència, és a dir, fixar una línia d'actuació que estarà relacionada amb la

8164

importància de cada sector, a cada comunitat, per finalitzar aprovant els criteris en el si d'una conferència sectorial amb els consellers d'Agricultura de totes les comunitats autònomes.

És a dir, hem de tindre clar que potser en el sector del vacum Catalunya té unes diferències, i les té, per cert, amb la comunitat autònoma de Cantàbria, per exemple, però que amb la OCM del vi també tenim unes diferències amb d'altres indrets, com pot ser Extremadura, com pot ser Castella - la Manxa, o com pot ser, per exemple, agricultura.

Per la qual cosa, tot i la possible –i en som conscients–, tot i la possible adopció en un futur dels principis que recull la mateixa Moció que ens presenta avui el Grup Parlamentari Socialista, nosaltres creiem que aquesta prefixa uns criteris que s'han d'adoptar en les conferències sectorials abans esmentades, motiu pel qual el nostre Grup avui s'abstindrà davant d'aquesta Moció.

Gràcies, senyores diputades, senyors diputats, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula la diputada senyora Glòria Pallé.

La Sra. Pallé i Torres

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, permetin-me...

El president

Per favor, guardin silenci perquè la senyora diputada pugui començar. Endavant, senyora diputada.

La Sra. Pallé i Torres

Gràcies, senyor president. Permeti'm, en primer lloc... Com han fet altres portaveus d'altres grups parlamentaris, nosaltres també felicitem l'oportunitat de la presentació de la Moció i, per tant, de l'anterior interpellació, al Grup Socialista i, en concret, al diputat senyor Ramon Vilalta.

Dit això, i per tant, doncs, valorant aquesta oportunitat, dir que aquesta Moció també la sentim nostra. I quan faig aquest comentari no ho faig amb cap mena –i el diputat senyor Vilalta em comprendrà–, amb cap mena d'interès o d'intent de rebatre cap mena de protagonisme als qui han presentat aquesta Moció.

Però sí que ho dic per dos motius. Del primer, el senyor Gimeno n'ha fet esment a la seva dissertació: el mateix conseller i vostè mateix, quan van lògicament replicar-se l'un a l'altre, vostè mateix va expressar –i així consta en el *Diari de Sessions*– que no tenia cap inconvenient, lògicament –i és el bo precisament del que fem aquí els diputats i diputades–, de recollir temes que ell va plantejar i que vostè ha recollit en la seva Moció, com per exemple –i no m'hi estendré– tot el que parla vostè dels criteris de proporcionalitat lineal en temes de quotes i de superfícies. I també perquè sé que vostè mateix i el

conseller, un cop acabat el Ple, varen consensuar en gran part això.

Aquest és el motiu per què jo deia que també –i sense cap mena de treure protagonisme a vostès–, d'alguna forma, nosaltres també la sentim nostra. Si ens la sentim nostra vol dir que és evident que la votarem a favor i que la votarem, a més, jo diria, de bon gust a favor. Per què? No es tracta tant de reproduir les intervencions que han fet altres diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula –i que per tant l'únic que faria, n'estic segura, és avorrir els diferents diputats i diputades repetint aquells arguments que molt ben explicitats han fet els altres portaveus–, sinó dir el següent: si més no, pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió –si m'ho permet, la interpretació lògicament és nostra–, bàsicament, essencialment, darrere de la Moció del Grup Socialista, per nosaltres, hi ha un tema que és clau, que l'han dit vostès, però aquest per nosaltres és el més important perquè marca sobretot allò que ens preocupa tant i tant als diferents grups parlamentaris en el tema de l'agricultura i la ramaderia, que és dir com es resol dins de l'Estat espanyol l'aplicació de la cimera de Berlín. Aquest és el tema clau. *(Pausa.)* No, no, que ho han dit vostès.

Hi ha una cosa que és veritat: la cimera de Berlín –i ho deia el diputat senyor Fabregat, i ho va dir el conseller en la seva intervenció– ha marcat uns aspectes que un pot valorar més positiu i un altre no: és qüestió de subjectivitat o de valoració política. En tot cas, ho va expressar ell i nosaltres ho reiterem: que en molts casos hem de congratular-nos que pensem que hi podem guanyar, i molt.

Dit això, sí que és veritat una cosa. Quan dic que és el tema clau és perquè els acords de Berlín el que marquen és un terreny de joc per Espanya; els diferents reglaments, els diferents acords en els diferents camps marquen un terreny de joc. I ara ens trobem, i nosaltres som diputats i diputades del Parlament de Catalunya –de Catalunya–, ens trobem en un terreny de joc delimitat –dic, més bo o més dolent, el que tenim– i del que és es tracta és que agafem la posició.

Vostès comprendran –perquè imagino que quan juga el Barça, em permetran aquesta broma, tots tenim pressa per seguir-ho bé directament, els que tenen més sort, i altres que no en tenim tanta, perquè són d'altres indrets, potser a través de la ràdio, si t'agafa al cotxe, o de la televisió, o d'altres mitjans– el següent. En futbol aquest llenguatge l'entenen molt bé els entrenadors: cal posicionar-se molt bé en el terreny de joc, cada u en l'àrea que li toca, perquè no et facin un gol i perquè tu en puguis fer molts. Aquí és el mateix. Legítimament cada comunitat autònoma –legítimament– buscarà, perquè té uns interessos legítims i té unes necessitats, allò que li interessa. Però ho deia abans: nosaltres som diputats i diputades del Parlament de Catalunya, i el Govern de la Generalitat és el Govern de Catalunya. I per tant l'oportunitat d'aquesta Moció... I ho deia el senyor Vilalta i ho deia el senyor Gimeno, i no sé si també ho deia el senyor Ausàs, què és l'important. Vostè sí que ho ha dit molt explícitament: que ho fem amb el màxim de consens possible, perquè –ho deia ell i ara jo tan sols ho reproduïxo– significa pel nostre Govern

una posició de molta més força, que els diferents grups parlamentaris, i per tant els representants, en definitiva, de la societat catalana, tinguin sobretot una línia i un nord que vagi en la mateixa direcció, i –com no dir-ho i no obviar-ho– també que, al sector agrari i ramader, es consensuï tot aquest pla que anem a dibuixar.

Per què diem això? El senyor Fabregat n'ha fet referència, però a nosaltres, per exemple, ens consta –i dic de forma no oficial, sinó oficiosa– que, responent això que deia jo dels interessos de cada comunitat i les seves necessitats, alguns, que és lògic, perquè vostè ha parlat del vacum, del vi, ho podríem anar detallant, tenen uns interessos que no ens van bé a nosaltres i uns plantejaments que no ens van bé a nosaltres. Perquè nosaltres entenem –i ho repeteixo– que l'oportunitat de la Moció és precisament delimitar aquest terreny de joc, que són les nostres pròpies necessitats.

Crec, pel que han dit i cada u ha expressat, i com a última persona que intervenc, que serà bàsicament, jo diria que amb un ampli consens. I a més a més el Grup Popular –si jo no ho he entès malament– ha dit que s'abstendria –ho he entès així–, però no obstant ha valorat jo crec que en positiu, tot i que ell ha fet un plantejament de confiança, o del que sigui.

Dir una cosa. Nosaltres, amb la Moció, hi estem completament d'acord en tots els punts. No m'hi estendré ni ho reiteraré. Sí fer algun comentari perquè em sembla que d'alguna manera complemento la informació que han donat alguns altres diputats. Certament el conseller ho va reconèixer: el pla director està desfasat, està desfasat respecte al que és la nova política europea. I ell mateix... I vostès saben que hi ha una resolució aprovada en aquest Parlament després del debat de política general que fa que en aquests moments s'estigui ja treballant en l'elaboració d'un pla director que s'adapti a aquesta nova política europea, en definitiva, a l'Agenda 2000.

I vostè ha plantejat una cosa, que això és el que volia traslladar a la cambra, que també és molt important. També en aquests moments hi ha estudis –i que és bo que sigui per consens– de la Llei marc de política agrària, que en definitiva és la que ens ha de marcar tot aquest procés que abans hem comentat.

Senyores i senyors diputats, jo crec que avui és d'aquells dies que per l'hora que estem, per les mocions que hem fet, perquè és el segon dia de Ple, de vegades relativitzes –tots plegats– la importància d'una moció o no. Jo crec que aquesta en té molta i que és una moció –permetin-me que els ho digui– estrictament política. Que sigui amb el màxim de consens de l'arc parlamentari, crec que és molt bo per donar força a la negociació dels interessos dels nostres pagesos i dels nostres ramaders, perquè en definitiva, ho hem dit pel dret i pel revés, la globalització de l'economia no s'escapa al sector primari, el mercat mundial està liberalitzat i l'Agenda 2000 ens marca uns nous horitzons. Aquí hem d'estar ben posicionats, i avui jo crec que farem un exercici per ajudar que, això, ho facin.

Per tant, felicitats, i sumar-nos a la proposta del Grup Socialista.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. No havent-hi esmenes, iniciarem la votació d'aquesta Moció.

Abans, però, de la votació, per un problema de dificultat electrònica, haig de demanar a totes les senyores diputades i a tots els senyors diputats que treguin la seva targeta del lloc on la tenen situada, cada u davant dels seus escons, perquè és el que m'ha demanat el servei informàtic perquè aquesta votació es pugui efectuar de manera regular. Que tothom tregui la targeta i la torni a posar en el seu lloc.

(Remor de veus.)

Prego que no hi hagi telèfons mòbils a l'hemicicle, que aquesta Presidència, i la Mesa en el seu conjunt, ho té expressament prohibit.

Tothom ha fet l'operació que he demanat de fer? Doncs, iniciarem la votació d'aquesta Moció.

Iniciem la votació.

Aquesta Moció ha sigut aprovada per 78 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre política lingüística

Passem al vint-i-sisè punt de l'ordre del dia, Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre política lingüística, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana. Per exposar-la, té la paraula el diputat senyor Josep Huguet per un temps màxim de deu minuts.

(Remor de veus.)

Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que guardin silenci perquè el senyor diputat que ha d'exposar la Moció pugui iniciar la seva intervenció. Ho repeteixo, guardin silenci.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. La Moció presentada pel Grup d'Esquerra Republicana entorn del desenvolupament d'alguns aspectes de la Llei de política lingüística consisteix bàsicament a desplegar tres qüestions, totes elles considerem que bastant clau a l'hora de fer avançar la presència del català en diversos àmbits en els quals encara es troba en situació d'inferioritat.

Un dels aspectes que discutíem l'altre dia fa referència a un dels instruments que en el seu moment es va determinar que fossin clau a l'hora de la normalització, com va ser la creació del Consorci per a la Normalització Lingüística, en el qual participen la Generalitat i representacions institucionals dels ajuntaments de Catalunya.

Si bé en un primer moment la funció d'aquests consorcis va ser incentivar, provocar la normalització en la mateixa Administració local, enteníem que, passats deu anys de la seva creació i amb una nova Llei de política lingüística a sobre de la taula, no podia ser que bona

part de les hores dedicades, dels funcionaris —uns quants centenars— dedicats al tema de la normalització del català, bàsicament, es destinessin a corregir pàgines de la mateixa Administració local. Enteníem que, a hores d'ara, ja hauria de ser una labor, la correcció —a més, quan hi ha programes informàtics que quasi ho fan automàticament— internalitzada dintre dels costos de la mateixa Administració local, i que els consorcis haurien de servir per altra cosa que no per fer correcció lingüística, o simples cursos, molts cops sense criteri de quins són els sectors clau als quals han d'anar destinats. I en canvi, en aquestes hores de treball dels consorcis, quedaven pendents tot el que és normalització del català en l'àmbit econòmic i social; per tant, en un àmbit en el que cal és una labor divulgadora, una labor, fins i tot, diria, de seducció, que significa, possiblement, menys hores de despatx i més treball de camp. Per tant, l'avaluació —posats en contacte amb membres del sector—, per part nostra, era crítica i, per això, amb una visió constructiva, i no entrant a desqualificar, en absolut, l'organisme, enteníem que calia una avaluació externa a l'organisme per tal que hi hagués un balanç crític, exterior al sistema, per determinar les seves eficiències o les seves ineficiències en funció de les noves perspectives lingüístiques legals en aquest moment. I això és el que preteníem en el primer punt de la Moció, i també en el segon, en el qual reclamàvem un pla que sembla que podria ser que ja estigués en marxa, però reclamàvem un pla per desplegar les noves funcions d'aquest Consorci, a la vista de la nova Llei de política lingüística aprovada. Aquesta, doncs, era la primera de les qüestions plantejades pel Grup d'Esquerra en la interpellació del dia passat.

I hi havia el següent bloc, que ens preocupava i ens preocupa, que és la presència del català en l'ensenyament no reglat, perquè, si bé és clar que el català és la llengua pròpia de l'ensenyament reglat, no queda clar —queda ambigu, en la mateixa Llei— quin és el paper d'aquesta llengua en els ensenyaments no reglats de Catalunya. I a preguntes d'aquest diputat mateix, les respostes de la Conselleria de Treball, per exemple, indicaven que, en alguns ajuntaments, en alguns municipis de Catalunya, hi havia una autèntica situació marginal en l'oferta de cursos de formació ocupacional en llengua catalana. Per tant, una de les propostes anava destinada a garantir que, almenys, hi hagués un equilibri en l'oferta de cursos de formació ocupacional en llengua catalana per tal que els treballadors aturats catalanoparlants —o no, però que volguessin utilitzar el català com a llengua d'escolarització en l'àmbit de l'ocupació— poguessin utilitzar, poguessin tenir, almenys, llibertat d'elecció pel que fa a les dues llengües oficials a Catalunya. En aquest sentit anava la tercera proposta de la Moció, per garantir aquest equilibri lingüístic en el sector de la formació ocupacional.

Hi havia un altre element important, perquè entenem que, quasi, quasi es podria parlar d'ensenyament obligatori, que és l'àmbit de les autoescoles. Pràcticament, la majoria de la població ha de passar per una autoescola per aprendre a conduir —qüestió pràcticament necessària per anar pel món avui dia—, en una situació que, també a preguntes d'aquest diputat, no quedava aclarida la presència del català en aquests ensenya-

ments, ni en els materials de suport a aquests ensenyaments, ni en els exàmens corresponents a aquests ensenyaments de conducció. Per tant, la proposta era que hi hagués un reglament que desplegués la Llei de normalització en l'àmbit de les autoescoles, tenint en compte que les autoescoles —com deia abans— són, de fet, un ensenyament que es pot considerar obligatori a Catalunya.

I finalment, el tercer bloc de propostes anaven vinculades a la presència del català al treball. És evident que hi ha hagut una voluntat per part del Govern d'establir convenis amb empreses de Catalunya, que aquests convenis han garantit —tot i que no completen, ni molt menys, tot el ventall de l'economia del país, però—, han garantit una certa oferta de productes i, en fi, de propaganda o de publicitat en català de cara als clients, però, en canvi, aquests mateixos convenis no garantien la presència del català com a llengua de treball, interna a l'empresa, quan la mateixa Llei de normalització lingüística preveia la necessitat de desplegar, també, i fomentar, almenys, l'equilibri lingüístic, també, al si de les empreses.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

I això, també en aquesta línia, nosaltres proposàvem tres punts: un pla d'estímul i foment de l'ús del català als centres de treball, en aplicació d'un apartat de la Llei, que és el 36.2, de la Llei de política lingüística; proposàvem redactar un model de clàusules lingüístiques i, en cas que estigués redactat, incorporar aquest model als convenis col·lectius que s'anessin negociant d'ara en endavant a Catalunya, de manera que es garantís —com diu la Llei— el coneixement del català i el seu ús als centres de treball, en els contractes laborals, en els fulls de salaris i tota altra documentació, en aplicació de l'apartat corresponent de la Llei lingüística, i finalment, un apartat en què sí que es concreta molt la Llei de política lingüística, que és l'existència de rètols i informacions de caràcter fix a l'interior de les empreses, que, almenys, estiguin en català; que aquesta realitat passés a formar part de les tasques d'inspecció dels departaments corresponents o dels organismes corresponents que haguessin d'inspeccionar per altres motius les empreses. Per tant, que aquest element, que era claríssimament obligatori, dels pocs que quedaven clars i no confusos en la Llei, es posés en marxa, i es donessin les ordres pertinents als organismes d'inspecció pertinent perquè, dintre de les seves necessitats o de les seves obligacions, hi hagués també l'anàlisi visual, *in situ*, de les situacions d'aquests rètols i les informacions de caràcter fix, amb la presència del català en aquests àmbits.

Per tant, en la línia que ens ha caracteritzat, després de l'aprovació d'una llei que nosaltres no vam acordar, precisament, perquè enteníem que quedaven molts punts pendents de desenvolupament que no eren garantits, en canvi, ens hem proposat impulsar el seu desplegament per veure si se'n pot anar concretant alguna cosa positiva; en la mateixa línia que s'han impulsat aspectes de cine, aspectes de ràdio i alguns altres aspectes en la informàtica, avui tocava avançar en aquests

àmbits del català en el lloc de treball, del català en la formació ocupacional i de l'ús mateix del principal instrument de normalització, que són els consorcis. En el benentès que hi ha hagut una negociació amb el Grup de la majoria i que s'ha arribat a unes certes transaccions, que crec que garanteixen que el nucli central de la nostra proposta sigui assumit, ja avanço que, des del Grup d'Esquerra Republicana, acceptem, evidentment, les transaccions que hem negociat amb el Grup de la majoria, en el benentès que tot plegat ajudarà a fer avançar el català en uns àmbits on, desgraciadament, encara és marginal.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Huguet. Com bé ha dit l'illustre diputat, ha estat el Grup de Convergència i Unió que ha presentat diverses esmenes a aquesta Moció; per presentar-les, té la paraula la diputada senyora Rosa Bruguera.

La Sra. Bruguera i Bellmunt

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com vostès saben, no és la primera vegada que es tracta en aquest Ple i en comissió del Consorci per a la Normalització Lingüística, i de totes aquelles actuacions necessàries per tal que el català, llengua pròpia de Catalunya, pugui afrontar els reptes de futur amb plena confiança.

En la seva interpel·lació, el senyor Huguet reconeixia la necessitat de destinar el Consorci a la tasca d'assegurar l'ús social, precisament, en aquelles franges amb dificultats reals de penetració del català. Els centres de normalització lingüística han fet i continuen fent una funció necessària i, sobretot, molt professional. Ara bé, jo crec que sempre és bo que, al cap d'un temps, tot-hom es replantegi si és bo allò que s'estava fent, si s'ha de canviar, si es pot canviar, si es pot orientar cap a nous àmbits, si respon als reptes de futur..., i aquí podríem fer un reguitzell de «sis» que..., com ara si comptem amb suficient, amb poc o amb massa personal; si han de continuar fent els cursos al mateix lloc o a zones més deficitàries; si la tasca no ha de ser tant de correcció; si aquesta s'adreça més al públic i menys a l'Administració, i així podríem anar continuant. És per això que coincidim que cal una avaluació de la tasca portada a terme pel conjunt d'organismes encarregats de fer-la, i lògicament, entre aquests, hi consta i intervé, també, el Consorci per a la Normalització Lingüística. És aquí, en aquest sentit, que anava la nostra esmena.

Pel que fa a la confecció d'un pla, com vostè ja sap, és el Consorci el que té, el que elabora el seu propi pla any rere any, i aquest any ja l'han aprovat els seus òrgans directius. I pensen aprovar-lo en un pròxim plenari que tenen establert per a no sé quin dia del mes de maig –ara no recordo exactament la data. És per això que jo li demanaria que, aquest punt, el retiressin i esperéssim, perquè crec que és bo, també, que esperéssim a tenir aquesta avaluació per veure si presentem una nova iniciativa, i en quina línia ha d'anar aquesta nova iniciativa. En aquell moment, si s'ha fet ja l'avaluació, sa-

brem les necessitats que hi ha, sabrem amb què comptem, podrem cobrir aquells dèficits que es vegin i podrem anar, realment, un pas endavant en l'ús social de la llengua.

Entrant ja en l'apartat formatiu, he de dir que, quant al tercer punt, cal dir que ara ja comptem amb un 50% dels cursos de formació ocupacional que es donen en català, si això ho mirem des d'un punt de vista global, és a dir, per a tot Catalunya. Però, com deia en el passat Ple el conseller, totes aquelles persones que tenen més de vint-i-vuit anys –deia ell– han estat condemnades a ser analfabets de la seva pròpia llengua. Aquest dèficit, realment, es va cobrint, es va avançant, però en aquells indrets on resideix una població provinent d'altres zones de l'Estat, la introducció del català és molt més lenta. Ara, crec, de tota manera, que és el moment de donar un pas endavant. Per tant, d'incrementar l'oferta de cursos en català per no discriminar ningú, i perquè estem en una situació en què la majoria de la població entén el català i és generalitzat el desig d'avançar en el respecte dels drets lingüístics de tots els ciutadans i de totes les ciutadanes.

Passant al quart punt de la Moció, cal recordar que, el passat 15 d'octubre, la Comissió de Cultura aprovava una proposició no de llei portada, precisament, per part del nostre Grup, pel senyor Joaquim Ferrer, en què s'instava el Govern a realitzar les accions necessàries per tal d'arribar a una oferta del 50% dels cursos en català. Per això es deia que calia intensificar el diàleg amb els afectats, proporcionar mitjans per tal que poguessin fer-los efectius i, entre aquests mitjans, lògicament, un dels que destacava era la capacitació lingüística del professorat. El cert és que, realment, s'ha avançat molt, i és aquest un moment en què es pot prendre un nou compromís: el de confeccionar, el d'elaborar un reglament, i es pot fer perquè les bases per a la seva efectivitat, realment, estan posades. És amb aquesta voluntat que, junt amb el Grup d'Esquerra, hem confeccionat una transaccional que ens permetrà l'aprovació d'aquest punt.

Respecte al tercer apartat de la Moció, compartim la necessitat de portar a terme un pla d'estímul i foment de l'ús del català en els centres de treball, però considerem bastant improbable –i això, vostè, crec que ho entendreà– de poder-lo efectuar durant aquest any. El que sí que creiem és que podria estar llest a començaments de l'any que ve, com a màxim abans de l'estiu, però la nostra esmena aquí contempla, deia, «al més aviat possible», i amb una transaccional que hem confeccionat diem «no més enllà de finals del 2000».

Tots sabem que la Llei de política lingüística va fent el seu camí, un camí que, quan es va votar en aquest Parlament, no es preveia fàcil i, realment, no ho ha sigut. Vostès saben que la voluntat del Govern és la d'avançar en tots els camps que assenyala la Llei, i que tots coneixem a bastament, perquè la mateixa Llei comporta que el Govern hagi de presentar anualment un informe al Parlament. Aquest any el va presentar en el *Butlletí Oficial* número 386, de 31 de març, d'aquest mateix any; o sigui fa només molts pocs dies.

Per tant, per una banda, l'informe, però per una altra banda, la mateixa Llei comporta que es vagi avançant i que el conseller va dir que volia avançar fent, marcant prioritats. És a dir, marcant prioritats volia dir oposant-se a aquells sectors que veia més difícil, que realment hi havia més dificultats en tots els sentits i acabant, perquè, normalment, quan comences amb els que porten més dificultats, saps que pots avançar col·lateralment amb altres que realment no en tenen.

És per tot això que, repassant aquest informe es confirma la gran tasca portada a terme i, tal com va dir el conseller, la voluntat de prioritzar-les... El balanç, considerat globalment, crec que realment és molt positiu.

I pel que fa a l'elaboració d'un model de clàusules lingüístiques per ser incloses als convenis col·lectius, cal dir que la Comissió de seguiment de les actuacions de normalització lingüística en l'àmbit laboral, que està constituïda en el si del Consell de Treball de Catalunya, ja va aprovar aquestes clàusules el 16 de setembre del 98. I van ser ratificades per la Comissió permanent del Consell de Treball, en la seva reunió del 25 de gener del 99. Aquestes clàusules que, si vol, les hi puc passar, comprenen des dels rètols, les informacions de caràcter fix, els anuncis i els avisos, passant per la senyalització i els cartells d'informació de caràcter fix i els documents d'oferta de serveis per a totes les persones usuàries i consumidores, així com la programació d'accions i cursos de formació continuada pel que fa al coneixement del català, fins a la creació d'una comissió de normalització lingüística per a aquelles empreses de més de cinquanta treballadors; i per a aquelles empreses de més de cinc-cents treballadors, la creació d'un servei lingüístic d'empresa. Tot això, amb la constatació que hi participaran la direcció de l'empresa, les seccions sindicals i la representació dels treballadors. Per tant, l'esmena presentada recull aquest acord del consell de treball i proposa fomentar la inclusió d'aquestes clàusules en tots els convenis que signin a partir d'aquest moment.

Aquesta Moció, a la qual convido tots els grups parlamentaris a sumar-s'hi, representa un pas més per «deixar enrere» —com diu en la presentació d'aquest informe— «la situació d'anormalitat en què la va deixar el franquisme i la situa en el lloc que li correspon entre les llengües d'Europa». És amb aquesta voluntat, doncs, que nosaltres hem present les esmenes, les transaccionals que ara passo a la Mesa.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Bruguera. Després les llegirà un senyor secretari.

Ara és l'hora de la intervenció dels grups que ho desitgin i que no han presentat esmenes a aquesta Moció. Pel Grup Mixt..., veig que hi renuncien. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el senyor Guíllot.

El Sr. Guíllot i Miravet

Sí, senyor president. Des de l'escó. El nostre Grup Parlamentari donarà suport al conjunt de la Moció presen-

tada pel senyor Huguet, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Fins i tot em permeto afirmar que les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, per exemple, la primera i la tercera, milloren el text inicialment proposat, i també, en cas que fossin acceptades, nosaltres hi votariem afirmativament.

I amb tot, ens agradaria fer dues puntualitzacions; en primer lloc, des del nostre Grup Parlamentari voldríem que aquesta Moció tingués eficàcia. I això vol dir que seria indispensable que hi hagués recursos —no hi ha recursos suficients—, de tal manera que a l'hora d'elaborar els propers pressupostos per a l'any 2000, aquesta Moció estigui present i, evidentment, tingui el seu reflex a nivell pressupostari.

I, per últim, que ens neguiteja que en la vida dels centres de normalització lingüística no tinguin prou connexió amb la resta de centres del Consorci. Hi ha un element de certa incomoditat per part dels professionals d'aquests centres, on sembla que cada un..., que no hi ha una coordinació, que la programació unitària és inexistente, que cada centre és un món independent; en definitiva, que hi ha una certa sensació de desànim entre el personal del Consorci. I és per això que també ens agradaria que aquesta Moció permetés avançar en aquest sentit de coordinació. Amb tot, el nostre Grup Parlamentari, hi donarà suport.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Molt bé, moltes gràcies. El Grup Popular vol intervenir? Té la paraula per fer-ho el senyor Eduard Escartín.

El Sr. Escartín i Sánchez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, aquesta Moció subsegüent és indubtablement filla de l'esperit que ha inspirat la Llei de normalització lingüística o de política lingüística. Per tant, si nosaltres estem en contra de la premissa major, és lògic que estem en contra de les menors i la conclusió. En certa manera, jo diria que aquesta Llei, que a vegades en diem allò..., d'imposició lingüística, però diem de normalització lingüística, doncs, té una sèrie de decrets, i la proposta que hem llegit, molt atenta, perquè, a més, la trobo molt il·lustrativa del senyor Huguet, doncs, podia ser un esbós de decret, eh?, aquesta Moció subsegüent. No en tenim prou d'haver fet el ridícul en el tema del cinema; no en tenim prou amb el cop de bàcul que ens han donat a Brussel·les amb l'etiquetatge, sinó que insistim en aquest camí.

Convergència i Unió, la senyora Bruguera, ens dona una versió més edulcorada, més passadora i, bé, un podria dir, doncs, escolta..., coses, unes vaguetats del senyor Huguet i unes concrecions més de la senyora Bruguera, deixem-ho passar... Però, francament, no. Podríem dir: retirem-nos; llegim el que el que vam dir per activa i per passiva quan vam discutir aquesta Llei i prou. Però jo crec, pel respecte que em mereix el senyor Huguet, el seu Grup i aquesta cambra, ens insisteix o ens predisposa a insistir i a comentar aquests punts dels del nostre punt de vista, potser, amb una certa

reducció *ad absurdum*, però per veure determinades, diguem-ne, conseqüències que les estem palplant des de fa..., l'última, de vint-i-quatre hores. I per tant, això, vull dir, que aquesta desassenyada intervenció política i governativa, amb els usos lingüístics de la societat catalana, va pel mal camí. I vull analitzar breument algunes qüestions.

Primer, realitzar una avaluació de la Llei... —que consti que per mi el text que val, encara que ell diu que ho retira, però l'esperit és el que diu del senyor Huguet—, realitzar una avaluació de la Llei. Bé, si no volem la Llei estem oposats a aquesta avaluació. El Consorci desplegarà noves funcions. Nosaltres volem que plegui el Consorci, no? Bé, no que desplegui...

Després, els cursos de formació ocupacional... Bé, això ja ho vaig dir a la Comissió de Cultura, ho repeteixo, prou desgràcia tenen les persones que han de recórrer a aquests cursos perquè no troben feina que, a sobre, encara, el 50% en català, amb la qual cosa s'haurà de refer els pobres monitors i tot això... Escolti, primer que compleixin la seva funció, i després la llengua serà el de menys. Per tant, absurd.

Segona. Intromissió en les autoescoles. Escolti, i les acadèmies de ball, per què no, també, eh? O els gabinets dels dentistes? En fi, no sé, és una cosa..., jo crec que, en fi, podríem posar exemples d'aquests, a veure si així s'adonen del que estan dient.

L'altra qüestió és redactar els contractes en català, em sembla molt bé, es pot fer. La Generalitat té infinitat de serveis de traducció, però això ho demanaran els treballadors, els sindicats, si ho consideren necessari, o els empresaris. Pensem que l'últim informe de l'Ajuntament de Barcelona sobre les inversions estrangeres al nostre país, concretament, a Barcelona i sobretot comparant-lo amb Madrid, una de les queixes, a part dels lloguers i del preu de les oficines, són les polítiques lingüístiques; a part de la ignorància lingüística de llengües estrangeres, la política lingüística. Tot això no s'entén més enllà del Pirineu i de l'Ebre. I per tant, nosaltres vivim d'aquesta qüestió i, per tant, és important que no posem més obstacles dels que ja hi ha.

L'altra qüestió és que jo crec que el mateix síndic, que ara hem sentit, el síndic de Greuges, entre les queixes dels treballadors, que n'hi ha moltes, sobre situació laboral, n'hi ha poquíssimes, per no dir cap, de veure que en un lloc diu «serveis» i no «servicios» i que el full de treball i de sous resulta que està en català i no en castellà o en castellà i no en català. Senyors, no és cap problema, i això són només que problemes de les persones que viuen de crear el problema. Bé, solament, amb un bilingüisme, l'oficial, i amb la lliure elecció dels col·lectius i dels agents socials en el privat, podrà ser veritablement, el veritable rostre de Catalunya en aquesta matèria.

Per últim, la inspecció. Escolti, ara resulta que els inspectors de treball també han d'estar investits de la croada lingüística? Tenim els de justícia, tenim els d'educació, els sanitaris, ara aquests. Escolti, creïn una brigada sociolingüística, dependent directament dels Mossos d'Esquadra i del conseller de Governació, i

acabarem, així ho tindran tot junt i acabarem amb aquesta política.

Perquè indubtablement, aquesta Llei necessita sancions; una llei tan intervencionista, una llei tan dirigista necessita sancions. I les sancions, senyors, les sancions, encara que alguns partits van creure que podien passar sense sancions aprovant la Llei —ho ha dit l'Audiència—, han d'incloure un article reformant la Llei; pot ser un debat molt interessant, i així cada un sabrà el lloc que ocupa davant de la societat, i diran: acceptem que s'incloguin les sancions o no. Però sinó, és inútil, perquè és una contradicció. I els fruits —i aquí agraeixo un cop més aquesta cosa que, en fi, aquesta Moció del senyor Huguet—, veritablement, ja estem recollint els fruits d'aquesta Llei, els estem recollint; la mesura persecutòria, intolerant i sectària de tancar tres emissores, clausurar tres emissores al·ludint uns articles de quotes lingüístiques —la gran troballa d'aquesta llei—, per tancar tres emissores de Catalunya amb una màxima audiència i pertanyent a una de les primeres cadenes de difusió espanyoles. Això són els resultats que ja estem collint d'aquesta Llei, *y lo que te rondaré, morena*.

Per tant, senyors, a partir de vaguetats com aquestes que podríem aprovar o dir, bé, no ens hi amoïnem, acabarem tancant empreses, dient que no tenen els lletresats en català. Escolti'm, així no es pot anar per aquest camí i creiem que hem d'apel·lar al seny d'aquesta cambra, d'aquests diputats, i de reformar i veure la constitucionalitat d'aquesta Llei —dubtosíssima, dubtosíssima. I amb això deixarem —crec que com a català, hem de sentir-nos encara que aquesta Llei ens és completament aliena, perquè no l'hem votat i ens hi hem oposat amb totes les nostres forces—, deixarem de fer un galdós paper a l'exterior, que és la imatge que estem donant, i de sembrar, jo diria, la discòrdia i la divisió a l'interior.

Per tant, amb tot això, els anuncio que votarem amb tot cor en contra d'aquesta Moció subsegüent, tal com ho vam fer en la Llei que inspira això.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El vicepresident primer

Molt bé, senyor Escartín. Ara, pel Grup Socialista, pot intervenir el senyor Carbonell.

El Sr. Carbonell i Abelló

Senyor president, des de l'escó estant. Ràpidament per posicionar el Grup Socialista sobre la Moció del Grup d'Esquerra Republicana, en el següent sentit: el nostre Grup votarà favorablement els punts 1, 2 i 5, i ens abstindrem en els punts 3, 4, 6 i 7. I m'explicaré.

U, en l'esmena que fa el Grup de Convergència i Unió, perquè efectivament és el Consell Social de la Llengua Catalana qui té les tasques d'avaluació del Consorci. El punt 2, la presentació del Pla, que ens sembla molt correcta, tot i que fem nostres les reflexions que feia el portaveu d'Iniciativa sobre la situació, la difícil situació del Consorci de Política Lingüística. I sobre el punt cinquè, nosaltres hi donarem suport amb l'esmena de

8170

Convergència i Unió, perquè és l'acord en el marc del Consell del Treball de la Generalitat, en què s'ha arribat, doncs, als plecs, a les clàusules per portar a terme els acords amb els treballadors.

Nosaltres, vull insistir, nosaltres després de la Llei de política lingüística, hem insistit sempre que la línia que cal desplegar és la línia de l'acord entre els agents socials, no calen més reglaments, ja en tenim molts, el que hem de promoure és l'acord entre els agents socials per promoure el català. Tenim un marc ja suficientment desplegat i el que cal és promoure, per tant, l'acord entre els agents socials.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Per tant, nosaltres votarem favorablement el punt 1, el punt 2, el punt 5. Sobre el tema de les autoescoles creiem que ens d'abstenir, perquè ja hi ha una resolució del Parlament, la 721/5, que fa referència a aquest tema, i no té sentit que tornem a votar avui en l'hemicicle, ens hi abstindrem. I en els punts 6 i 7 –ho repeteixo– no és un tema de nous reglaments, sinó que és un tema de promoure l'acord entre els agents socials.

I per això, i en to potser més tranquil que el del diputat Escartín, nosaltres ens posicionem en relació amb aquesta Moció d'Esquerra Republicana.

Senyor president?

Sí, ho repeteixo. Votarem favorablement els punts 1, 2 i 5, i ens abstindrem en els altres.

El president

D'acord. Gràcies. Per pronunciar-se sobre les esmenes..., i hi ha una transaccional, l'ha de llegir el secretari de la Mesa, però, en primer lloc, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el senyor Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Per tornar a confirmar, un cop més, l'admissió de les transaccions pactades amb el Grup de la majoria, anunciar la retirada del punt 2...

El president

Han retirat el punt 2, diu.

El Sr. Huguet i Biosca

Sí, la retirada del punt 2, i agrair el suport del conjunt de grups a la Moció. Per tant, doncs, hem tingut la (...) que la majoria de grups estiguin a favor de millorar la normalització del català i la (...) d'haver escoltat un discurs basat en el darwinisme social i cultural, en el feixisme lingüístic.

Gràcies, senyor president.

(El Sr. Curto i Casadó demana per parlar.)

^(*) N de la R: L'orador pronuncia uns mots que, després de la seva intervenció, a petició del G. P. Popular, va retirar. Conseqüentment, han estat suprimides de totes les intervencions posteriors les al·lusions als dits mots.

El president

Senyor Curto, té la paraula, i em suposo que per fer... No cal que em digui per què, perquè ja ho suposo.

El Sr. Curto i Casadó

Senyor president, la cortesia d'esta cambra durant dinou anys de funcionament no permet, senyor president, que es formulin expressions contra un diputat i contra un grup parlamentari, i aquí, mentre no es pose en contradicció, mentre no es falte a ningú, mentre no s'insulte a ningú, senyor president, en esta cambra sempre s'ha pogut dir tot. I, per tant, aquí no hi ha ni (...) en la formulació de les opinions dels diputats i dels grups parlamentaris, i prego al senyor Huguet que tingui la bondat, l'amabilitat de retirar estes paraules que per impuls –vull creure– ha pronunciat.

El president

Em demana la paraula el senyor Bargalló. Per què me la demana?, perquè el que hi ha és una petició...

El Sr. Bargalló i Valls

Sí, senyor president....

El president

Per què me la demana?

El Sr. Bargalló i Valls

...en resposta a la petició formulada pel Grup Popular.

El president

Qui l'ha de contestar és, en tot cas, el diputat intervinent.

El Sr. Bargalló i Valls

En nom del Grup Popular..., ai!, en nom el Grup d'Esquerra... Com a Grup Popular ha parlat no el diputat...

El president

Endavant, mig minut.

El Sr. Bargalló i Valls

...al qual s'havia referit, sinó la persona que en aquell moment ostenta la representació del Grup. De la mateixa manera, voldria parlar en nom de qui...

El president

Mig minut.

El Sr. Bargalló i Valls

...del Grup. En tot cas, les paraules pronunciades pel diputat d'Esquerra Republicana, que les ha expressat, feien referència al contingut del discurs expressat pel

diputat que ha parlat en nom del Grup Popular. La nostra absoluta estimació parlamentària al Grup Popular, i el nostre desacord amb el contingut literal que ha formulat aquest diputat.

Moltes gràcies.

El president

Senyor Curto, per què em demana la paraula?

El Sr. Curto i Casadó

President, només per una precisió en relació amb el nostre prec al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana: és que hem d'entendre que queden retirades estes expressions que ha formulat lo senyor Huguet, de (...) ? Hem d'entendre això, no? *(Pausa.)*

Gràcies, senyor president.

El president

Vinga, procedirem a la lectura de les esmenes transaccionals.

El secretari primer

Gràcies, senyor president. El text que finalment desitja que sigui posat a votació el senyor Huguet, en relació amb els punts 1, 4 i 5 de la Moció, amb el benentès que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió no s'oposa a la seva tramitació, ja que signa el text la senyora Bruguera, diuen així:

Punt 1 de la Moció: «realitzar una avaluació, en els propers dotze mesos, per part del Consell Social de la Llengua Catalana del compliment dels objectius de la Llei de política lingüística i de la tasca realitzada pel conjunt d'organismes encarregats de portar-ho a terme, entre ells, el Consorci per a la Normalització Lingüística».

Punt 4: «elaborar un reglament que garanteixi una adequada presència del català com a llengua d'ensenyament en les autoescoles, així com la seva presència en tots els materials de suport i en els cursos i proves per a l'obtenció del carnet de conduir i de nàutica esportiva».

I el punt cinquè diria: «presentar, tan aviat com sigui possible i, en tot cas, en un termini màxim de divuit mesos, un pla per a la introducció de l'ús del català en els centres de treball, d'acord amb allò que preveu l'article 36.2 de la Llei 1/1998, de política lingüística».

El president

Moltes gràcies, senyor secretari.

Per a clarificació de la votació –i demano sobretot al diputat presentant de la Moció que m'escolti–, votarem els punts transaccionats, que són els punts 1, 4 i 5; queda retirat el punt 2, i hi ha per votar també encara, de la Moció primera, el punt 3, el punt 6 i el punt 7. És així? *(Pausa.)*

Llavors, quines votacions separades em demanen els portaveus? Per part del Grup Socialista, és clar que el punt 6 i 7 ha de ser votació separada, i el punt 3 també.

El Sr. Carbobell i Abelló

1 i 5 i la resta.

El president

1 i 5? Hi ha transaccionats l'1, el 4 i el 5.

El Sr. Carbonell i Abelló

Sí, però...

El president

Tots tres junts, i la resta.

Alguna altra petició de votació separada? *(Pausa. Veus de fons.)* 1 i 5, i la resta, per vostès. Alguna altra petició de votació separada? *(Pausa.)* D'acord. Procedirem, doncs, tal com m'acaba de ser demanat pel portaveu socialista.

Votaríem, en primer lloc, els punts 1 i 5.

Iniciem la votació.

Aquests punts 1 i 5 han sigut aprovats per 77 vots a favor, 10 en contra i cap abstenció.

I votarem a continuació la resta de punts de la Moció.

Iniciem la votació.

Aquests punts han sigut aprovats per 59 vots favor, 10 en contra i 18 abstencions.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de reequilibrament territorial

Passem a continuació al vint-i-setè punt de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de reequilibrament territorial. Presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Joaquim Novella. *(Remor de veus.)*

Prego que guardin silenci perquè el diputat pugui començar la seva intervenció.

El Sr. Novella i Izquierdo

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, pujo a la tribuna per presentar en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds la Moció subsegüent a la interpellació que vam fer sobre el reequilibri territorial a Catalunya. La societat actual és una societat que genera desequilibris a nivell social, a nivell mediambiental, i també a nivell territorial, i els poders públics, pel nostre Grup, tenen l'obligació d'intervenir per reequilibrar socialment, mediambientalment i territorialment la societat.

Punt 12

Nosaltres –ho varem dir l'altre dia– tenim com a objectiu no només el creixement econòmic, sinó el desenvolupament, i concretament el desenvolupament sostenible. És a dir, el desenvolupament sostenible, el desenvolupament que permet la millora de les condicions de vida de tota la població, sense posar en perill el nivell de vida de les generacions futures, és un objectiu clau per a qualsevol grup polític progressista, i en aquest sentit és un objectiu per al nostre Grup.

Analitzant la situació del desequilibri territorial de Catalunya en els darrers quinze anys, hem vist que aquesta situació no ha millorat. La diferència de renda *per capita* entre les comarques més desenvolupades i les menys desenvolupades, a Catalunya, continua essent de 2,5. És a dir, entre els més rics i els més pobres territoris de Catalunya, hi ha una diferència de 2,5; el mateix ara que fa dotze o tretze anys.

Si agafem nosaltres la diferència quant a renda familiar disponible, aquesta diferència també s'ha mantingut: les zones més riques de Catalunya, respecte a les zones més pobres, tenen una diferència d'1,5, que s'ha mantingut des de l'any 79 fins a l'actualitat. Estem parlant, per tant, de divuit anys.

Podem concloure, per tant, senyores diputades, senyors diputats, que en aquests darrers quinze anys les xifres i les anàlisis ens diuen que no s'ha millorat en les diferències de renda *per capita* i de renda disponible a Catalunya. Si això és així, hi ha alguna zona de Catalunya que pateix aquestes diferències; quina és? A Catalunya es viu pitjor com més al sud i com més a l'oest del Principat.

Concretament, el nostre Grup –ja ho varem dir l'altre dia– vam detectar catorze comarques de baixa renda, on viu el 5,7% de la població, tenen el 5,4% de la renda i, en canvi, hi ha el 40% del territori de Catalunya. Estem parlant, per tant, del 40% del territori d'aquest país, on viu aproximadament el 6% de la població; aquestes comarques no han experimentat millora en els darrers catorze, quinze anys. Normalment es tracta de comarques agràries, comarques envellides, comarques on la taxa d'ocupació d'activitats és baixa i, generalment, on els serveis públics no sempre tenen el nivell que caldria.

Caldria, per tant, mesures polítiques per redreçar l'equilibri territorial de Catalunya. Nosaltres l'altre dia vam parlar del que ha fet el Govern de la Generalitat; no ho faré ja avui, però sí que presentarem el que per nosaltres serien les mesures de reequilibri que caldria implantar a Catalunya.

En primer lloc, proposem a la Moció que es faci el que no s'ha fet, allò que marcaven les LOT l'any 87 –parlo del 87, senyores diputades, senyors diputats–, que era desenvolupar plans parcials per a sis àmbits de Catalunya. Se n'han estudiat dos; no se n'ha implementat cap. I demanem, doncs, que s'implementin legalment i pressupostàriament aquests sis àmbits establerts en una data màxima: l'any 2000 –l'any 2000. Sovint hi han massa coses a aquesta cambra que es voten, passen anys, passen anys, i no es fan, no hi ha voluntat política –no hi ha voluntat política. Primer, doncs, planificar. No oblidem que en el 20% del territori viu més del

70% de la població de Catalunya. Cal planificar Catalunya.

Segona: parlem sovint del tema del finançament autonòmic, però aquí hi ha una gran assignatura pendent en aquest país de fa temps, que és el tema de descentralització cap als ens locals. Això no s'ha fet, ni en competències ni en pressupost. Els donaré una dada, per exemple: entre el 95 i el 99, la participació de transferències a les corporacions locals ha baixat, dintre del pressupost de la Generalitat, del 2,7 al 2,5; als fons de cooperació local, ha baixat un 5% en termes reals, i al PUOS ha baixat, en termes reals, més d'un 20%. No hi ha descentralització i no hi han recursos cap als poders locals. Demanem, per tant, nosaltres que es faci un procés de descentralització cap als ens locals, amb un horitzó de participació del 30% –del 30%. Amb participació en què? Amb les entitats representatives dels ens locals. I què demanem, entre altres coses? Transferència de competències –ensenyament, sanitat, esport, entre d'altres–; creació d'un fons general per a les entitats locals catalanes, i l'increment significatiu del PUOS i del Fons de cooperació local de Catalunya. És una assignatura pendent la planificació, és una assignatura pendent la descentralització cap als ens locals a Catalunya.

Tercer paquet de política de reequilibri que nosaltres defensem: en aquestes comarques de baixa renda o de regressió industrial, caldria que es fessin uns plans estratègics de desenvolupament comarcal, on es fixessin estratègies de desenvolupament, incentius fiscals i crediticis, nivells de serveis públics i diversificació productiva. Per exemple, comarques agràries en què s'implantessin indústries transformadores dels productes agrícoles i ramaders. És fonamental, aquestes comarques, diversificar-les –densevolupar és diversificar, senyors diputats– i incentivar-les. Per tant, un pla estratègic de desenvolupament per a aquestes catorze comarques.

I complementari amb això demanaríem un fons especial per al desenvolupament d'aquestes comarques que els acabo de mencionar. Aquí estem diputats i diputades de diversos indrets de Catalunya, i apello a la sensibilitat territorial de vostès –molts d'ells fora de la regió metropolitana de Barcelona– perquè vegin la justesa i la importància que això es faci per a determinar des comarques d'aquest país.

Dos elements que el Govern ha desenvolupat, de política de reequilibri territorial, han estat els plans comarcals de muntanya i els incentius per a la inversió industrial. Què ha passat amb els plans comarcals de muntanya? Doncs, que les inversions previstes no s'ha fet. Demanem que es facin, que s'efectuïn les inversions previstes als plans comarcals de muntanya. I què ha passat amb els plans d'incentiu industrial? Doncs, que durant quatre anys aquest Decret que donava incentius ha estat de vacances. Vostès, el Grup de la majoria, van dir que durant quatre anys no calien incentius fiscals per al reequilibri industrial de Catalunya. Ara han fet una ordre, i el que demanem és que durant cinc anys, com a mínim, aquesta Ordre estigui vigent. No un any, com a vostès han programat, sinó cinc anys, que no estigui de vacances aquesta Ordre.

Finalment, dues qüestions més. Entenem que fa falta, d'alguna manera, millorar aquestes comarques que són agràries, i en aquest sentit demanem la implantació d'una llei marc d'orientació de política agrària. Sobre aquest tema ha parlat a bastament en una intervenció anterior el diputat del meu Grup, l'il·lustre senyor Víctor Gimeno. No obstant, sí que mencionaré tres o quatre qüestions al respecte a això.

Nosaltres creiem que és important fixar la població al territori, evitar l'envelliment de les zones agràries de Catalunya. D'altra banda, també entenem que, quan es fa la redistribució dels recursos que vénen d'Europa o que hi dedica la Generalitat, s'ha de tindre en compte el pagès que treballa directament la terra, i beneficiar-lo enfront els grans propietaris o aquells que són absentistes. En aquest sentit, doncs, caldria, aquesta llei marc d'orientació de política agrícola i uns plans de desenvolupament rural, pactats, doncs, també, amb les entitats associatives del sector.

I, per últim, dintre de l'agricultura, el pagès té tres funcions: produir productes cada vegada de més qualitat; però té també dues funcions a les quals els poders públics han de donar reconeixement: la funció de reequilibri territorial que la pagesia realitza i la funció mediambiental, de cura del territori. Cada cop més, a la pagesia, a part de la seva funció de productora de matèries primeres i aliments, se li han d'afegir aquestes dues funcions. Sobre això s'haurien de pactar aquesta llei i aquests plans de desenvolupament i atendre les zones d'agricultura poc productiva de manera especial. Aquest seria el nostre sisè punt.

Finalment, en el setè punt, entenem que per al reequilibri territorial resulta d'interès desenvolupar el transport públic de viatgers a nivell intracomarcal i intercomarcal; establir un pla de millora per a la rehabilitació dels nuclis antics dels municipis de les comarques de baixa renda, i finalment, sol·licitar –com s'ha fet en altres organismes d'aquest Parlament– dues qüestions d'infraestructura que ens sembla que són d'importància. La primera, el desenvolupament complet de l'Eix pirinenc; sol·licitar del Govern de l'Estat que això es realitzi. És important per a totes les comarques de muntanya del nord. I en segon lloc, dues línies de ferrocarril oblidades, dues línies de ferrocarril que podrien vertebrar també el territori: la primera, Barcelona-Manresa-Lleida, i la segona, Barcelona-Vic-Ripoll-Puigcerdà. Aquestes infraestructures que els acabem de mencionar significarien una millor vertebració del territori i, per tant, del reequilibri territorial.

Senyores diputades, senyors diputats, en aquesta hora, ja tardana, el que el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds fa és portar unes propostes que puguin acabar amb uns desequilibris que hi han a Catalunya, i que romanen des de fa molt de temps. Les responsabilitats de governar, no les hem tingut; les responsabilitats d'analitzar i de realitzar propostes viables, sí que les tenim, i això ho fem. Els demanem la seva reflexió sobre aquesta qüestió i, realment, pensem que hem aportat elements i dades perquè aquesta tingui efecte.

Senyores diputades, senyors diputats, moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, per presentar les esmenes, té la paraula el diputat senyor Josep Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, defensaré l'esmena que ha presentat el Grup Parlamentari Popular i, a la vegada, també em posicionaré respecte a la Moció subsegüent que ha presentat el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

En primer lloc, una puntualització, una puntualització crec que important: quan parlem de reequilibri, és que alguna vegada deu haver estat equilibrat, i nosaltres creiem que, d'equilibrat, el territori de Catalunya no n'ha estat mai. Aquesta és una dada, crec, important, no? És a dir, el senyor Novella, com a presentant de la Moció, feia referència a les dades, sobretot, pel que fa referència a renda *per capita*, de fa quinze, de fa vint anys..., i aquestes dades continuen essent, avui dia, diferències importants. En tot cas, intentem equilibrar el territori, però no parlem de reequilibri, perquè hauríem de partir d'algun lloc o d'algun determinat moment en què hagués estat equilibrat, i des del Grup Parlamentari Popular no creiem pas que hagi estat així.

El Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds presenta set punts en una Moció, creiem, important; no solament en aspectes..., pel que afecta el territori, sinó també en aspectes de futur, com ha plantejat el senyor Novella.

Fa referència, en primer lloc, als plans territorials parcials –i aniré desgranant cadascun d'aquests punts que ens presenta la Moció d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds–, plans territorials parcials dels quals solament dos han treballat, que un sembla que s'hagi apagat: el Pla territorial de la regió primera –de l'àrea metropolitana, per entendre'ns clarament–, amb una despesa que ronda els 1.600, 1.700 milions de pessetes, segons informacions que ens han facilitat diferents departaments de la Generalitat de Catalunya, però, en tot cas, pla en què no s'arriba a un consens final. Un bon dia són les eleccions, un altre dia són d'altres fets, els que fan que es vagi aturant, que es vagi endarrerint. I potser el que hauríem de pensar és que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, quan va aprovar les lleis d'ordenació territorial i va plantejar ponència conjunta, en el seu moment, sobre aquelles lleis d'ordenació territorial, al final va tirar pel que es diu «pel camí del mig», i ara jo crec que s'està penedint, el mateix Grup Parlamentari de Convergència i Unió, el mateix Govern, de tirar endavant, per exemple, el Pla territorial de la regió primera o de l'àrea metropolitana. Quin és l'horitzó d'habitants per a l'any 2026? Encara pensem en 7 milions i mig d'habitants, per exemple? Perquè, en funció d'això, podrem desenvolupar unes o unes altres àrees, o uns o uns altres plans territorials parcials.

En tot cas, sí que és bo que es desenvolupin aquests plans territorials, no solament de la regió primera o àrea metropolitana, o el de les terres de l'Ebre, sinó en el seu conjunt. Però molt ens temem –i a la vegada nosaltres

no participem, per dir-ho d'alguna manera— que això sigui abans de la finalització de l'any 2000, perquè creiem que hi ha debat important en aquest aspecte, i consens, que, si portem els anys que portem amb un dels plans territorials, imaginem-nos el que haurem de fer amb el conjunt dels altres.

Al segon dels punts de la Moció que ens presenta el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, nosaltres hi hem presentat una esmena. Hi hem presentat una esmena, més que res, pel que fa referència..., quan es parla de la participació de les corporacions locals en un 30% de la despesa pública. Bé, el 30, o el 40, o el 50, o el 10; és a dir, quina és la quantitat que s'ha de fixar? És per això que nosaltres hem presentat l'esmena, per dir que s'impulsi un procés de descentralització de l'Administració de la Generalitat de Catalunya —i crec que és un tema reclamat per tots els grups parlamentaris, i així almenys portem reclamant-ho des del Grup Parlamentari Popular—, també dins els àmbits —coincidint també— de l'urbanisme, de l'ensenyament, de la sanitat, de l'esport, entre d'altres —el Grup Parlamentari Socialista feia referència també, per exemple, a l'habitatge, tema important, però que podria estar dins dels aspectes d'urbanisme—, i aquí és on diem «atenent les diferents característiques d'aquestes i la diversitat del món local català». És a dir, hem de ser conscients de com es transfereixen, per dir-ho d'alguna manera, competències; com es descentralitza tot el món local català, i com poden absorbir els municipis..., amb la diversitat de municipis i el nombre d'habitants que tenen aquests municipis dins de Catalunya.

I continuem, en aquesta esmena, dient que aquest procés de descentralització «serà objecte de negociació amb les entitats associatives dels ens locals de Catalunya». No podem fer un procés de descentralització reclamat sense la participació, entre d'altres, de l'Associació Catalana de Municipis, de la Federació de Municipis. I creiem que el lloc apropiat és el si de la Comissió de Govern Local de Catalunya, i ha de comportar un tema important, un tema que també s'ha reclamat quan s'han reclamat transferències des de la Generalitat cap a l'Estat. És a dir, quins són, per dir-ho d'alguna manera, els recursos que vénen darrere d'aquestes competències que transferim al món local? És per això que en la nostra part final de l'esmena diem que «ha de comportar la transferència de les competències i els recursos necessaris per al seu exercici», és a dir, per a l'exercici d'aquestes.

Els altres punts de la Moció que ens presenta el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds ens diuen: «un pla estratègic de desenvolupament comarcal per a cadascuna de les comarques de baixa renda», i aquest aniria lligat, una mica, amb el punt cinquè a, que és «incentius per al reequilibri industrial establerts a l'Ordre de 16 de març de 1997, del Departament d'Indústria, Comerç i Turisme». Senyor Novella, a vostè no se li escaparà que aquests són temes de pressupost, entre d'altres, temes importants de pressupost, i que els temes de pressupost es debaten en el debat específic de la Llei de pressupostos. I són temes importants, però són temes, d'alguna manera, recurrents; és a dir, són temes que a les diferents comissions se n'ha parlat, s'han

aprovat algunes resolucions..., fa poc s'aprovaven temes sobre les comarques de la Terra Alta, el Priorat, de les Garrigues, que vostè abans hi feia referència com a comarques amb desequilibris importants; s'aprovaven resolucions..., una, plantejada pel mateix Grup Parlamentari de Convergència i Unió, una proposició no de llei en la Comissió de Política Territorial de fa ben pocs dies.

El punt quart ens parla també del Fons especial d'inversions, les comarques de baixa renda o regressió industrial, que abans hi he fet referència...

El punt 5.b..., li vull recordar, senyor Novella, que ja hi ha una resolució d'aquest mateix Ple del Parlament, presentada, amb una moció del Grup Parlamentari Popular, l'any 1996, sobre les inversions previstes en els plans comarcals de muntanya en el període 95-99. Som conscients, igual com vostè, que l'any 96 —que en tenim dades— es va complir, aproximadament, el 40% del que són els plans comarcals de muntanya; han pujat, sembla, aquestes dades, l'any 1997, però estem molt lluny. I estem lluny perquè encara, entre d'altres, queden inversions dels primers plans comarcals aprovats. Sí que els primers plans comarcals apunten o van ser una realitat quant que la inversió prevista va estar superada per la inversió global total, però no sembla que serà el mateix amb la inversió de l'any 1995 a l'any 99. En tot cas, hi ha una moció, hi ha una resolució d'aquest Ple del Parlament, aprovada per unanimitat, que les inversions globals i previstes en els plans comarcals de muntanya els anys 95 a 99 han de ser objecte i objectiu del Govern de la Generalitat de Catalunya.

El sisè punt ens parla de la llei marc d'orientació de la política agrària —hi he fet referència abans— i de la realitat de l'Agenda 2000 —en la Moció que ha presentat el Grup Parlamentari Socialista i que ha defensat, per part del seu Grup Parlamentari, l'il·lustre diputat senyor Ramon Vilalta.

I me n'aniria ja a la part final de la seva Moció, al setè punt. Diu: «desenvolupar el transport públic de viatgers a nivell intracomarcal i intercomarcal». Senyor Novella, això s'està fent, i crec que és de justícia dir-ho. És a dir, hi ha noves línies, dins de les comarques de Tàrragona, o dins de les comarques de Lleida, per exemple, hi ha línies de transport públic que surten de la comarca del Pla d'Urgell, la comarca del Segrià..., és a dir, Pla d'Urgell, Segrià, Garrigues, i, en definitiva, el que fa és fer transport públic fins a Barcelona. A més, a diari. Això està existint.

Hi ha d'altres aspectes..., quan parla del Govern de l'Estat, del desenvolupament complet de l'Eix pirinenc, i ens parla de la millora de les línies de ferrocarril Barcelona-Manresa-Lleida, Barcelona-Vic-Ripoll-Puigcerdà. Jo diria que se n'a deixat una —ja que vostè reclamava...—, la de Lleida - la Pobla —se n'ha deixat una, la de Lleida a la Pobla. Però vostè hauria de mirar què és el que ha fet el Govern de l'Estat, i els acords que ha fet el Govern de l'Estat, no solament amb la Generalitat de Catalunya, sinó també amb les diputacions provincials, i les partides que hi ha al que són els pressupostos generals de l'Estat, no solament de l'any 1999, sinó en els plans econòmics i financers, és a dir,

en aquelles despeses ja compromeses per al futur, en aquestes línies. L'Eix pirinenc, senyor Novella, s'està desenvolupant, hi ha inversions multimilionàries en els trams que s'estan fent entre la Pobla de Segur i el Pont de Suert, i l'invito que vagi a veure que s'està fent una obra impressionant en aquella zona. En el que són les obres del ferrocarril Barcelona-Manresa-Lleida, hi han anunciades, a més pel secretari d'Estat d'Infraestructures, senyor Albert Vilalta, inversions quant a aquestes obres. En la línia Vic-Ripoll-Puigcerdà, hi ha declaracions del mateix conseller de Política Territorial i Obres Públiques, de fa ben pocs dies. I en el que s'ha deixat vostè, la línia Lleida - la Pobla, hi ha també acords amb la mateixa Diputació Provincial de Lleida...

El president

Senyor diputat, ha consumit el seu temps. Per tant, hauria de precisar el sentit de les seves votacions.

El Sr. Fabregat i Vidal

Acabo, senyor president, dient que nosaltres, en funció de com s'acceptin diferents esmenes dels altres grups, proposades, igual que l'esmena del Grup Parlamentari Popular, votarem en funció de l'acceptació d'aquestes esmenes o de possibles transaccions que puguin acceptar el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Ferran Pont.

El Sr. Pont i Puntigam

Gràcies, molt honorable senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup ha presentat quatre esmenes a aquesta Moció sobre reequilibri.

La primera esmena és relativa al punt primer i tracta d'activar la realització dels plans territorials parcials. Abans ha estat comentada, potser, una certa falta de voluntat política de tirar-los endavant. Puc garantir al senyor diputat que ha presentat la Moció que, la voluntat política, hi és tota; el que passa és que a vegades els mitjans no són suficients per fer-ho tot i de cop.

El Pla territorial parcial de l'àmbit metropolità de Barcelona —com saben vostès— està redactat tècnicament, el que passa és que no hi ha acord polític per tirar-lo endavant; el Pla territorial de l'àmbit de les terres de l'Ebre ha sortit a informació pública recentment; i els equips de planificació territorial estan treballant en el Pla de l'àmbit de les comarques centrals des de ja fa temps i recentment en el Pla territorial parcial de l'àmbit de les terres de ponent. Dels sis que se n'han de fer, un d'acabat, un a informació pública i dos en marxa. A tots ens agradaria que estigués tot fet, però tot i de seguida no pot ser. Per tant, hem fet aquesta proposta d'una esmena en el sentit d'activar la realització d'aquests plans.

Una altra esmena fa referència al punt número 3, i és la demanda d'uns plans estratègics de desenvolupament comarcal. Aquí, per la informació que té aquest diputat, aquesta esmena no serà acceptada. I ens sap greu perquè, doncs, nosaltres creiem que era una bona oferta, la que fèiem, que des del Govern es donés suport a uns plans que havien de tenir, això sí, el seu inici des dels mateixos territoris, des de les comarques. Aprofito per dir que el Grup de Convergència i Unió fa temps que ho estem defensant i ho continuem fent.

En els temes de reequilibri —no tant de territori perquè el territori és el que tenim, reequilibri de població, reequilibri d'activitats, que em sembla que és el que hauríem de dir en propietat—, en aquests temes de reequilibri, el que és condició absolutament necessària és la iniciativa dels territoris i de la gent que viu en aquests territoris. Evidentment que no és condició suficient, després el Govern ha d'ajudar i ha de posar mitjans, però sense la iniciativa primera dels mateixos territoris no és possible fer avançar aquestes comarques. Pensar que des d'un despatx de Barcelona es poden tenir iniciatives i es poden fer propostes, el nostre Grup no hi està d'acord, creu que han de ser unes iniciatives del territori que després tinguin el suport del Govern. Lamento, doncs, que aquesta esmena que oferíem amb àmbit constructiu no puguin ser acceptada.

L'esmena número 3, de Convergència i Unió, fa referència als plans de muntanya, al compliment de les totalitats de les inversions previstes. Aquí hi ha un compromís per part del Govern que, en el període 1995-1999, es compleixin les inversions previstes en els seus imports. M'ha semblat sentir abans que no s'invertia. No és veritat. Potser no s'inverteix prou com alguns diputats o alguns grups voldrien. Les inversions s'estan fent; porten, doncs, en el seu moment..., com totes les inversions costa de posar-les en marxa, però en aquest moment, i en nom del Govern, pràcticament es pot garantir que a final de 1999 els imports previstos s'assoliran.

Quant a l'esmena número 4, d'aquest Grup de Convergència i Unió, fa referència al tema de l'elaboració d'una llei marc d'orientació de política agrària amb el màxim consens polític i social. És una variació del redactat del text que havia presentat inicialment el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

Aquestes són les quatre esmenes que nosaltres sotmetrem després a consideració d'aquesta cambra si..., tres em sembla que almenys el senyor Novella les acceptarà.

Amb relació amb el debat de conjunt sobre temes de reequilibri del territori, només voldríem dir un parell o tres de coses. El Govern de la Generalitat de Catalunya és sensible a aquests temes, i al llarg de la interpellació que es va tenir amb el conseller Macias em sembla que es van donar prou arguments per demostrar aquesta sensibilitat del Govern amb relació amb aquests temes. Només voldria retenir, i recordar a la cambra, una sola xifra: la mesura de les comarques que no arriben a tenir una renda disponible, doncs, del 90% de la mitjana de Catalunya representaven l'any 1989 el 19% de la població; sis anys després, el 1995, aquestes comarques

que no arriben al 90% de la renda disponible representen el 3% de la població. Em sembla que és un avenç important en el qual la política de reequilibri del Govern de la Generalitat, algun paper, nosaltres estem segurs que hi deu tenir.

Cert també –i s’ha comentat abans– que hi havia una ordre del Departament d’Indústria sobre el tema de les inversions en el territori que durant uns anys no va estar vigent. És veritat, no li puc..., pot estar segur, el senyor Joaquim Novella, que no va ser per falta de voluntat del Govern, sinó perquè van ser uns anys pressupostàriament molt justos que no donaven per tot i que, per tant, doncs de seguida que ha estat possible, el Govern ha estat sensible a reinstaurar aquesta norma que està plenament vigent, com saben les senyores i els senyors diputats.

També avanço ja en el sentit de determinar el nostre vot. Nosaltres, per part del nostre Grup, en aquells apartats que s’accepten les esmenes presentades, que són el punt primer, el punt cinquè a la lletra *b* i el punt 6.a –després ho confirmarà el senyor Novella... Per nosaltres podria ser una votació. I també estem d’acord amb el punt 2, amb la incorporació d’aquestes esmenes que han presentat el Grup Popular i el Grup Socialista; estem d’acord amb aquest text que substituiria l’entrada i la lletra *a* d’aquest punt 2.

Nosaltres, el Grup de Convergència i Unió, som especialment sensibles a tot el tema del món local, creiem que s’ha d’avançar en el procés de descentralització de competències i de recursos envers el món local, envers els municipis, envers les comarques. Quan els municipis siguin grans, segurament que pot ser directament als municipis; quan els municipis són petits, necessiten del suport de les comarques. Nosaltres hi estem d’acord. I també amb la introducció, entre els temes prioritaris d’aquestes transferències, del tema de l’habitatge.

Quant a la resta dels punts, per nosaltres podria ser una única votació. I nosaltres, el Grup de Convergència i Unió, hi votàriem en contra, no tant per desacord, potser, en alguns punts d’aquests concrets, però sí en desacord amb el procediment. Abans també ha estat esmentat per un il·lustre diputat d’un altre grup parlamentari: hi ha molts temes d’aquests que són estrictament pressupostaris, el tema d’assignar diners correspon als pressupostos. Encara que ara poguéssim aprovar alguna d’aquestes propostes que se’ns fan, no deixaria de ser una declaració de bones intencions que fins que no arribés un pressupost i unes partides concretes no es podrien aprovar.

Per tant, i per aquests motius, senyor president, li reitero que el nostre Grup escoltarà, evidentment, atentament el que tinguin a dir els altres grups. Però en aquest moment, per la informació que té, podrien ser les votacions en dos blocs. El punt número 1, per una banda; el punt 2, entrada i lletra *a*; el punt 5, lletra *b*; el punt 6, lletra *a*, una votació. I la resta, una altra votació.

Gràcies, molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats per la seva atenció.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per presentar les esmenes del Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Per presentar les dues esmenes que el nostre Grup ha fet a la Moció del senyor Novella, a la Moció del Grup d’Iniciativa - Els Verds que ha presentat el senyor Novella.

Bé, en tot cas dir que, globalment, el nostre Grup té un acord general amb la Moció. I en aquest sentit, doncs, la votarem, val a dir, fins i tot encara que no s’acceptessin les nostres esmenes, cosa que em sembla que una sí que la podrà acceptar. I, en tot cas, l’altra, ja la comentarem.

L’equilibri territorial de Catalunya és un concepte important, i és un concepte del qual a vegades, a aquest diputat i al Grup Socialista, ens sembla que tots plegats ens omplim una mica la boca, i que no s’acaba de treure l’entrellat del que s’ha de fer i del que no s’ha de fer. L’equilibri territorial a Catalunya, si ens mirem el mapa, té segurament alguna diferència amb relació als exercicis clàssics d’equilibri on normalment es centra, allò, en la dicotomia nord/sud. En el cas de Catalunya més aviat, segurament, podríem parlar d’una relació est/oest, o llevant/ponent, en què segurament podríem trobar, a més, la diferenciació de les comarques que tenen més necessitats amb relació a aquelles que puguin gaudir d’una millor situació.

L’anàlisi històrica la va fer el senyor Novella l’altre dia –jo no la repetiré–, però en tot cas sí que ens mostra que la situació no millora. Això vol dir que hi ha inèrcies en el territori, que és el que convé vetllar. Però segurament el que convindria també és que el Govern i la majoria que li doni suport, d’una vegada, s’avancés i, d’una vegada, entre tots plegats –però sempre a iniciativa del Govern perquè si no serà molt difícil i això ho entenem– fossin capaços de treure l’entrellat de quins són els indicadors que poden objectivar aquelles comarques que estan en situacions de necessitat o quan atenen determinades situacions peremptòries que requereixen actuacions públiques.

El nostre Grup està treballant –i ja els ho avanço– en aquest sentit, i espero que amb no massa dilació els puguem presentar un treballar d’anar en aquest sentit que ens sembla important, el sentit d’intentar objectivar i dir: «Escolti, aquestes són les comarques que estan en pitjor situació i, segurament, no solament en funció d’un indicador, sinó en funció d’un conjunt d’indicadors que poden anar des de la pròpia activitat pública fins a determinades activitats privades que ens mostren aquestes necessitats.»

En tot cas, sí que valgui la pena la Moció i la intervenció que va fer el Grup d’Iniciativa per deixar clar la manca de propostes, la manca d’iniciatives que hi ha per part del Govern. I el senyor Ferran Pont amb la seva intervenció ens ha recordat un exemple que, doncs, és el que jo pensava esmentar, que és aquesta famosa convocatòria del Departament de Comerç, Indústria i Tu-

risme de 1.000 milions de pessetes per al reequilibri industrial de determinades comarques. Si això ha estat tres o quatre anys sense sortir, ara surt aquesta convocatòria, ai las!, en vigília de campanya electoral. No sé perquè serà, segurament deu ser una causalitat d'aquelles immenses del calendari, segur que no hi ha cap exercici de voluntarietat; però en tot cas aquí tenim 1.000 milions de pessetes a Indústria disposats a repartir en el territori, en aquell lloc on sigui més necessari.

Aquest és l'equilibri territorial que entén la majoria: el basat en les eleccions i el basat en les campanyes electorals. En tot cas, compromisos seriosos, compromisos adients, voluntats pressupostàries, imports i partides destinades a aquest concepte: aquesta és l'única manera que segurament ens podrem entendre si vostès volen fer polítiques serioses en aquest sentit.

I no parlem de la inversió, perquè podríem portar aquí projectes de pressupostos en què comarques de les més deprimides de Catalunya, sense cap tipus..., vull dir, amb relació a tot tipus d'índex, no tenien assignada ni una pesseta en projectes de pressupostos. I, doncs, puc recordar la Conca de Barberà, puc parlar del Priorat, que són comarques que qui els parla coneix una mica bé i que, per tant, ha pogut comprovar com en determinats pressupostos aquestes comarques, que ningú pot dir que no siguin comarques necessitades, han estat totalment mancades de l'atenció de la majoria.

En aquest sentit, doncs, senyor president, nosaltres hem presentat les nostres esmenes.

La segona de les esmenes és una esmena que entenem relativament important, que és incloure aquests sectors per als quals diem, pretenem i desitgem que hi hagi una descentralització de la Generalitat. La proposta que ens fa el Grup d'Iniciativa és d'ensenyament, sanitat i esport, entre altres, vull dir, no ho tanca aquí i posa l'apartat d'altres. També el Grup Popular recull en la seva esmena aquesta mateixa reflexió.

A nosaltres, encara que poguéssim considerar que entre els altres hi estava inclòs, ens fa l'efecte que el tema de l'habitatge és un tema prou important i un tema prou relacionat amb el món local com perquè el citem expressament.

Per tant, és una esmena tan senzilla com aquesta de proposar que entre els sectors que s'expliciten hi hagi el sector de l'habitatge. Aquesta és una activitat en què en aquest moment l'activitat local, doncs, té algunes limitacions. I el fet que hi pugui haver transferències des de la Generalitat destinades a aquest tema, doncs, segur que pot ser un element d'important dinamització.

I la primera de les nostres esmenes –que sembla que, en virtut de la transacció que s'ha acordat, no ha entrat en aquesta transacció, i em consta que a despit del que pensa el proponent de la Moció, però en tot cas hem de lamentar que no hi entri– és el fet de també objectivar el que pensem que ha de ser el món local en aquest país. L'hem de continuar deixant en el 15% de la despesa local que representa en aquest moment –estic arrodonint? O hem de pensar que el món local ha de créixer? O hem de pensar que el món local ha d'anar caminant cap a un procés en què el seu pes, el principi

de la subsidiarietat, la proximitat amb els problemes reals, també es facin patents en els pressupostos i en les capacitats econòmiques de les corporacions locals? Nosaltres, com que creiem això, com que creiem en el 40/30/30 com objectiu cap al qual hem de caminar, també pensem que seria bo que, en aquesta Moció, la majoria, i el Govern, assumís com un objectiu en el futur –que nosaltres situàvem en tres anys, però que en tot cas, evidentment, el temps es podria haver buscat amb alguna altra fórmula–, doncs, assumís el criteri que també les corporacions locals han d'arribar a situar aquest 30%.

Aquestes són les nostres esmenes, senyor president, i com li he dit al començament, siguin o no acceptades, com que el conjunt i l'esperit de la Moció que ha presentat el Grup d'Iniciativa ens sembla correcte, nosaltres hi votarem favorablement.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Poden intervenir per fixar la seva posició els grups que no han presentat esmenes. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, des de l'escó, el diputat senyor Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Absent el Grup Mixt, el Grup d'Esquerra Republicana és l'únic grup que ho ha efectuat cap esmena a aquesta llarga i complexa Moció, i no l'ha fet, no pas perquè –diguem-ne– estigui d'acord fil per randa amb cadascun dels aspectes que planteja, sinó perquè amb el que està d'acord és, precisament, amb el fons genèric de la Moció. I hem cregut que no pagava la pena anar a buscar una coma, un punt o un concepte molt concret per esmenar perquè, evidentment que parlant d'equilibri territorial podríem esmentar altres punts i altres aspectes, però si aquestes, les prioritzacions que el Grup d'Iniciativa - Els Verds planteja en aquest tema, són prioritzacions que nosaltres podem acceptar i que, a més a més, creiem que un dels grans reptes de la política catalana en el proper segle, al costat, segurament, de la millora del finançament, al costat, segurament, de la millora de l'autogovern, al costat de la millora de la gestió governamental, és també la millora del país, i la millora del país té molt a veure amb l'equilibri territorial.

Amb l'equilibri territorial perquè gent i país són per nosaltres dos conceptes que van lligats, però que, evidentment, el país no pot ser una cosa que tingui una part tancada de dilluns a divendres i només s'obri en cap de setmana. I en aquests moments, ja hi ha algunes zones del país que donen més aquesta impressió que una altra cosa, que viuen d'aquest cap de setmana. Per tant, tot allò que sigui per millorar l'equilibri territorial del país, per aconseguir aquest equilibri, que és cert que mai no hem tingut, però també és cert que en èpoques anteriors estàvem més a prop de tenir-lo que ara, doncs, el Grup d'Esquerra Republicana està al costat i, en aquest sentit, votarà a favor de tots i cadascun dels punts que planteja el Grup d'Iniciativa amb l'acceptació o no de les esmenes que el Grup és molt lliure de fer i que no variarà el posicionament del nostre Grup a l'hora d'emetre el vot favorable.

8178

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Novella, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Novella i Izquierdo

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, certament, estem davant d'una moció complexa, perquè complex és el reequilibri territorial del país. Una moció que feia referència a la planificació territorial, a la descentralització cap als ens locals, a l'atenció especial a les comarques de baixa renda, reequilibri industrial, reequilibri agrícola i uns acords sobre infraestructures, naturalment, ha de ser una moció complexa. Per això penso jo que el debat ha estat interessant i agraeixo a tots els portaveus les seves propostes i les seves reflexions. Malgrat això, jo els voldria a vostès dir, sobretot, dirigint-me a la majoria, que, senyors diputats de la majoria, els compromisos i les voluntats polítiques, normalment, són pressupostos. I és quan es voten compromisos pressupostaris quan es veuen les voluntats polítiques.

Dit això, dir-los a vostès que, respecte a les diferents esmenes que han fet els grups, el nostre Grup accepta, en principi, totes les esmenes del Grup de Convergència i Unió, llevat de la seva número 2. És a dir, el Grup d'Iniciativa retira el punt 1 de la nostra proposta, que parlava de plans territorials parcials amb una data, l'any 2000, per la proposta que fa el Grup de Convergència i Unió en la seva esmena en què es diu d'activar sense posar límit amb data.

Segona qüestió. Respecte el punt 2, la introducció i el punt a, en què nosaltres demanàvem que es descentralitzés en un 30% als ajuntaments i a la resta d'ens locals, tot i que aquesta xifra no es recull, presentaríem una esmena transaccional que hem acordat amb el Grup del Partit Popular i amb el Grup del Partit Socialista de Catalunya sobre impulsar un procés de descentralització sense marcar aquesta fita, que a nosaltres, naturalment, ens hauria agradat tenir, i que lliuro seguidament al secretari.

Respecte al punt 5.b de la nostra Moció, que parlava de la realització d'inversions en plans comarcals de muntanya, acceptem l'esmena de Convergència i Unió, l'esmena 3, que diu que es faran aquests plans comarcals de muntanya amb la seva quantitat, tot i que poden haver-hi variacions dintre de la realització concreta.

I respecte al punt 6.a nostre, que parla d'una llei marc d'orientació de la política agrària, acceptem també l'esmena 4 de Convergència i Unió, tot i que en el seu redactat no hi ha tres qüestions que per nosaltres eren també significatives. Una era el manteniment de les explotacions familiars agràries; una altra la distribució dels mòduls que reduïssin els desequilibris que hi han, en què el 20% de les explotacions tenen el 80% de les ajudes i, per tant, no és el que nosaltres demanàvem en la seva extensió, però entenem que, en certa part, satisfà

aquesta exposició nostra, i per tant, acceptaríem l'esmena.

Pel que no fa referència a aquests punts que acabo de mencionar –punt 1, punt 2.a, punt 5.b i punt 6.a–, el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds manté les seves esmenes. Entenem, per nosaltres, que ha d'haver-hi tot una sèrie de punts de reequilibri, en aquest sentit, i demanaríem votació separada, per tant, de les esmenes acceptades en un bloc i de la resta de la Moció que nosaltres mantenim.

Simplement, i per acabar ja, senyores diputades, senyors diputats, significar el següent: presentem –perquè no s'ha esmenat i sembla que no s'accepta– tota una sèrie de disposicions per descentralitzar cap als ajuntaments a Catalunya un fons general per a les entitats locals catalanes, l'increment del PUOS i del fons de cooperació local, la realització abans del 2000 dels plans estratègics per al desenvolupament comarcal, i aquí citar, senyors de la majoria, que no acceptem l'esmena que vostès ens han presentat, en el sentit que nosaltres entenem que ha de ser la Generalitat qui prengui la responsabilitat de desenvolupar els plans comarcals, naturalment, amb tota la col·laboració de les comarques o de les zones afectades.

Mantenim, també, un fons especial d'inversions per a aquestes comarques de baixa renda i mantenim també quelcom que ens ha sorprès que el Grup de la majoria no hagi pogut acceptar. Com és que vostès no es poden comprometre que aquests milions, que són 1.000 i que dediquen aquest any a incentius industrials, hi siguin presents durant cinc anys?

El president

Senyor diputat, això ja no és l'explicació de l'acceptació de les esmenes...

El Sr. Novella i Izquierdo

...cinc anys per millorar el reequilibri industrial? Senyor president, acabo. Aquesta ha sigut la nostra exposició.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Abans de procedir a la votació, el secretari primer de la Mesa donarà lectura a l'esmena transaccional.

El secretari primer

Sí, gràcies, senyor president. Aquest text que, definitivament, el senyor Novella desitja que sigui posat a votació consisteix, en definitiva, a «telescopar» l'esmena número 1 del Grup Popular amb l'esmena número 2 del Grup Socialista, i consisteix en la incorporació, allà on l'esmena del Grup Popular parla de «les entitats locals en els àmbits d'urbanisme, ensenyament, la sanitat», afegir-hi «l'habitatge i l'esport», i continua la resta igual.

El president

Moltes gràcies. Per tractar de precisar els termes de la votació, entenc que s'hauria de votar en dos blocs. Un primer bloc, que seria el punt número 1, que és l'esmena del Grup de Convergència i Unió, el punt número 2, que és l'esmena Popular amb la transacció feta amb el Grup de Convergència, amb el Grup d'Iniciativa per Catalunya i amb el Grup Socialista. *(Pausa.)* A tot, després, s'hi incorpora, en el punt 5.b, l'esmena de Convergència i Unió, i en el punt 6.a, també, l'esmena de Convergència i Unió.

Per tant, la votació es podria formular en dos blocs. El primer, votar el punt 1, segons el text de l'esmena número 1 de Convergència, votar el punt 2, amb l'esmena transaccional incorporada a l'esmena del Grup Popular... *(Veus de fons.)* Com diu?

El Sr. Pont i Puntigam

Senyor president, el punt 2, només és l'entrada i la lletra a, en aquesta votació. L'entrada i la lletra a. Senyor Novella, hi està d'acord?

El president

Votar del punt 5 la lletra b i votar del punt 6 la lletra a. És correcte per part dels portaveus? Senyor Fabregat, em demana la paraula?

El Sr. Fabregat i Vidal

Sí, senyor president. Entén el Grup Parlamentari Popular que una primera votació seria tot el bloc que ara ha exposat, i una segona votació, la resta. De la resta voldríem votació separada també del punt número 7, de la totalitat del punt número 7. O sigui, serien tres votacions.

El president

Alguna petició més de votació separada? No?

Doncs, anem a votar, en primer lloc, la primera relació que ja he dit, que és la que tindrà, en principi, penso, l'aquiescència de les senyores diputades i els senyors diputats.

Iniciem la votació.

Aquests punts han sigut aprovats per la unanimitat de les senyores diputades i els senyors diputats presents en l'hemicicle.

Votaríem, en segon lloc, per no tenir errors, el punt setè, del qual s'ha demanat votació separada.

Iniciem votació del punt setè.

Aquest punt setè ha sigut refusat per 26 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

I votaríem a continuació la resta dels punts de la Moció que encara no han sigut votats.

Iniciem la votació.

La resta d'aquests punts han sigut refusats per 26 vots a favor, 49 en contra i 9 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política urbanística, especialment pel que fa referència a la urbanització de la Riera, de Sant Pere de Torelló (Osona)

I seguidament, passariem al darrer punt de l'ordre del dia d'aquest Ple, el vint-i-vuitè punt: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política urbanística, especialment pel que fa referència a la urbanització de la Riera, de Sant Pere de Torelló, de l'Osona, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Té la paraula per exposar-la el diputat senyor Boada. *(Remor de veus.)*

Per favor, guardin silenci, perquè pugui començar el senyor diputat.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, aquesta Moció subsegüent a la interpellació que varem fer fa quinze dies vol portar aquí a la cambra la discussió i, si és possible, l'aprovació, per demanar que el Parlament de Catalunya expressi el seu rebuig total a les actuacions públiques del Govern de la Generalitat en la requalificació de la finca de la Riera, de Sant Pere de Torelló, que, des del nostre punt de vista, han comportat una utilització distorsionada de la legalitat vigent per afavorir també interessos privats mitjançant pràctiques de favoritisme i tràfic d'influències. I a més a més, voldríem que aquest Parlament instés el Govern de la Generalitat a assumir les seves responsabilitats polítiques derivades de la seva actuació en la requalificació fraudulenta de la finca de Sant Pere de Torelló. Aquests són els elements que posem nosaltres aquí a discutir i esperem, doncs, que, en un exercici de responsabilitat, totes les diputades i els diputats d'aquesta cambra puguin votar favorablement.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

En l'anterior, fa quinze dies, en el debat que vam tenir amb el conseller, amb el senyor Macias, vàrem assistir, des del nostre punt de vista, a una cínica aparença de tranquil·litat, d'immunitat per part del senyor Macias, posició a què, de fet, ens té acostumats el Govern del senyor Pujol. El mateix senyor Macias es defensava de les nostres acusacions tot dient que el senyor Vaqué ja no era de Convergència i Unió i que no tenia per això sentit la nostra interpellació. No ens importa res si és o no de Convergència i Unió, el senyor Vaqué. De fet, si haguéssim de portar al Parlament totes les irregularitats dels alcaldes i regidors de Convergència i Unió, segur que no parariem i tindríem molta feina. Ens és ben igual si són de Convergència i Unió els personatges de què nosaltres estàvem parlant. *(Fora remor de veus.)* Denunciem... Senyors diputats i diputades de Convergència i Unió, si volen, els podem fer una llista clara i contundent, ja no només de les comarques...

El vicepresident primer

Si us plau, als diputats de Convergència i Unió específicament, ja s'hi adreçarà la presidència si convé.

El Sr. Boada i Masoliver

Denunciem... (*Persisteix la remor de veus. Pausa.*) Denunciàvem el Govern, ara fa quinze dies, per les seves implicacions en tota la trama per afavorir el senyor Vilaró, cunyat de l'exconseller Cullerell. Els recordo també que el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya ha condemnat el Govern en referència a aquest tema, per mala fe, temeritat i desviació de poder, sentència recorreguda per part del Govern, i això vol dir, doncs, que ja en tornarem a parlar quan hi hagi una sentència del Tribunal Suprem.

En relació amb això, un diari d'Osona responia..., o suspenia el conseller Macias per la seva resposta a la nostra interpellació, i el suspenia dient: «per negar-ho tot, per no explicar res», que aquesta era la posició que hi havia fa quinze dies, però que també va ser la mateixa de fa un any. Preguntes, moltes preguntes que els ciutadans d'aquest país es fan sobre aquest tema, preguntes que no tenen resposta. Preguntes com: per què el senyor Comas avala un préstec de 69 milions a l'Ajuntament de Sant Pere de Torelló per a la compra de la finca la Riera del senyor Vilaró? Per què aprova la concessió vint-i-un dies abans que ho sol·liciti el mateix Ajuntament de Sant Pere de Torelló? Per què vuit dies abans de sol·licitar el préstec el mateix senyor Vilaró es dirigeix a l'Institut Català de Finances profititzant la subvenció abans esmentada? En quins criteris o informes es va fonamentar el conseller Comas per tal d'avaluar aquesta operació? Es necessita un informe del Consell Comarcal que ho avaluï; no tenim notícia que s'hagi pronunciat aquest Consell Comarcal d'Osona. Per què encara no s'ha construït la residència, malgrat que en el conveni signat entre el conseller Comas i l'alcalde Vaqué es constata que s'iniciarà l'any 1995? En canvi, totes les cases estan construïdes. Per què el conseller Molins va autoritzar la revisió anticipada de les normes subsidiàries, tot i que no es donava cap de les circumstàncies previstes per poder revisar-les, tal com es desprèn de la proposta de resolució del senyor Solans? Per què no es va fer la preceptiva exposició pública de la incorporació dels terrenys del senyor Vilaró? Per què es va voler urbanitzar uns terrenys qualificats d'agrícoles forestals, amb una ubicació allunyada del casc antic, amb accessos precaris, aïllada per dos rius, quan encara existien altres unitats d'actuació al poble per urbanitzar? Per què el director general d'Arquitectura i Habitatge, senyor Ventura, accepta una sol·licitud de construcció de l'Ajuntament de Sant Pere feta per un suposat arquitecte sense nom ni número de col·legiat? Per què tantes preguntes sense resposta que de ben segur, doncs, que els ciutadans d'aquest país voldrien tenir una resposta més clara per part del Govern?

És possible, fins i tot –un altre dels elements que es van posar sobre la taula–, que les cintes que va publicar, cintes magnetofòniques que va publicar *El Triangle* no tinguin valor judicial; d'acord. Però jo pregunto: no tenen valor polític? ¿No té un valor polític quan, en la conversa entre el senyor Cullerell i el senyor Vilaró, el mateix senyor Vilaró deia, tot estant nerviós: «Per què ens posaran algun recurs?», deia, i el senyor Cullerell li contestava: «Tranquil, hi haurà un recurs contenciós,

n'hi haurà un altre a la Conselleria, hi haurà un recurs de cassació, i al final tu ja tens temps de fer-ho tot.»? És possible que no tingui valor jurídic, però sí que, des del nostre punt de vista, té un valor polític importantíssim.

Senyores diputades, senyors diputats, aquesta història ja fa pudor. Una resposta clara del Govern i dels implicats esbandiria dubtes, aclariria responsabilitats. Podríem tornar a creure en la voluntat de la gent que fa política i que no vol fer un ús bord ni dels coneixements privilegiats –les informacions valen més que l'or, avui per avui– ni dels contactes, amb parentiu o sense, entre les persones que governen i les que en volen treure profit perquè se saben amb l'aigua al coll. Una resposta autocrítica, una mera acceptació de les hipòtesis ens hauria portat a creure que no va ser en va la feina de la Comissió que es va crear en aquest Parlament. La resposta del senyor Macias, d'una glacialitat formal –de manual, diríem nosaltres–, es converteix en una enorme badada política, des del nostre punt de vista, en una bomba de rel·lotgeria contra Convergència i Unió per part d'algué que potser pensa el seu futur en d'altres àmbits. Això també ho deia –i faig meves les paraules del meu company– el senyor Ignasi Riera, que ha publicat un article sobre aquest tema, que diu que «les democràcies han de fer, de tant en tant, balanç i anàlisi. Senzillament, han de lubricar els seus mecanismes i han de regenerar-se si no volen onades de descrèdit, desconfiança per part de la ciutadania. Els fins estilistes de la dialèctica política poden guanyar medalles a l'habilitat, com les guanyaven els sofistes grecs, experts en l'art de marejar la veritat, d'amagar-la, de segrestar-la.» No és un problema, com deia el senyor Pujol ahir, de l'oposició que no té propostes alternatives, sinó que, des del nostre punt de vista, el problema és el Govern de la Generalitat, que ha perdut la dignitat necessària per continuar governant.

Gràcies, senyors diputats, senyores diputades.

El vicepresident primer

Es poden... (*El Sr. Roig i Grau demana per parlar.*) Per què demana la paraula, senyor...? (*Pausa.*) No se'l sent. Digui'm per quin motiu demana vostè la paraula, si és tan amable.

El Sr. Roig i Grau

Senyor president, perquè em sento al·ludit, com a alcalde de Convergència i Unió, que hi ha fet referència genèrica lo senyor Boada.

El vicepresident primer

Molt bé, doncs, té la paraula.

El Sr. Roig i Grau

Simplement, per dir al senyor Boada que..., jo li pregaria, en nom meu propi i dels alcaldes de Convergència i Unió, que no generalitze cap aspecte des del punt de vista del seu discurs. És a dir, si té vergonya –que jo no ho sé, si en té, de vergonya–, que faci el favor de retirar esta expressió generalitzada. I, si té alguna acusació, que la faci frontalment i honestament.

Gràcies, senyor president.

(*El Sr. Guillot i Miravet demana per parlar.*)

El vicepresident primer

Senyor Guillot, té la paraula. Per què la demana?

El Sr. Guillot i Miravet

Evidentment, per fer..., com que hi ha una al·lusió a un diputat i sóc el portaveu d'aquest Grup, per fer...

El vicepresident primer

Molt bé.

El Sr. Guillot i Miravet

En nom del nostre Grup, retirem qualsevol interpretació ofensiva de les paraules del diputat. Tenim molta vergonya; tanta –tanta–, que portem aquí això de Sant Pere de Torelló.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Ara es poden posicionar els grups respecte a aquesta Moció. El senyor Bargalló pot fer-ho en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. (*Remor de veus.*)

El senyor Bargalló té la paraula. No la té ningú més del Ple, si us plau! El senyor Bargalló té la paraula.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, habitualment, en aquest Ple, quan són aquestes hores del segon dia i és aquest el nombre d'assistents, hom sol parlar de la placidesa de la sessió, però no és, des de fa dues mocions, el millor qualificatiu que podem donar.

Centrem-nos en el tema de la Moció que és objecte... Jo hauria de començar, senyor president, sent honest i dir que no m'ha marcat el temps, i això sempre és perillós. (*Pausa.*) Gràcies.

Deia que, centrant-nos en el tema, en els vuit anys llargs que porto en aquest Parlament, una de les experiències més alligonadores ha estat la de pertànyer a la Comissió d'Investigació del Cas de la Riera, de Sant Pere de Torelló –el nom era més llarg, però ens entenem. Va ser una presència alligonadora, per moltes raons –per moltes raons–, entre les quals, pel convenciment que la democràcia, que és justa, atorga la raó a qui té més vots, i que la raó parlamentària és estrictament la raó de la representativitat del vot popular, i que, més enllà de la raó parlamentària, hi ha els fets esdevinguts. Els que vam participar en aquella Comissió ens vam adonar d'uns fets, vam veure documentació, vam assistir a compareixences que ens indicaven un camí. Evidentment, les resolucions que va adoptar la Comissió, aprovades en ple, no van anar pel camí a què els que vam participar en la Comissió vam veure que ens portaven els fets.

El que va succeir al voltant de la revisió i modificació de les normes subsidiàries del planejament de Sant Pere de Torelló va ser un cúmul de situacions que, una per una, no eren dignes de ser acceptades en una situació de justícia democràtica, però que en la seva suma ja arribava a fets que no es podia ni tan sols entendre que en una democràcia més o menys jove com la nostra, on encara les rutines haurien de no haver arribat, s'haguessin pogut donar.

Jo recordo que una de les coses que menys vaig entendre és que un crèdit es concedís vint-i-un dies abans de ser sol·licitat; és d'aquelles coses que, diguem-ne, no em passen a la vida normal. A la vida normal, no passen: a la gent no li donen un crèdit un banc o una caixa vint-i-un dies abans d'anar-lo a demanar. Habitualment, tampoc li donen vint-i-un dies després d'haver-lo demanat, però, vint-i-un dies abans, no. I no un banc normal, sinó l'Institut Català de Finances, que, tot sovint, ens arriben empresaris amb problemes de petita i mitjana empresa que no han pogut arribar a tenir aquest crèdit, o ens arriben pagesos o pescadors, a l'Institut Català de Crèdit Agrícola, que plantegen els problemes de les seves necessitats i no hi han arribat. Doncs, aquí va haver-hi un crèdit concedit vint-i-un dies abans. Aquest és només un exponent de les coses que van passar al voltant d'aquest cas.

El que va passar al voltant d'aquest cas ha quedat referendat en tres sentències que vénen a donar la raó que el camí que havíem vist que havien pres els fets, un, si més no, dels que formaven aquella Comissió –jo vull entendre que tots els que formàvem aquella Comissió vam veure els mateixos fets–..., doncs, eren certs.

Ara, diguem-ne, ha passat temps, i continuem amb el fet que la raó parlamentària la donen els vots, i, per tant, també sabem el resultat de la raó que tindrem d'aquí a uns minuts. També esperem noves sentències. Més enllà del carnet que tinguin o no puguin tenir cadascuna de les persones que vam participar en aquests fets, dels ja condemnats i de les persones que van facilitar que es cometessin els fets que han acabat sent condemnats, més enllà, hi insisteixo, dels colors polítics, seria bo que en aquest cas, com en tants altres casos, s'assumissin les corresponents responsabilitats. I les corresponents responsabilitats des del nivell més baix. Aquell famós arquitecte municipal que vam tenir oportunitat de conèixer, que ho signava tot –signava la sol·licitud de permís, la concessió de permís, el vistiplau..., ho acabava signant tot– i que, a més a més, quan ens va comparèixer –i aquí hi ha diputats que formaven part d'aquella Comissió–, ho trobava al més normal, trobava que, clar, tota la vida que passava –no entenia que algú pogués entendre que qui sol·licitava un paper que tenia tres signatures de tres tècnics que eren diferents..., fos la mateixa persona que el signés, i això ho trobava normal–; doncs, des d'aquest arquitecte municipal, diguem-ne, que no s'havia plantejat mai que hi havia coses que no es podien fer, fins a aquelles persones dels departaments diversos de la Generalitat que van intervenir en un moment o altre perquè se succeïssin fets administratius que no eren lògics, que cronològicament no es poden entendre i que significaven situació de favor davant les peticions del senyor Vilaró o les actuacions del senyor

Vaqué..., dic, més enllà de qui fos o deixés de ser família del senyor Vilaró, més enllà del carnet que tingués o hagués tingut o pugui arribar a tenir el senyor Vaqué.

Per això el nostre Grup, que va dissentir de la resolució sotmesa a ple dels resultats d'aquella Comissió, el nostre Grup, que es manté en el mateix posicionament que en aquell moment, ha d'assentir en la proposta efectuada avui pel Grup d'Iniciativa - Els Verds, en el sentit de rebutjar les actuacions fetes pel Govern de la Generalitat al voltant d'aquest cas i de demanar al Govern que s'assumeixin les responsabilitats que s'hagin d'assumir.

En la visita del senyor Vaqué..., i recordo una anècdota —i acabo aquí, perquè es fa tard—, que, quan vam entrar a la sala on es feia la Comissió d'Investigació, hi havia unes caixes, i la diputada Imma Mayol em va dir: «Mira, ha portat la documentació que li hem sol·licitat.» I jo li vaig dir: «Si el senyor Vaqué és com diuen que és, no ha portat cap documentació; ens ha portat un lot.» I era, evidentment, un lot de llibres sobre el poble, de programes de festa major, però no hi havia la documentació. Aquest comportament del senyor Vaqué, anecdòtic, és el comportament del senyor Vaqué com a alcalde que han dit els jutges que va fer i que han condemnat. Ara, jo recordo que tot això que va fer el senyor Vaqué no hauria pogut tirar endavant si no hi haguessin hagut actes administratius de diversos departaments que l'haguessin ajudat, l'haguessin empès i li haguessin donat cobertura en aquestes actuacions. Per tant, el nostre Grup, en conseqüència amb el posicionament d'aquell moment i en conseqüència amb la voluntat de dignificar l'Administració, creu que la Moció presentada per Iniciativa - Els Verds mereix el nostre vot, i per això el tindrà.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Bargalló. El senyor Víctor Ros vol intervenir en nom del Grup Popular? Té la paraula.

El Sr. Ros i Casas

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, jo també vaig ser membre, juntament amb el senyor Bargalló —i, per part del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, hi havia el senyor Farrés—, a la Comissió d'investigació que entre tots els grups vàrem aprovar i que és un debat que ja es va portar a terme, que ja es va mantenir aquí, en el Ple, que ja es van prendre totes unes resolucions i que al mateix temps ja es va votar posteriorment a tot això una altra interpellació, conseqüentment, una moció en la qual ens vam posicionar, doncs, de la mateixa manera que ens havíem posicionar en la Comissió d'Investigació. I he de dir que, d'una manera especial, amb el senyor Bargalló coincidim en una sèrie de punts que ell ha manifestat, perquè estàvem d'acord, plenament d'acord, però en altres no. I al mateix temps he de manifestar i deixar ben clar que nosaltres ja vam parlar en aquells moments de certes irregularitats o, més ben dit, d'actuacions no normals dintre del que és l'actuació administrativa. Però val la pena recordar en aquests moments que va haver-hi un

conseller que va presentar la seva dimissió, i va presentar la seva dimissió..., i els ho dic amb tota sinceritat: jo, personalment, crec que no l'havia d'haver presentat; és la meua opinió; no l'havia d'haver presentat i va presentar la seva dimissió, qüestió que l'honra. I per tant, certes responsabilitats ja es varen assumir.

La intervenció de l'illustre diputat, que respecto moltíssim com a tots els diputats d'aquesta cambra, el senyor Boada, quan va presentar la interpellació a aquesta Moció ja d'antuvi va deixar ben clar que no era del seu interès que fos aprovada aquesta Moció, perquè vostè ja va parlar d'un front nacional conservador, qüestió que jo, de veritat, això d'aquest front nacional conservador, doncs, encara no l'havia sentit anomenar mai; no, de veritat li ho dic. Però és que, a més a més, em barreja vostè amb tot el de Sant Pere de Torelló el tema d'una reprovació al ministre Arias Salgado. Que jo recordi, no estava a Sant Pere de Torelló, ni tenia cap vinculació amb Sant Pere de Torelló, el senyor ministre. Fa vostè tot un conjunt de barreges en aquest sentit, amb la qual cosa el que vostè com a diputat no busca, ni molt menys, en cap moment, el consens, l'acord, buscar, doncs, arribar entre totes les forces polítiques a una proposta que poguéssim assumir.

Per tant, li he de dir també i li dic que com a alcalde, com a alcalde que sóc de Sant Andreu de Llavaneres —és del càrrec del qual em sento més orgullós, com molts alcaldes que estan aquí també—, que crec que no és bo que en aquest Parlament, ni enlloc, s'intenti generalitzar les actuacions dels alcaldes, dels representants de les administracions locals, perquè li garanteixo que som els que més patim les situacions de la política, però, al mateix temps, els més ben valorats per la ciutadania en totes les enquestes, en totes. I jo mai m'atreviria, des d'aquesta tribuna —li puc garantir—, a fer el més mínim atac generalitzat a cap grup parlamentari, a cap alcalde de diferents grups parlamentaris, si guin qui siguin.

Nosaltres, com vostè parlava d'aquest acord nacional conservador, miri, nosaltres, el que sí que hem fet, en coherència, que és el que dóna credibilitat i que és realment el patrimoni més important que té la classe política, que pot tenir un partit polític, és per estimar aquest país per damunt de qualsevol altra qüestió, donar governabilitat a aquest país. I donar-li governabilitat, si vostè es referia a allò del pacte aquest, doncs, ens en sentim orgullosos, perquè hem incidit a través de les negociacions pressupostàries en temes importantíssims com la millora del benestar social, de la sanitat, de l'ensenyament, de diferents departaments i, indiscutiblement, nosaltres, al que ja estem acostumats, és que ple darrere ple arribin reprovacions. I aquesta pot ser una estratègia d'un grup polític determinat que jo respecto, que el meu Grup respecta, però que no compartim; tenim altres formes, altres maneres d'actuar amb un sentit totalment constructiu i amb un esperit positivista, perquè creiem que realment és el que el país necessita i el que els ciutadans al final sabran valorar. Per totes aquestes raons, el nostre Grup Parlamentari, respectant totalment —perquè és la nostra manera de ser i de fer— la seva proposta, li votarem en contra.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ros. Ara, pel Grup Parlamentari del Grup Socialista, pot intervenir la senyora Montserrat Tura. Té la paraula.

La Sra. Tura i Camafreita

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats —mirava si hi havien senyores, però sí, encara n'hi ha—; senyores i senyors diputats, per la seva atenció en aquestes hores i a aquestes alçades... (*Remor de veus.*)

El vicepresident primer

Si us plau, atenguin a l'oradora, si us plau.

La Sra. Tura i Camafreita

Perdó, perdó, era un problema que no n'hi havia vist cap, aquí, i per això he fet... (*Remor de veus.*) Pretenia ser un comentari agradable, eh? No comencem.

Senyores i senyors diputats, moltes gràcies per la seva atenció, atesa l'hora i la durada d'aquesta sessió plenària. Surto aquí en nom del Grup Socialista per anunciar el nostre vot favorable a la proposta presentada per Iniciativa per Catalunya - Verds quan demana que aquesta cambra, la màxima cambra de representació democràtica d'aquest país, i els seus components expressin el seu rebuig envers unes actuacions que, certament, jo, que dels que he sortit no puc dir que vaig formar part de cap d'aquestes comissions, només vist així des de lluny, que és com ho veuen els ciutadans de Catalunya..., són, si més no, preocupants, i per tant, aquesta cambra té l'obligació d'analitzar-les i de plantejar-se si es mereixen o no aquesta expressió de rebuig. Però, a la vegada que surto a manifestar aquesta expressió de rebuig pels fets —i després intentaré breument resumir-ho—, també vull dir que discrepo profundament amb el senyor Boada quan fa a l'expressió, que ja sé que l'hem malinterpretat o que no pretenia dir això, però que també vull dir que el món municipal està ple, molt ple, de persones amb una extraordinària dedicació i esforç que intenten fer les coses molt ben fetes de tots els colors polítics —de tots els colors polítics. N'hi ha algunes, però, que potser no ho fan prou ben fet, i les seves respectives formacions, i aquesta cambra en tant que cambra de representació democràtica han de ser capaços de reconèixer-ho i d'acceptar-ho.

Per què dic tot això? Dic tot això perquè en aquest afer jo crec que existeix un cert enclosament i enroscament de la majoria parlamentària a voler dir, doncs, que determinades sentències judicials encara no són fermes perquè n'hi ha una que està pendent encara del Tribunal Suprem, però ja hi ha sentències judicials que parlen de mala fe i de desviament de poder fet per instàncies del Govern de la Generalitat, i ja hi ha sentències fermes, definitivament fermes, del Tribunal Suprem en què parla de frau de tràfic d'influències del senyor Vaqué i del senyor Vilaró. I certament, ja sé que

em diran que no són membres del Govern de la Generalitat de Catalunya, però el fet que el Tribunal Suprem hagi confirmat —i aquest crec que és el motiu més important pel qual tornem a debatre aquest tema aquí, que és que en aquests dos anys, o un any i mesos, quasi bé dos, en què no s'havia debatut, s'han produït mentrestant les sentències que fan ferma aquesta decisió de qualificar i de condemnar com a tràfic d'influències aquestes persones.

I és clar, si parlem de les revisions —i retorno a allò del món municipal; des del món municipal ho entenem molt bé, jo crec que des del conjunt de la ciutadania també, però els càrrecs municipals que abans s'han sentit alludits ho entendrem molt bé—, si parlem d'una modificació de normes urbanístiques presentada sense complir ni els més mínims requisits de signatures, com s'ha dit abans, però, en canvi, tramitada i aprovada en vint-i-quatre hores amb una celeritat excepcional, que sembla que haguéssim de reconstruir una zona catastròfica quan en el fons el que s'anava a fer era urbanitzar una zona de dubtosa qualitat per ser urbanitzada; quan parlem que s'utilitzen mecanismes de caràcter excepcional dient que és que es va fer habitatge social quan se'n fa a molts altres municipis i a cap d'ells se'ls ha aplicat aquest tipus de mesures; quan s'atorguen avals abans que se sollicitin; quan s'atorguen crèdits que després no es retornen i els ha de retornar l'erari públic; quan es promet que es construïran equipaments per donar un caràcter més social a aquesta operació urbanística i aquests equipaments no s'arriben a construir mai; quan passen totes aquestes coses tan extraordinàriament excepcionals en un municipi que porten a la construcció, a la venda i, per tant, a l'aprofitament econòmic per part d'algunes persones d'aquella acció urbanística inexplicable, de difícil comprensió en el seu procés, en el seu procediment, i quan aquest conjunt de consellers de la Generalitat —el conseller Molins, en la seva etapa de conseller de Política Territorial; el conseller Comas; el conseller d'Economia respecte en aquell moment—, quan tots aquests consellers actuen de manera tan excepcional, tan extraordinàriament accelerada per un tema que no entenem per què, però sí que apareix una vinculació familiar i una relació de parentesc clara amb algun membre del Govern de la Generalitat, aquest és un fet que fa pensar a tota la ciutadania, a tota la ciutadania. I que tots els càrrecs municipals sabem perfectament que no es tramita una modificació de planejament amb aquesta celeritat, i amb aquestes garanties, i amb aquesta avals, i amb aquests suports econòmics, i amb aquesta extraordinària facilitat mai, mai, eh?

Per tant, aquest enroscar-se i continuar dient que el Govern de la Generalitat no hi té res a veure, que aquests senyors, el senyor Vaqué i el senyor Vilaró, no tenen res a veure i que és casualitat que fossin cunyats, un d'ells, amb un conseller, doncs, ja no s'aguanta. I vostès em continuaran dient que encara hi ha pendent una sentència del Tribunal Suprem, i quan aquesta sentència del Tribunal Suprem arribi, doncs, ja no sé quin altra excusa tindrem.

Els he de manifestar —i a més els ho manifesto des d'una força política—, que no pas aquí, a Catalunya,

però sí en el seu àmbit ideològic, en el conjunt de l'Estat, la seva no-acceptació i la seva no-rectificació de determinats temes, de vinculacions estranyes i de comportaments estranys de l'Administració, l'han portat, potser, a negar-ho en el moment en què es produïen, però a perdre el suport popular amb posterioritat, qüestió que hauria de fer reflexionar tothom. I qui els parla els ho diu amb l'experiència viscuda, perquè rectificar i acceptar responsabilitats és una virtut encara molt poc freqüent entre els polítics i entre el conjunt de càrrecs públics, i ha de començar a ser una actitud més freqüent, més acceptada, més respectada, que farà que s'accepti, es respecti i es torni a valorar l'acció política fora d'aquestes parets.

El poble agraeix extraordinàriament que, de tant en tant, el govern que sigui, del color que sigui, sigui capaç de rectificar, d'acceptar errors i de dir que en un moment determinat no l'han portat a prendre determinades decisions necessitats peremptòries de tipus urbanístic, de tipus dotacional, de necessitat d'habitatge, de creació d'equipaments encara inexistents, sinó senzillament vinculacions de parentesc i possibilitat d'accedir amb facilitat als càrrecs d'un govern, en aquest cas, de la coalició nacionalista de Convergència i Unió.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Qui rectifica a temps, a més de fer una acció molt sana en l'exercici de l'acció democràtica, honora, certament, el seu càrrec. I jo voldria... I ja els he dit, abans que vostès en fessin, d'aquesta qüestió, una qüestió d'ironia, que qui els parlava creu, com a mínim, haver passat per una experiència extraordinàriament terrible en el conjunt de l'àmbit ideològic en el qual els socialistes ens hem mogut en aquests darrers anys. I, per tant, no em facin referència a això, perquè ja l'he feta jo, i no facin referència a això, perquè ja sabem els costos que això té. Però, precisament perquè sabem els costos que això té, i precisament perquè ens sembla que és bo que l'actual majoria faci una revisió en profunditat de continuar mantenint i dient que a Sant Pere de Torelló no va passar absolutament res, i que tot el procediment excepcional de la Conselleria de Política Territorial, de la Conselleria de Benestar Social, de la Conselleria d'Economia, va ser perfecte; i, per tant, que no hi ha res a rebutjar, i que no hi ha res a criticar. Abans de votar una altra vegada això, s'ho pensin.

Nosaltres votarem, en aquest sentit que ningú està lliure de culpa i menys aquells que han desenvolupat accions de govern, a favor que aquesta cambra manifesti el rebuig a aquestes accions, perquè són certament inexplicables no pas per cada u des de les seves posicions polítiques, sinó per la ciutadania en el seu conjunt.

Moltíssimes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup de Convergència i Unió té la paraula el senyor Raimon Escudé.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el senyor Boada, en la seva intervenció, ha fet cites, ha

fet referències a un diari d'Osona, a un article periodístic del seu company Ignasi Riera. Deixin-me, doncs, també a mi començar per una referència a la premsa comarcal, especialment perquè és d'una zona de la qual –si no ho tinc mal entès– el senyor Boada és il·lustre fill, que és el *Punt Diari*, de Girona. Vostès, no sé si hauran vist, fa no gaires dies, un article del seu corresponsal parlamentari aquí, al Parlament de Catalunya, explicant i qualificant quina és l'actuació de la nostra cambra en aquest final de cinquena legislatura.

Molts de vostès coneixen aquest corresponsal, el senyor Planella, i per tant, no cal que els digui que és un escrit, és un text càustic i sarcàstic, per no dir altres coses. Bé, en definitiva, ens deixa a tots com un drap brut. Ara jo aprofitaré, és obvi, les referències que es fan a l'oposició. En aquest article, *Punt Diari* diu que «els grups de l'oposició, fonamentalment, el seu problema és que no tenen imaginació perquè», diu, «els sembla haver descobert, al llarg del temps, tres, quatre temes que poden servir –segons ells– d'erosió al Govern, i no saben res més per fer que anar una i una altra vegada donant voltes als mateixos temes». Jo no sé si pensava, aquest senyor, en el senyor Boada, però, és clar, el senyor Boada ens parla de Sant Pere de Torelló, ens parla dels camps de golf, ens parla de la sostenibilitat, ens parla del tren pendular, i quan acaba... –no, no, és molt legítim– torna a començar a parlar del mateix. (*Rialles.*) És clar, aleshores, resulta que ara torna, pel que sembla, a tocar parlar de Sant Pere de Torelló.

Miri, jo no entraré, senyor Boada –no és el meu estil–, en tota aquesta picabaralla que hi ha hagut, que vostè hi ha participat com a figura d'excepció, de recriminacions i això. Si em permetés un consell, li diria que ha fet reflexionar molt més la intervenció freda i cerebral –com totes les seves– de la senyora Tura que totes les argumentacions que vostè ha donat. Ara, si jo lloo el to i el contingut de la intervenció de la senyora Tura, també voldria dir que s'equivoca en el sentit que vostè, com a persona essencialment racional, diu: «és clar, ara parlarem d'això, doncs, perquè hi ha hagut una sentència, i tornem-ne a parlar». No, no, no és això, senyora Tura. El senyor Boada va presentar la interpellació que és objecte avui de la subsegüent Moció, el 12 de febrer de 1998. Fa quinze mesos –fa quinze mesos.

Aleshores, saben vostès que hi ha un pacte polític entre els portaveus, que s'ha suspès l'aplicació del Reglament, pel que fa referència a les tramitacions de les interpellacions. La idea, que no ha reeixit –al meu entendre, i perdonin, parlo estrictament personal, no ha reeixit–, era que això agilités el debat, no? Què ha passat? Que en aquest moment, si no em fallen els comptes, hi ha 185 interpellacions vives. Aleshores, quan s'acosta un Ple, cada grup diu: «A veure, dels temes que anem donant voltes cada dia, a veure, quin ens convindria parlar ara?» S'obre el congelador i es treu una interpellació, i s'ha tret aquesta interpellació de Sant Pere de Torelló. (*Remor de veus.*) Aleshores, jo pregunto: per què, per què el senyor Boada, dels tres o quatre temes en els quals es considera especialista, l'ha tret, avui? Molt senzill, molt senzill. Jo vaig escoltar atentament –com sempre ho faig, també– la intervenció del senyor Boada, i se'm va fer la llum, vaig pensar:

«Ara entenc perquè avui toca parlar de Sant Pere de Torelló.»

Jo vaig estar temptat d'utilitzar el meu ordinador personal del despatx per calcular l'índex de freqüència d'una paraula en el discurs del senyor —perquè tinc la transcripció aquí, eh?—, Boada. Aleshores, no sé si saben vostès —suposo que molts sí, el senyor Bargalló, segur, perquè la seva cultura és enorme— que, en l'anàlisi de textos literaris o en epigrafia hi ha una paraula que es diu hàpax, i un hàpax és una paraula estranya que només s'utilitza una vegada. Aleshores aquí, el senyor Boada, va utilitzar un hàpax, per una part, una paraula estranya, però no una vegada, no, moltíssimes vegades. Quina paraula és? *Molins*. Aquí ho tinc: «El senyor Molins, en segon lloc, en ser preguntat, va dir que» no sé què. «El senyor Molins no podia tenir cap altra raó que la relació Cullerell-Molins.» «A la resposta del conseller Molins...» I és clar, dius, a sant de què, ara, al cap de no sé si set o vuit anys, i que l'hem discutit uns quantes vegades, del dret i del revés, tot aquest tema, i aquesta Comissió d'investigació, presidida pel comú amic de tots nosaltres —i esplèndidament, així ho va fer—, el senyor Xavi Guitart, Comissió d'investigació que veig que encara en quedem uns quants supervivents, d'aquesta Comissió... (*Rialles*.) A sant de què, ara, s'ha de parlar d'un conseller de Política Territorial que ho va ser una temporada, durant la tramitació de tot aquest feixuc expedient administratiu? Bé, si algú no ho hagués entès —i suposo que per les picabaralles que han anat sortint avui, tothom és conscient de què passa: que hi ha unes eleccions municipals en portes—, el senyor Boada, en això molt sincer i molt transparent, va dir —tinc aquí la frase—, va dir: «Jo demano als ciutadans de Barcelona que reflexionin bé fins al 30 de juny, per saber a qui veritablement confien l'Ajuntament d'aquesta ciutat o el govern d'aquesta ciutat.» (*Pausa*.) És clar, 13 de juny; si he llegit malament, perdó, disculpin-me, potser és la meua ment, que ja penso més en el 30 de juny que molts de vostès, que pensen en el 13 de juny. (*Rialles*.)

Bé, en definitiva, em sembla que la finalitat, el motiu, és clar i concret: en definitiva, aquí no hi ha... És més, legítimament, almenys Reglament en mà, tothom pot parlar del que vulgui; ara, per parlar seriosament, almenys des del punt de vista d'aquest tema, em sembla que és totalment, no innecessari, però contraproduent.

Miri, suposo que molts de vostès estaran convençuts, com jo, que si en aquesta cambra hi ha un diputat que es caracteritza per la seva bonhomia, pel seu afany d'arribar a acords, d'explicar les coses, de convèncer la gent, és el senyor Ros. Ho hem parlat des d'aquella famosa Comissió d'investigació que ens parlava de les anècdotes. I, és clar, jo podria explicar per què van venir aquells llibres i els programes de la Festa Major, però no voldré caure en la temptació de tornar a posar-me en un túnel del temps i de tornar a parlar d'una cosa que ja vam estar hores i dies i dies discutint, i ara, en cinc minuts, fer barrip-barrap consideracions. Bé, doncs, el senyor Ros —i entenc que encertadament— ha renunciat. No cal... És que no es pot discutir, perquè no estem discutint Sant Pere de Torelló, estem intentant

erosionar-nos mútuament. I com deia molt bé la senyora Tura, els ciutadans, que són —suposo— grans i majors d'edat tots, sabran identificar les motivacions i el perquè de tots nosaltres, d'uns i dels altres. Per tant, jo, la meua actitud, suposo que comprendran que és una mica estranya, perquè uns es discuteixen en sentit preelectoral, perquè... Senyor Boada, vostè recorda que això no sols ho he dit jo, això d'electoralisme i de repetició; recordarà vostè que ahir a la tarda, no el front aquest que deia conservador nacional o no sé què que tant molestava el Grup Popular, un representant digníssim, i alcaldable de Barcelona, d'un grup progressista, Esquerra Republicana, li va dir a vostè mateix que vostè defensava un altre punt de l'ordre del dia, una presa en consideració de la sostenibilitat; i què li va dir? «Escolti, on va vostè, si això és còpia del que va presentar fa un any.» Bé, això és còpia del que va presentar fa un any, fa dos anys, fa cinc anys i fa deu anys, si és que fa deu anys, perquè ja no ho sé, he perdut la noció del temps (*rialles*) que ho discutim, això.

En definitiva... (*Remor de veus. Pausa*.) Encara en queda una altra? Bé, i pot presentar les que vulgui; l'únic que li demanaria és que, si és possible, que no ens la faci en aquest període de sessions. Bé, aleshores, ja veurem si vostè i jo som aquí, i tindrem ocasió de tornar a treure del congelador el tema de Sant Pere de Torelló. En vers i tot li ho dic. (*Rialles*.)

Per tant, senyor president, senyores i senyors diputats, em sembla que és inútil entrar en el debat que —molt encertadament, hi insisteixo, i amb tot el meu reconeixement— intentava fer la senyora Tura d'entrar en el tema i discutir si les autoritats locals, si l'Administració. És purament —hi insisteixo—, almenys als meus ulls, un tema estrictament electoralista d'avui, de demà; d'aquí a un mes, el dia 13 de juny, ja no tindrà cap interès, això, i aleshores haurà de buscar un altre argument per parlar.

Per això, ja no entro ni a comentar la Moció ni res perquè em sembla que és lògic que nosaltres anunciem que votarem negativament.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. No havent-hi sigut presentada cap esmena, procedirem a la votació d'aquesta Moció.

Demano a les senyores diputades i als senyors diputats que es preparin per a la votació.

Iniciem la votació.

La Moció ha sigut refusada per 23 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció.

Senyores diputades, senyors diputats, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les vuit del vespre i catorze minuts.

S U M A R I

